

รายงานการวิจัย

เรื่อง

นวัตกรรมกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น :

กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

(Innovation and Local Administration: A Case Study of Provincial
Administrative Organization in Eastern Special Development
Zone.)

โดย

รองศาสตราจารย์ วาทีเรื้อตรี ดร.เอกวิทย์ มณีธร

โครงการวิจัยนี้ได้รับงบประมาณสนับสนุนการวิจัย
จากทุนอุดหนุนการวิจัยเงินรายได้ คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
พ.ศ. 2567

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง “นวัตกรรมกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก” สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความสนับสนุนจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหลายฝ่าย ซึ่งผู้วิจัยขอแสดงกิตติกรรมประกาศไว้ ณ ที่นี้ ดังนี้

ขอขอบพระคุณคณบดี และรองคณบดีฝ่ายวิจัย คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ได้กรุณาให้การสนับสนุนในการวิจัย ทำให้งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี รวมถึงขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิจัยของคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ได้กรุณาอำนวยความสะดวกในการประสานงานต่าง ๆ ทำให้งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี อีกทั้งขอขอบพระคุณบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์สละเวลาเพื่อข้อมูลที่เกี่ยวข้อง กับข้อเสนอแนะต่าง ๆ จนทำให้งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และครูบาอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้และเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยตลอดมา

ผู้วิจัย

สิงหาคม 2567

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ใช้วิธีการศึกษาแบบการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) คือ การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) มีวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้ 1. เพื่อศึกษาถึงการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก 2. เพื่อศึกษาถึง อิทธิพลของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการ ที่มีต่อยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก 3. เพื่อวิเคราะห์ถึงปัญหา อุปสรรคของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก 4. เพื่อสร้างข้อเสนอแนะ เพื่อนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกต่อไป 5. เพื่อศึกษาถึงการรับรู้ และมีส่วนร่วมในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจากประชาชนในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก กำหนดกลุ่มประชากรในการวิจัย ได้แก่ ประชากรในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี องค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง และองค์การบริหารส่วนจังหวัดฉะเชิงเทรา สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณดำเนินการสำรวจข้อมูลกลุ่มตัวอย่างจากประชากรในการศึกษาจำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย นำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) วิเคราะห์ทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ Independent t-test และ ANOVA ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกรายบุคคล (In-dept Interview) จากผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 15 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึกในการเก็บรวบรวมข้อมูล และนำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการศึกษา พบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็น ว่าเห็นด้วยกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นในภาพรวมเท่ากับ 4.09 (S.D. = 0.49) และมีความรู้เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐของกลุ่มตัวอย่าง โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความรู้ 4.11 (S.D. = 0.50)

2. กลุ่มตัวอย่างที่มีที่มีอาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ต่อเดือน ที่ต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมบริหารภาครัฐในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกนั้นเป็นที่ทราบกันดีในหมู่ผู้บริหารระดับสูงเป็นส่วนใหญ่ นวัตกรรมถูกนำไปใช้ในหลายด้านตามนโยบายสาธารณะของรัฐ แต่ความรู้และความเข้าใจในรายละเอียดเกี่ยวกับ

นวัตกรรมในหมู่ประชาชนยังคงจำกัดอยู่มาก โดยประชาชนส่วนใหญ่ มีความรู้ความเข้าใจข้อมูลเกี่ยวกับนวัตกรรมได้เพียงบางส่วนเท่านั้น

4. การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหาร มีอิทธิพลต่อยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดอย่างชัดเจน ผู้บริหารได้นำนวัตกรรมมาเป็นข้อมูลสำคัญในการกำหนดนโยบายสาธารณะ และการจัดทำยุทธศาสตร์ รวมถึงการวางแผนและนำนโยบายไปปฏิบัติด้วย นอกจากนี้แล้ว ยุทธศาสตร์ขององค์การปกครองท้องถิ่นในปัจจุบันมักจะรวมถึงนวัตกรรมที่มีบทบาทสำคัญในด้าน การบริหารจัดการและการให้บริการประชาชนในหลากหลายด้านไว้ด้วย

5. ปัญหาที่พบในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด คือ การประชาสัมพันธ์ให้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับนวัตกรรมยังคงมีข้อจำกัด ผู้ที่ไม่อยู่ในวงการราชการหรือประชาชนทั่วไปอาจไม่รับรู้หรือไม่เข้าใจในเรื่องนวัตกรรมอย่างเต็มที่ อีกทั้งการวางแผนและการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมมักขาดความยั่งยืนและการวางแผนระยะยาว นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานที่ยังไม่ละเอียดถี่ถ้วนพอ

6. ประชาชนในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนวัตกรรมอย่างละเอียดลึกซึ้งเท่าที่ควร แม้ว่าจะมีการประชาสัมพันธ์จากองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ตาม การมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำนวัตกรรมไปใช้ยังคงจำกัด ซึ่งอาจเป็น เพราะการสื่อสารที่ไม่เพียงพอหรือการไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมอย่างแท้จริงนั่นเอง

คำสำคัญ: นวัตกรรมการบริหารภาครัฐ/ องค์การบริหารส่วนจังหวัด/ เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

Abstract

This research uses a mixed method of a qualitative and quantitative method with the following objectives: 1. to study the use of innovation in public administration of the Provincial Administrative Organization in the area of Eastern Special Development Zone 2. to study the influence of the innovation usage in public administration towards the strategies of the Provincial Administrative Organization in the Eastern Special Development Zone 3. to analyze problems and obstacles to the innovation usages in public administration of Provincial Administrative Organizations in the Eastern Special Development Zone 4. to provide recommendations for using innovations in public administration of Provincial Administrative Organizations in the Eastern Special Development Zone 5. To study perceptions and participation in the application of innovations in local government administration from communities in the Eastern Special Development Zone. The research population is defined as the population in the area of Chonburi Provincial Administrative Organization, Rayong Provincial Administrative Organization and Chachoengsao Provincial Administrative Organization. For quantitative research, a sample survey of 400 people was conducted using a questionnaire as a research tool. The data was analyzed using descriptive statistics (Descriptive Analysis), and hypothesis testing was analyzed using Independent t - test and ANOVA. As for qualitative research, It was an individual in-depth interview from 15 key informants using an in-depth interview form to collect data and use the data to analyze the content.

The results of the study are as follows ;

1. The sample group has opinions about the innovation usage in local administration at a high level, with a mean of 4.09 (S.D. = 0.49) and has perception about the innovation usage in public administration. The results of the study concluded that the sample group had perception about public administration innovations. Overall, the sample group had opinions at a high level with an mean of 4.11 (S.D. = 0.50).

2. The sample group having different career, education level and monthly income have different opinions on the use of innovations in local government administration as a whole with statistical significance at the level of 0.05 and have different knowledge about innovations in public administration in general with statistical significance at the level of 0.05.

3. The use of innovation in public administration of Provincial Administrative Organizations in the Eastern Special Development Zone is known among senior executives. Innovation is used in many areas according to major government policies. However, knowledge and awareness about innovation among the public is still very limited. Most people are only partially aware of information about innovation.

4. The use of innovation in public administration clearly influences the strategy of the Provincial Administrative Organization. Administrators have adopted innovation as an important information in the formulation of public policy and strategy development. In addition, current strategies of local government organizations often include innovations that play an important role in management and the provision of public services in various areas.

5. The problem encountered in using innovations in the public administration of the Provincial Administrative Organization is that there are still limitations in publicizing knowledge and understanding about innovations. Those outside the government sector or the general public may not be aware or fully understand innovation. In addition, planning and operations related to innovation often lack sustainability and long-term planning. There are also problems with monitoring and evaluating operations that are not thorough enough.

6. Most people in the Eastern Special Development Zone still do not have enough knowledge and understanding about innovation as they should. Even though there is public relations from the Provincial Administrative Organization, public awareness and participation in implementing innovations is still limited. This may be due to insufficient communication or not giving people the opportunity to truly participate.

Keywords: Public administration innovation/ Provincial Administrative Organization/ Eastern Special Development Zone

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	๗
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๘
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๙
สารบัญ.....	๗
สารบัญตาราง	๘
สารบัญภาพ	๙
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
สมมติฐานการวิจัย.....	6
คำถามการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นไทย.....	8
แนวคิดเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.).....	23
แนวคิดเกี่ยวกับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก	24
แนวคิดเกี่ยวกับนวัตกรรม	25
แนวคิดเกี่ยวกับ พันธกิจ นโยบายและยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (อบจ.ฉะเชิงเทรา อบจ.ชลบุรี และ อบจ. ระยอง).....	32
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	39
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	44
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	45
การวิจัยเชิงปริมาณ	45
การวิจัยเชิงคุณภาพ	48

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	50
ผลการวิจัยเชิงปริมาณ.....	50
ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ.....	98
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	102
สรุปผลการวิจัย	103
อภิปรายผลการวิจัย	106
ข้อเสนอแนะการวิจัย.....	108
บรรณานุกรม.....	111
ภาคผนวก	114
ภาคผนวก ก	115
ภาคผนวก ข	125
ภาคผนวก ค	127
ภาคผนวก ง	129
ประวัติผู้วิจัย.....	131

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4-1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	52
4-2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต.....	54
4-3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม.....	55
4-4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน	56
4-5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม	57
4-6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ.....	58
4-7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน.....	59
4-8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยา เสพติด.....	60
4-9 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านการบริหารจัดการ.....	61
4-10 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ในภาพรวม.....	62
4-11 ผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ด้านนวัตกรรมเชิง นโยบายและยุทธศาสตร์.....	63
4-12 ผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ด้านนวัตกรรมด้าน ผลิตภัณฑ์และการบริการ	64
4-13 ผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ด้านนวัตกรรมด้าน รูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม	65
4-14 ผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ด้านนวัตกรรมด้าน กระบวนการ และการบริหารองค์การ.....	66

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-15 ผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ด้านนวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ.....	67
4-16 ผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐโดยภาพรวม	68
4-17 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามเพศ	69
4-18 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามอายุ	70
4-19 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามสถานภาพ	72
4-20 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามอาชีพ	74
4-21 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามระดับการศึกษา	76
4-22 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	78
4-23 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามภูมิลำเนา.....	80
4-24 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น.....	82
4-25 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล	84
4-26 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามเพศ.....	86
4-27 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามอายุ.....	87
4-28 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามสถานภาพ.....	88

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-29 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหาร ภาครัฐ จำแนกตามอาชีพ.....	90
4-30 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหาร ภาครัฐ จำแนกตามระดับการศึกษา.....	91
4-31 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหาร ภาครัฐ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	93
4-32 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหาร ภาครัฐ จำแนกตามภูมิภาค.....	94
4-33 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหาร ภาครัฐ จำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น	95
4-34 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการ บริหาร ภาครัฐจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล	97

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
2-1	โครงสร้างองค์การบริหารส่วนจังหวัดตาม พ.ร.บ.องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2546	19
2-2	โครงสร้างเทศบาลตาม พ.ร.บ.เทศบาล พ.ศ. 2546	20
2-3	โครงสร้างการบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามพระราชบัญญัติ สภาพตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2546	20
2-4	โครงสร้างการบริหารงานของกรุงเทพมหานคร.....	21
2-5	โครงสร้างการบริหารเมืองพัทยาตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542	22
2-6	โครงสร้างระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่นของไทยในปัจจุบัน	22
2-7	ปัจจัยนวัตกรรม	27

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ทราบกันดีว่า การบริหารราชการแผ่นดินของไทยในปัจจุบันนับตั้งแต่มีการปฏิรูปครั้งใหญ่ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ต่อเนื่องมาถึงการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ. 2475 จนถึงปัจจุบัน ก็ได้มีการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินออกเป็น 3 รูปแบบ คือ การบริหารราชการส่วนกลาง การบริหารราชการส่วนภูมิภาค และการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น โดยมีพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 เป็นหลักในการกำหนด ซึ่งรูปแบบของการบริหารราชการทั้งสามลักษณะนี้เป็นการสอดคล้อง ตามหลักของการบริหารราชการที่ได้กล่าวถึงในข้างต้นโดยการบริหารราชการส่วนกลางเป็นไปตามหลักการรวมอำนาจ (Ceconcentralization) และการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเป็นไปตามหลักการกระจายอำนาจ (Deconcentralization) นั้นเอง (เอกวิทย์ มณีธร, 2554, หน้า 40)

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น หรือในบางครั้งอาจเรียกว่า การปกครองท้องถิ่น ไม่ใช่เรื่องใหม่ในบริบทการเมืองและการบริหารรัฐกิจไทย เนื่องจากหากมองไปยังประวัติศาสตร์จะเห็นว่าประเทศไทยได้มีความพยายามจัดการปกครองท้องถิ่นตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 โดยดำริให้มีการจัดตั้ง “สุขาภิบาล” เป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นรูปแบบแรกของประเทศไทย อย่างไรก็ตามในบริบทการบริหารราชการสมัยใหม่ ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 พบว่าประเทศไทยกลับไม่ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความเข้มแข็ง และไม่ได้ให้ความสำคัญกับการปกครองท้องถิ่นมากเมื่อเทียบกับการบริหารราชการส่วนกลาง หรือส่วนภูมิภาค แต่เมื่อกระแสการเปลี่ยนผ่านสู่ประชาธิปไตยมากขึ้น ภายหลังการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 การปกครองส่วนท้องถิ่นกลับกลายเป็นประเด็นที่ได้รับความสำคัญและเกิดกระแสการพัฒนาการปกครองท้องถิ่นในประเทศไทยอย่างขนานใหญ่ที่รู้จักกันในชื่อของ การกระจายอำนาจ ให้กับท้องถิ่นนั่นเอง

ในปัจจุบันเมื่อความท้าทายของการบริหารจัดการเชิงพื้นที่ที่มีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เมืองศูนย์กลางของภูมิภาคต่าง ๆ เริ่มมีศักยภาพมากขึ้นในทางธุรกิจ และการเป็นศูนย์กลางของการลงหลักปักฐานในรูปแบบของเมือง (City) ทดแทนภาพลักษณ์การเป็นศูนย์กลางของพื้นที่ชนบท ส่งผลให้การบริหารจัดการเชิงพื้นที่เกิดความเปลี่ยนแปลงให้มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้การบริหารท้องถิ่นกลับมาถูกตั้งคำถามอีกครั้งว่า ด้วยเครื่องมือการบริหารจัดการและองค์ความรู้ที่มีอยู่นั้นเพียงพอหรือไม่กับสภาพความสลับซับซ้อนที่เพิ่มขึ้นจึงนำมาสู่คำถามสำคัญที่ต้องการสำรวจว่าการ

ปกครองท้องถิ่นในฐานะเครื่องมือการบริหารจัดการนั้นเพียงพอหรือไม่กับการจัดการพื้นที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นในปัจจุบัน สิ่งใดที่ยังเป็นข้อจำกัด และเราจะสามารถหาวิธีลดข้อจำกัดเหล่านั้นได้อย่างไร (เอกชัย สุมาลี และชัยวุฒิ ตันไชย, 2563, หน้า 7)

องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) เป็นรูปแบบหนึ่งขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไทย ที่มีอยู่ 5 รูปแบบในปัจจุบัน ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 โดยเกิดขึ้นจากความต้องการกระจายอำนาจการบริหารราชการแผ่นดินจากส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมายังส่วนท้องถิ่น โดยเริ่มต้นจากการจัดตั้งสภาจังหวัดใน ปี พ.ศ. 2476 มีบทบาทหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำแก่คณะกรรมการจังหวัด ที่แยกจากการบริหารราชการส่วนภูมิภาคเป็นการปกครองท้องถิ่นตามกฎหมายแต่ไม่ได้มีฐานะเป็นนิติบุคคล จนกระทั่งปี พ.ศ. 2481 กำหนดให้สภาจังหวัดประกอบด้วยราษฎรที่ได้รับการเลือกตั้งภายในจังหวัดมีบทบาทหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการจังหวัด โดยอาศัยระเบียบแบบแผนและนโยบายของราชการส่วนกลาง งบประมาณจากส่วนกลางแต่ไม่ได้มีบทบาทในทางปฏิบัติอย่างแท้จริง ใน พ.ศ. 2498 จึงได้จัดตั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด ตามพระราชบัญญัติระเบียบราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. 2498 โดยได้ปกครองตนเองมากขึ้น โดยดูแลรับผิดชอบพื้นที่นอกเขตเทศบาลและสุขาภิบาลของแต่ละจังหวัดมีบทบาทอำนาจหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน การศึกษา การทำนุบำรุงศาสนา และการส่งเสริมวัฒนธรรม การสาธารณสุข การป้องกันโรค การบำบัดโรคและการจัดตั้งและบำรุงสถานพยาบาล ฯลฯ เป็นต้น ซึ่งตั้งแต่ พ.ศ. 2498 เป็นต้นมา บทบาทหน้าที่ในการบริหารจัดการและพัฒนาพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดครอบคลุมระดับตำบลและระดับจังหวัด ซึ่งมีความใกล้ชิดกับประชาชนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังจากที่ได้มีนโยบายและกฎหมายการกระจายอำนาจตั้งแต่ พ.ศ. 2542 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน ทำให้ อบจ. มีบทบาทหน้าที่ชัดเจนหลายหลายขึ้น รวมถึงมีโอกาสบริการประชาชนได้อย่างใกล้ชิดมากยิ่งขึ้นเช่นกันในหลายทศวรรษนี้ (ณัฐภัทร์ สัมฤทธิ์ พิรสิทธิ์ คำนวณศิลป์, 2556, หน้า 150 – 152)

ในโลกศตวรรษที่ 21 ถือเป็นโลกแห่งความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว รุนแรง และสลับซับซ้อนเป็นอย่างมากโดยก่อให้เกิดผลกระทบแผ่ขยายไปในทุก ๆ ด้านของสังคมในทางการบริหารปกครองก็เช่นเดียวกันกล่าวได้ว่าความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมาทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างที่น่าไปสู่การเกิดขึ้นของปรากฏการณ์ใหม่ ๆ อันเป็นผลมาจากการพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านนโยบายสาธารณะและการจัดการภาครัฐที่มีความก้าวหน้าและแบ่งบานขึ้นอย่างมาก เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในแง่ของการสร้างประสิทธิภาพและประสิทธิผลขององค์การซึ่งองค์ความรู้ที่สำคัญ ตัวอย่างเช่น การเข้าสู่วาระนโยบาย การประเมินผลนโยบาย การปรับเปลี่ยนองค์การยุคดิจิทัลสู่องค์กรที่ขับเคลื่อนด้วยวัฒนธรรมนวัตกรรม การพัฒนาองค์การการเป็นองค์กรที่มีขีดสมรรถนะสูง แนวคิดการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ (Smart City) สุขความยั่งยืน การ

บริหารจัดการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นต้น ทั้งนี้ประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญทางด้านนโยบายสาธารณะและการจัดการภาครัฐ (สุรศักดิ์ ชะมารัมย์, 2562, หน้า 1) รวมถึงท้องถิ่นในยุคสมัยปัจจุบัน ที่มีแนวคิคนำนวัตกรรมมาใช้ โดยที่นวัตกรรมที่เรียกว่านวัตกรรมท้องถิ่นนั้นสำคัญมากเพราะถือว่าเป็นการคิดริเริ่มในการจัดบริการสาธารณะรูปแบบใหม่ หรือการปรับปรุงการบริหารให้สอดคล้องและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อสาธารณะ เช่น อาจเป็นโครงการที่ริเริ่มเพิ่มรายได้ให้ประชาชนเป็นการดูแลเรื่องคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเขตเมือง หรือการสร้างความรู้สึกรักเป็นเจ้าของท้องถิ่นว่าด้วยการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น ทั้งนี้ จุดเน้นสำคัญเพิ่มเติม “ความใหม่” ในที่นี้อาจเป็นรูปแบบการจัดบริการหรือกิจกรรมที่แต่เดิมไม่เคยเกิดขึ้นในพื้นที่ท้องถิ่นนั้น ๆ โดยอาจได้ตัวอย่างมาจาก พื้นที่อื่น หรือประเทศอื่น เป็นต้น เป็นกิจกรรมที่ต้องสร้างคุณค่าหรือประโยชน์ต่อสังคมในด้านใดด้านหนึ่ง เช่น การพัฒนาคุณภาพชีวิต การปรับปรุงภูมิทัศน์ การสร้างการมีส่วนร่วมให้ประชาชนได้ร่วมในกิจการสาธารณะ และการริเริ่มและเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นต้องเป็นความสมัครใจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเอง มิใช่เพราะการสั่งการของหน่วยงานรัฐอื่น เช่น กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นต้น (พบสุข ชำชอง, 2561, หน้า 52-53) ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ จึงมีความตระหนักและให้ความสนใจต่อการนำนวัตกรรมมาใช้ในการบริหารจัดการ หรือในการบริการประชาชน รวมถึงองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ด้วยเช่นกัน

ในปัจจุบันประเทศไทยประกอบไปด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) 76 แห่ง ซึ่งในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก(Eastern Special Development Zone : ESDZ) จะมี 3 แห่งด้วยกัน คือ อบจ.ชลบุรี อบจ.ฉะเชิงเทรา และอบจ.ระยอง โดยโครงการนี้ เดิมใช้ชื่อว่า ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor : EEC) เป็นโครงการที่รัฐบาลของ พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา ต้องการที่จะต่อยอดโครงการ Eastern Seaboard ซึ่งเป็นโครงการที่ครอบคลุมพื้นที่ 3 จังหวัดในภาคตะวันออก คือ ชลบุรี ระยอง และฉะเชิงเทรา โดยเป็นการพัฒนาเขตเศรษฐกิจเดิมที่มีอยู่ให้ดียิ่งขึ้นมีการส่งเสริมการลงทุนจากบริษัทเอกชนทั้งในประเทศ และบริษัทเอกชนจากต่างประเทศในเขตเศรษฐกิจดังกล่าวนอกจากนี้ยังมีการส่งเสริมด้านเทคโนโลยีเพื่อมาใช้ประโยชน์ในการสร้างรายได้ให้ประชาชนด้วย โครงการนี้เป็นนโยบายของรัฐตามยุทธศาสตร์ชาติ และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับปัจจุบัน ด้วยเหตุผลและความสำคัญในข้างต้น ทางผู้วิจัยจึงต้องการทำการศึกษาค้นคว้า เรื่อง นวัตกรรมกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น :กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก เนื่องจากเป็นประเด็นที่น่าสนใจ ซึ่งเกี่ยวข้องกับทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน รวมถึงสถานศึกษาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งตั้งอยู่ในจุดศูนย์กลางของเขตพื้นที่พิเศษนี้ โดยมีพันธกิจที่จะต้องทำการศึกษาวิจัย ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์ ที่เกี่ยวกับการบริหารรัฐกิจ และนโยบายสาธารณะ ซึ่ง

ในโครงการนี้จะศึกษาถึงการใช้นวัตกรรมในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ให้กับองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพื้นที่พิเศษภาคตะวันออก ว่ามีสภาพการณ์เป็นอย่างไรในปัจจุบัน และศึกษาถึงปัญหาอุปสรรคของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น และแนวทางแก้ไขปรับปรุงพัฒนา อีกทั้งเพื่อเป็นการสร้างข้อเสนอแนะเพื่อนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริการประชาชนและการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ให้ได้อย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก
2. เพื่อศึกษาถึง อิทธิพลของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการ ที่มีต่อยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก
3. เพื่อวิเคราะห์ถึงปัญหา อุปสรรคของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก
4. เพื่อสร้างข้อเสนอแนะ เพื่อนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกต่อไป
5. เพื่อศึกษาถึงการรับรู้ และมีส่วนร่วมในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจากประชาคมในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาวิจัย เรื่อง นวัตกรรมกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก มีขอบเขตดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ใช้แนวคิดเกี่ยวกับนวัตกรรมในการบริหารจัดการ และการบริหารรัฐกิจตามแนวของนโยบายสาธารณะ อันได้แก่ ยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

2. ขอบเขตด้านระยะเวลา

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ดำเนินการวิจัย เป็นระยะเวลา 12 เดือน (เมษายน 2566- มีนาคม 2567)

3. ขอบเขตด้านพื้นที่

เป็นการศึกษาวิจัย ในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ซึ่งมีอยู่ 3 แห่งด้วยกัน คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี องค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง และองค์การบริหารส่วนจังหวัดฉะเชิงเทรา

4. ขอบเขตด้านประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษานี้เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) มีประชากรในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี จำนวน 1,549,758 คน องค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง จำนวน 759,386 คน และองค์การบริหารส่วนจังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 726,687 คน รวมเป็นจำนวน 3,035,831 คน แต่เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ประมาณ 400 คน และมีการสัมภาษณ์เชิงลึก(In-dept Interview) ประมาณ 15 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงสถานการณ์การนำนวัตกรรมไปใช้การบริหารจัดการองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกในภาพรวม และทำให้ทราบถึงปัญหา อุปสรรค สาเหตุและจะได้แนวทางแก้ไขปรับปรุง การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารจัดการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกได้อย่างเหมาะสมต่อไป
2. ทำให้ทราบถึงการรับรู้ และการมีส่วนร่วมกับประชาคมผู้เกี่ยวข้องว่าเป็นอย่างไร เพื่อนำไปเสนอเป็นนโยบายต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งเสริมการนำนโยบาย แผนงาน และกิจกรรมให้ประชาคมได้มีส่วนร่วมรับรู้และมีส่วนร่วมในระดับที่เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป
3. สามารถนำผลการวิจัยได้ไปเผยแพร่เชิงวิชาการในการจัดเสวนาทางวิชาการ หรือเผยแพร่ในเวทีวิชาการระดับชาติหรือวารสารวิชาการระดับนานาชาติต่อไป
4. ทำให้ประชาชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจะได้รับการให้บริการที่ สะดวก รวดเร็ว เข้าถึงบริการและข้อมูลข่าวสารได้ง่ายขึ้น และทั่วถึงยิ่งขึ้น
5. ทำให้การพัฒนาเมืองเป็นไปอย่างมีทิศทาง เป็นระบบ สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ ตรงกับปัญหาและความต้องการของประชาคมมากยิ่งขึ้น
6. ส่งเสริมภาพลักษณ์ และชื่อเสียงขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก รวมทั้ง สามารถนำผลของการวิจัยไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้ หรือนำเสนอต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในที่อื่น ๆ ที่มีบริบทใกล้เคียงกันได้นำไปใช้เป็นประโยชน์ในเชิงนโยบาย และการบริหารจัดการต่อไป

สมมติฐานการวิจัย

1. ประชาชนมีความคิดเห็น เกี่ยวกับเห็นด้วยกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐโดยภาพรวมในระดับปานกลาง
2. ประชาชนมีความรับรู้เกี่ยวกับการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารภาครัฐ ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในระดับปานกลาง
3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น
4. ความรับรู้เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น

คำถามการวิจัย

1. การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการ มีอิทธิพลต่อยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกอย่างไร
2. การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก มีปัญหา อุปสรรคอย่างไร
3. การรับรู้และมีส่วนร่วมในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจากประชาชนในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกเป็นอย่างไร
4. ข้อเสนอแนะ เพื่อนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกต่อไปเป็นอย่างไร

นิยามศัพท์เฉพาะ

นวัตกรรม หมายถึง แนวคิด วิธีและรูปแบบใหม่ ๆ ในการจัดการองค์กร (Organization Management) การดำเนินงาน (Operations) และการให้บริการ (Service) อันเป็นผลมาจากการสร้าง พัฒนา เพิ่มพูน ต่อยอด หรือประยุกต์ใช้ องค์ความรู้ และแนวปฏิบัติต่าง ๆ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และคุณภาพของ การปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐให้ดียิ่งขึ้นไป นวัตกรรม การบริหารงานภาครัฐ จึงมีขอบเขตอยู่ภายใต้กรอบบทบาทและหน้าที่ของรัฐบาล (Role and Functioning of Government)

องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) หมายถึง องค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก คือองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี องค์การบริหารส่วนจังหวัดฉะเชิงเทราและองค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง เท่านั้น

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง นวัตกรรมกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรม โดยศึกษาจากเอกสาร ตำรา และหนังสือ จากแนวคิดทฤษฎี ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นไทย
2. แนวคิดเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.)
3. แนวคิดเกี่ยวกับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก
4. แนวคิดเกี่ยวกับนวัตกรรม
5. แนวคิดเกี่ยวกับ พันธกิจ นโยบายและยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นไทย

ความหมายของการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น (local government) หมายถึง การบริหารราชการที่อยู่ในความรับผิดชอบของรัฐบาลในท้องถิ่น หน่วยการปกครองท้องถิ่น หรือหน่วยการบริหารท้องถิ่น (local government) รูปแบบต่าง ๆ ซึ่งมีชื่อเรียกแตกต่างกัน เป็นต้นว่า เทศบาล สุขาภิบาล หรือที่เรียกชื่ออย่างอื่น เช่น เคาน์ตี (counties) และ ดิสทริกซ์ (districts) ของอังกฤษ คอมมูน (communes) ของฝรั่งเศส เทศบาล (municipalities) 3 ระดับ (ซี, โซว, ซอน) ของญี่ปุ่น และ องค์การบริหารส่วนจังหวัดของไทย เป็นต้น โดยราชการบริหารส่วนกลางหรือรัฐบาลในส่วนกลางกระจายอำนาจบางส่วนทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนการปกครองและการบริหารให้แก่หน่วยการบริหารท้องถิ่น ทำให้หน่วยการบริหารท้องถิ่นมีการปกครองตนเองในลักษณะที่เปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารอย่างเป็นอิสระพอสมควร สำหรับอำนาจหน้าที่ที่หน่วยการบริหารท้องถิ่นได้รับมานั้นจะนำไปใช้ในทิศทางที่สนองความต้องการและเป็นประโยชน์แก่ประชาชนในท้องถิ่น เช่น การรักษาความสะอาด การระบายน้ำ การสร้างถนนหนทาง และสวัสดิการในส่วนของการจัดองค์การของหน่วยการบริหารท้องถิ่นจะแตกต่างจากราชการบริหารส่วนภูมิภาคแต่จะคล้ายคลึงกับการจัดองค์การในระดับชาติคือ แบ่งเป็นฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ (วิรัช วิรัชนิภาวรรณ, 2541, หน้า 58) และวุฒิสาร ตันไชย (2547, หน้า 1) ได้สรุปไว้เช่นกันว่า

การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น หรือการปกครองท้องถิ่น คือ การปกครองที่รัฐกลางหรือส่วนกลางได้กระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์กรที่มีสิทธิตามกฎหมาย มีพื้นที่และประชากรเป็นของตนเอง ประการสำคัญ องค์กรดังกล่าวจะต้องมีอำนาจอิสระ (Autonomy) ในการปฏิบัติอย่างเหมาะสม กระจายอำนาจจากส่วนกลาง มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้เข้ามีส่วนร่วมในการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ และการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ไม่ว่าจะเป็นการมีส่วนร่วมในการเสนอปัญหา การตัดสินใจ การตรวจสอบระบบการทำงานและร่วมรับบูรณะสาธารณะต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการปกครองท้องถิ่นจะมีปัญหาในการดำเนินงาน แต่ยังคงอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาลกลาง

อีกทั้ง นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ (2547, หน้า 1-2) ได้กล่าวสอดคล้องกับแนวคิดในข้างต้น ไว้ว่า หากเปรียบเทียบประเทศว่าเป็นดังกับหมู่บ้านหนึ่งซึ่งประกอบด้วยครอบครัวหลายครอบครัวมาอยู่รวมกัน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็เปรียบเป็นเหมือนกับครอบครัวแต่ละครอบครัว โดยแต่ละครอบครัวอาจจะมีขนาดเล็กใหญ่ไม่เท่ากัน เนื่องด้วยจำนวนสมาชิกหรือฐานะความมั่งคั่งของคนในครอบครัวนั้น ๆ ในหมู่บ้านก็จะมีกฎ ระเบียบ ข้อบังคับมาควบคุมให้คนในแต่ละครอบครัวปฏิบัติเพื่อให้เกิดความสงบสุขภายในหมู่บ้าน และมีผู้นำหมู่บ้าน ซึ่งเปรียบได้กับผู้นำประเทศเป็นผู้ดูแลรักษาภูมินั้น เพื่อให้แต่ละครอบครัวสามารถดำรงอยู่ได้ภายในหมู่บ้านเดียวกัน อย่างไรก็ตาม แต่ละครอบครัวต่างก็จะมีอิสระในการกำหนดกฎเกณฑ์ภายในครอบครัวของตน เช่น การเลือกรับประทานอาหาร การเลือกเวลาทำงาน เวลาพักผ่อนและ ฯลฯ รวมถึงการเลือกผู้นำเพื่อให้มีหน้าที่ดูแลคนในครอบครัวและมีอำนาจตัดสินใจภายในครอบครัว ซึ่งก็เป็นสิทธิของสมาชิก แต่ละครอบครัวโดยที่ผู้นำหมู่บ้านไม่ควรที่จะต้องเข้ามาล่วงละเมิดอำนาจในการตัดสินใจนั้น หรือบังคับให้แต่ละครอบครัวต้องปฏิบัติเหมือนกัน เช่น ทุกครอบครัวในหมู่บ้านจะต้องรับประทานอาหารเหมือนกัน ต้องทำงานพร้อมกัน ต้องใส่เสื้อผ้าสีเดียวกัน เป็นต้น หากแต่การตัดสินใจต่าง ๆ ต้องเป็นของสมาชิกในครอบครัวนั้น ๆ เอง

การเปรียบเทียบดังกล่าวเพื่อที่จะให้มองเห็นภาพที่ชัดเจนว่า หากผู้นำหมู่บ้านซึ่งก็คือรัฐบาลเป็นผู้ตัดสินใจหรือบังคับให้แต่ละครอบครัวซึ่งก็คือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องปฏิบัติเหมือนกันทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการกิน การนอน ฯลฯ ผู้นำนั้นก็จะเหมือนรัฐบาลที่มีอำนาจเผด็จการปกครองประเทศ ในขณะที่หากเปิดโอกาสให้แต่ละครอบครัวได้เลือกตัดสินใจในการดำเนินการต่าง ๆ อย่างอิสระ การปกครองนั้นก็จะมีลักษณะและรูปแบบที่เป็นประชาธิปไตยและมีลักษณะของการกระจายอำนาจนั่นเอง

ลักษณะของการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

โดยทั่วไป การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองซึ่งมีกำหนดขอบเขตพื้นที่ไว้แน่ชัด มีฐานะเป็นนิติบุคคล มีโครงสร้างสถาบันรองรับ มีอำนาจและหน้าที่กำหนดไว้ทั้งโดยกว้างหรือโดยบทบัญญัติเฉพาะ รวมทั้งมีความเป็นเอกเทศหรือความเป็นอิสระทางการเงิน และอื่น ๆ ในระดับหนึ่ง จากความหมายโดยทั่วไปของการปกครองท้องถิ่นเช่นว่านี้พอแจกแจงลักษณะสำคัญของการปกครองส่วนท้องถิ่นได้ ดังนี้

1. เป็นนิติบุคคล เพื่อให้สามารถดำเนินการด้านต่าง ๆ ได้อย่างเป็นอิสระพอสมควร การปกครองท้องถิ่นต้องมียุติการที่สามารถรับผิดชอบกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ได้รับมอบหมายได้อย่างเป็นอิสระตามกฎหมาย คือต้องมียุติการเป็นนิติบุคคลตั้งขึ้นโดยกฎหมายแยกออกจากส่วนกลาง สามารถก่อพันธะทางกฎหมาย เช่น ทำสัญญาเป็นหนี้ หรือทำนิติกรรมรูปอื่นได้ ภาวะนิติบุคคลนี้หมายถึงการได้รับการรับรองโดยกฎหมายของประเทศ กล่าวคือหน่วยการปกครองท้องถิ่นต้องได้รับการจัดตั้งโดยมีกฎหมายของประเทศรับรอง ยกตัวอย่างเช่น กรุงเทพมหานครเป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 เป็นต้น

การเป็นนิติบุคคลนี้ยังหมายถึงว่าองค์กรปกครองท้องถิ่นแยกออกจากการบริหารส่วนกลาง มีทรัพย์สินและมีเจ้าหน้าที่ของตนเอง มีคณะบริหารของตนเอง เพื่อดำเนินกิจการส่วนท้องถิ่นได้ภายในขอบเขตที่สมควร

2. ประชาชนมีส่วนมีเสียงในการปกครองตัวเอง การดำเนินกิจกรรมของการปกครองท้องถิ่นนี้เป็นกระบวนการที่มีใช้กระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยสิ้นเชิง แต่เป็นกระบวนการการเมืองซึ่งประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมโดยตรงหรือทางอ้อม กล่าวคือประชาชนเข้าร่วมเลือกตัวแทนทำหน้าที่บริหารกิจกรรมของท้องถิ่น หรือเข้าร่วมกำหนดนโยบายหรือควบคุมตรวจสอบการดำเนินการของตัวแทนของตน

ในการดำเนินกิจกรรมของท้องถิ่นนี้ ประชาชนอาจดำเนินการเองทั้งหมด (โดยผ่านตัวแทน) หรือโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้ามามีส่วนร่วม อย่างไรก็ตาม หากเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้ามามีส่วนร่วม บทบาทของประชาชนก็ลดน้อยลง และการปกครองท้องถิ่นก็ขาดความเป็นอิสระมากขึ้น

ในการเข้ามามีส่วนร่วมนั้น ประชาชนเข้ามามีบทบาทในการกำหนดนโยบาย หรือกำหนดการตัดสินใจและดำเนินการของหน่วยการปกครองท้องถิ่นทั้งโดยตรงหรือโดยทางอ้อม ลักษณะทางการเมืองที่แทรกอยู่ในการปกครองท้องถิ่นมีอยู่หลายประการ ที่สำคัญที่สุดคือการมีส่วนร่วมของประชาชนในรูปต่าง ๆ เช่น ร่วมเสนอตนเป็นตัวแทนรับผิดชอบการบริหารหรือกำหนดนโยบายของท้องถิ่น ร่วมเลือกตัวแทน รวมทั้งร่วมในการตรวจสอบควบคุมการดำเนินการของตัวแทน เป็นต้น

โดยทั่วไปประชาชนมักมีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นโดยทางอ้อม คือเลือกตัวแทนหรือดำเนินงาน แต่ประชาชนอาจมีส่วนร่วมโดยตรงก็ได้ เช่น ร่วมตัดสินใจประเด็นหนึ่งประเด็น หรือปัญหา

ใดในลักษณะของการขอประชามติ (Referendum) ร่วมลงคะแนนเสียงถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในองค์การปกครองท้องถิ่น (Recall) ริเริ่มเสนอร่างกฎหมายหรือข้อบัญญัติให้สภาปกครองท้องถิ่นพิจารณา (Initiative) เสนอแนะข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นต่าง ๆ (Public hearing) การมีส่วนร่วมของประชาชนเหล่านี้แต่ละประเทศจัดให้ไม่เหมือนกัน สำหรับประเทศไทย ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองทางอ้อมในการปกครองท้องถิ่น รัฐยังไม่เปิดโอกาสให้เข้าร่วมทางการเมืองโดยตรง

3. มีอำนาจอิสระบางประการในการบริหารกิจกรรม ภายในวงรอบกิจกรรมและในขอบเขตพื้นที่ที่รับผิดชอบนั้น หน่วยการปกครองท้องถิ่นจะต้องได้รับมอบอำนาจดำเนินการอย่างเป็นอิสระได้พอสมควร โดยไม่จำเป็นต้องรับฟังคำสั่งจากรัฐบาลกลางหรือหน่วยราชการจากส่วนกลางแต่อย่างใด

อำนาจอิสระนี้หมายถึง อำนาจในการกำหนดนโยบายในการตัดสินใจดำเนินการภายในขอบเขตข้อบังคับของกฎหมาย และในการบริหารงานบุคคล หมายความว่าหน่วยการปกครองท้องถิ่นมิได้ทำหน้าที่แต่เพียงให้ข้อเสนอแนะอย่างเดียว เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นก็แสดงว่าไม่มีการกระจายอำนาจจากส่วนกลางให้ท้องถิ่น แต่หน่วยการปกครองท้องถิ่นต้องสามารถกำหนดนโยบายและตัดสินใจดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมของตนเองได้ นอกจากนี้ยังต้องมีพนักงานซึ่งตนเองสามารถจัดการบริหารโดยไม่ต้องฟังคำสั่งจากรัฐบาลกลางทุกเรื่อง พนักงานของหน่วยการปกครองท้องถิ่นจึงมิใช่ข้าราชการที่สังกัดการบริหารราชการส่วนกลาง

4. มีอำนาจในการจัดหาและใช้จ่ายอย่างเป็นอิสระ เมื่อเป็นอิสระในการดำเนินงานแล้ว หน่วยการปกครองท้องถิ่นต้องมีอิสระในการจัดหาทรัพยากรที่จำเป็นในการดำเนินงาน มีแหล่งรายได้ของตนเอง เช่น ได้รับสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาล สามารถจัดเก็บภาษี ประเพณีได้ รวมทั้งหารายได้อื่น ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด

นอกจากจัดหารายได้เองแล้ว ยังต้องมีงบประมาณของตนเอง สามารถกำหนดรายจ่ายและตัดสินใจใช้จ่ายเงินภายในขอบเขตทรัพยากรที่มีอยู่ได้ คือมีสิทธิที่จะใช้จ่ายรายได้ที่ตนมีอย่างเสรีภายในขอบเขตอำนาจของตน

ลักษณะทั้ง 4 ประการนี้ เป็นลักษณะสำคัญของการปกครองท้องถิ่น แต่ขอบเขตระดับของลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้มีมากน้อยแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศและแต่ละท้องถิ่น ขึ้นอยู่กับว่ารัฐบาลกลางกระจายอำนาจการปกครองให้แก่ท้องถิ่นเพียงใดเป็นสำคัญ ถ้ารัฐบาลกลางยอมให้ท้องถิ่นมีอิสระมาก และยินยอมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องดำเนินการในท้องถิ่นมากเท่าใดก็จะสะท้อนลักษณะประชาธิปไตยในท้องถิ่นมากเท่านั้น

5. หลักการประชาธิปไตยกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น โดยนิยามแล้ว ประชาธิปไตย คือ การปกครองของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน หลักการทั้งสามประการนี้ปรากฏ ในการปกครองท้องถิ่นด้วย (กุลธนะ ธนาพงศธร, 2517 หน้า 34-37)

5.1 การปกครองของประชาชน การปกครองท้องถิ่นเปิดโอกาสทางการเมืองให้ ประชาชนลงคะแนนเสียงเพื่อเลือกตั้งตัวแทนของตนทำหน้าที่ในองค์การส่วนท้องถิ่น เปรียบเสมือน กับประชาชนมีอำนาจอธิปไตยระดับท้องถิ่นเป็นผู้กำหนดตัวแทนของตน (เช่น สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาล หรือเจ้าหน้าที่บริหารระดับสูงขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นให้ทำหน้าที่ดำเนิน กิจกรรมแทนตน จึงนับเป็นการปกครองของประชาชน

5.2 การปกครองโดยประชาชน การปกครองท้องถิ่นเปิดโอกาสให้ประชาชนร่วม กระบวนการทางการเมืองโดยสมัครเข้ารับเลือกตั้งเพื่อดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ซึ่งมีส่วนในการกำหนด นโยบายและกำหนดแนวดำเนินการขององค์การปกครองท้องถิ่น คือประชาชนเป็นผู้ดำเนินการเอง มิใช่ดำเนินการโดยบุคคลซึ่งได้รับแต่งตั้งจากส่วนกลางหรือโดยหน่วยงานอื่น จึงเป็นการปกครองโดย ประชาชน

5.3 การปกครองเพื่อประชาชน วัตถุประสงค์สำคัญของการปกครองท้องถิ่นคือ การ ให้บริการที่ตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น การที่ประชาชนเลือกตัวแทนดำเนิน กิจกรรมหรือเปิดโอกาสให้ประชาชนได้สดับตรับฟัง ติดตามผล และวิพากษ์วิจารณ์ผลงานขององค์การ ปกครองท้องถิ่น ก็เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม ในแง่นี้จึงเป็นการปกครองเพื่อประชาชน

การจัดระเบียบและโครงสร้างการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

การปกครองท้องถิ่นในประเทศไทยเริ่มมีขึ้นครั้งแรกในสมัยรัชการที่ 5 โดยมีการจัดตั้ง สุขาภิบาลกรุงเทพ ขึ้นเมื่อ ร.ศ. 116 (พ.ศ. 2440) และตั้งสุขาภิบาลท่าฉลอมขึ้นในหัวเมืองเป็นการ ทดลองครั้งแรก เมื่อ พ.ศ. 2448 ต่อมาได้มี พ.ร.บ. สุขาภิบาลหัวเมือง หัวเมือง ร.ศ. 117 (พ.ศ. 2451) เพื่อจัดตั้งสุขาภิบาลในท้องที่หัวเมืองต่าง ๆ (สนธิ บายยั้ง, 2547, หน้า 73) ในปี พ.ศ. 2470 ได้ทรง ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่ง เพื่อทำการศึกษาบทเรียนจากประเทศเพื่อนบ้าน เรียกว่า “คณะกรรมการจัดการประชาธิปไตย” ผลการศึกษาเห็นว่าควรจัดตั้งเทศบาลและมีการร่าง พ.ร.บ. เทศบาลเมื่อ 19 มกราคม 2473 แต่ยังไม่มีการใช้บังคับ ก็มีการยึดอำนาจเปลี่ยนแปลงการปกครอง เมื่อ 24 มิถุนายน 2475 (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย, 2548, หน้า 70)

หลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชเข้าสู่ระบอบ ประชาธิปไตย ได้พยายามที่จะกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นตามวิถีทางที่ย่อมจะมีในระบอบนี้โดยได้ ออกกฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่นเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2476 ให้การปกครองท้องถิ่นจัดในรูป เทศบาล คือ จัดให้มีเทศบาลนคร เทศบาลเมืองและเทศบาลตำบล ซึ่งรัฐบาลในขณะนั้นมุ่งหมายที่จะ

ยกฐานะตำบลต่าง ๆ ที่มีอยู่ประมาณ 4,800 ตำบลขึ้นเป็นเทศบาลทั้งสิ้น จึงไม่จัดให้มีการปกครองท้องถิ่นในรูปใด ๆ อีกเลย นอกจากเทศบาล (พระวรภักดีพิบูลย์, 2500, หน้า 63)

การปกครองท้องถิ่นในรูปเทศบาลนี้ไม่สามารถจะเปิดให้มีได้ทั่วทุกตำบล เพราะฐานะของตำบลแต่ละแห่ง แตกต่างกันมาก ในปี พ.ศ. 2489 สามารถเปิดเป็นเทศบาลได้เพียง 117 แห่งเท่านั้น และปรากฏด้วยว่า จำนวนที่เปิดเป็นเทศบาลแล้วนี้ ไม่เจริญขึ้นและเรียบริยสมความมุ่งหมาย เนื่องจากประชาชนส่วนมากขาดความรู้ความเข้าใจ และไม่สนใจในวิธีการเทศบาล รัฐบาลได้พยายามแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ นี้ เพื่อที่จะให้เทศบาลเจริญขึ้น โดยได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมายถึง 4 ฉบับ ได้แก่ พระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. 2476 พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2481 พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2486 และพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 (ซึ่งใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน) อย่างไรก็ตามตลอดเวลาที่ผ่านมา รัฐบาลก็ไม่สามารถที่จะเปิดเทศบาลได้เกินกว่า 117 แห่ง ทั้งนี้ก็เพราะเทศบาลที่เปิดไปแล้วมีความยุ่งยากตลอดเวลา ถ้าจะขึ้นให้ท้องถิ่นต่าง ๆ บังเกิดคนมีความรู้ถึงขนาดที่จะเปิดเทศบาลทั่วทุกตำบลคงจะต้องใช้เวลาอีกนับร้อยปี รัฐบาลจึงได้กลับมากระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นในแบบสุขาภิบาลอีก แต่การเปิดสุขาภิบาลควรทำได้เฉพาะในตำบลที่ตั้งที่ว่าการอำเภอหรือกิ่งอำเภอ ส่วนตำบลที่ห่างออกไป การปกครองแบบสุขาภิบาลไม่สะดวกกล่าวคือไม่สามารถจัดให้ข้าราชการส่วนภูมิภาคซึ่งประจำอยู่ที่ว่าการอำเภอและที่กิ่งอำเภอ ออกไปประชุมคณะกรรมการสุขาภิบาลได้ทุกเมื่อ รัฐจึงได้เพิ่มวิธีการต่อไปอีก 2 แบบ คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด และองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้น (ชวงส์ ฉายะบุตร, 2539, หน้า 67)

การจัดระเบียบราชการบริหารส่วนท้องถิ่นในปัจจุบันมีอยู่ 2 ระบบ คือ (โกวิทย์ พวงงาม, 2543)

(ก) ระบบทั่วไปที่ใช้แก่ท้องถิ่นทั่วไป ซึ่งในปัจจุบันมีอยู่ 3 รูปแบบ คือ เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล และองค์การบริหารส่วนจังหวัด

(ข) ระบบพิเศษที่ใช้เฉพาะท้องถิ่นบางแห่งซึ่งในปัจจุบันมีอยู่ 2 รูปแบบ คือ กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา

การบริหารราชการแผ่นดินไทยในปัจจุบันได้มีการบริหารส่วนท้องถิ่นรวมทุกประเภทแล้วเป็น 5 รูปแบบ ซึ่งสามารถนำเสนอรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้ (ศุภสวัสดิ์ ชัชวาล, 2547, หน้า 30-37)

1. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.)

เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ โดยองค์การบริหารส่วนจังหวัด จะถือเขตพื้นที่ของจังหวัดเป็นเขตพื้นที่ความรับผิดชอบ ในอดีตที่ผ่านมาองค์การบริหารส่วนจังหวัดถูกมองว่าเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อยู่ภายใต้การครอบงำของข้าราชการประจำที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ภายในจังหวัดโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมาโดยตลอด ทั้งนี้ด้วยเพราะว่าพระราชบัญญัติระเบียบ

บริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. 2498 ได้กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัด และข้าราชการประจำอื่น ๆ ในจังหวัด ทำหน้าที่เป็นฝ่ายบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

อย่างไรก็ตาม ในระยะปี พ.ศ. 2540 บทบาทของข้าราชการประจำในองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ได้ลดลงไป เมื่อมีการตราพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ซึ่งสาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ ได้แก่ การกำหนดให้สมาชิกสภาและผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้ง ทั้งนี้ แต่เดิมได้กำหนดให้ผู้บริหารนั้นมาจากการเลือกตั้งโดยอ้อม ต่อมาในปี พ.ศ. 2546 ก็ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายดังกล่าว โดยกำหนดให้ผู้บริหารซึ่งได้แก่ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรง

ในพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ได้กำหนดให้โครงสร้างขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นประกอบไปด้วย

(1) สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งมีสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนและทำหน้าที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับจำนวนของสมาชิกสภาจังหวัดนั้นให้ถือเกณฑ์ตามจำนวนราษฎรแต่ละจังหวัด ตามหลักฐานทะเบียนราษฎรที่ประกาศในที่สุดท้ายก่อนปีที่มีการเลือกตั้ง ซึ่งจำนวนของสมาชิกฯ จะเป็นไปตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้คือ

(ก) จังหวัดใดมีประชากรไม่เกิน 500,000 คน มีสมาชิกสภาจังหวัดได้ 24 คน

(ข) จังหวัดใดมีประชากรตั้งแต่ 500,001-1,000,000 คน มีสมาชิกสภาจังหวัดได้ 30 คน

(ค) จังหวัดใดมีประชากรตั้งแต่ 1,000,001-1,500,000 คน มีสมาชิกสภาจังหวัดได้ 36 คน

(ง) จังหวัดใดมีประชากรตั้งแต่ 1,500,001-2,000,000 คน มีสมาชิกสภาจังหวัดได้ 42 คน

(จ) จังหวัดใดมีประชากรตั้งแต่ 2,000,000 คนขึ้นไป มีสมาชิกสภาจังหวัดได้ 48 คน
ซึ่งสมาชิกสภาจังหวัดทั้งหมด จะมีวาระในการดำรงตำแหน่งเป็นเวลา 4

(2) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าสูงสุดในฝ่ายบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยมีที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน สำหรับตำแหน่งทางการบริหารอื่น ๆ ให้เป็นอำนาจโดยตรงของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดในการแต่งตั้ง (รวมถึงการถอดถอน) บุคคลอื่น ๆ ที่มีใช้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเข้ามาทำหน้าที่ในตำแหน่งรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการ และที่ปรึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

อนึ่ง สำหรับจำนวนของรองนายกฯ นั้น จะขึ้นอยู่กับจำนวนของสมาชิกสภาฯ ดังนี้คือ

(ก) ในกรณีที่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 48 คน ให้มีรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ 4 คน

(ข) ในกรณีที่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 36-42 คน ให้มีรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ 3 คน

(ค) ในกรณีที่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 24-30 คน ให้มีรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ 2 คน

สำหรับตำแหน่งเลขานุการและที่ปรึกษา ให้มีจำนวนรวมไม่เกิน 5 คน ทั้งนี้ ตำแหน่งในฝ่ายบริหารทั้งหมดจะมีวาระในการดำรงตำแหน่ง 4 ปี

(3) ข้าราชการส่วนจังหวัด ได้แก่ ข้าราชการประจำที่ปฏิบัติงานอยู่ในองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยข้าราชการเหล่านี้จะอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยที่ จะมีปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดในสายของข้าราชการประจำ โดยทั่วไป การบริหารงานจะแบ่งออกเป็นฝ่ายต่าง ๆ ดังนี้คือ ส่วนอำนวยการ ส่วนแผนและงบประมาณ ส่วนกิจการสภา อบจ. ส่วนการคลัง และส่วนช่าง

2. เทศบาล

เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยที่มีความเก่าแก่ กล่าวคือ ได้รับการจัดตั้งขึ้นตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2478 ในอดีตที่ผ่านมาได้รับการยอมรับว่าเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความเป็นอิสระ และประชาธิปไตยมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประเภทอื่น ๆ ในขณะนั้น เพราะในอดีตข้าราชการประจำต่างมีบทบาทที่สำคัญอย่างมากในการบริหารงานของทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด และสุขาภิบาล

ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ได้กำหนดให้เทศบาลมีอยู่ด้วยกัน 3 ประเภท ได้แก่

(ก) เทศบาลนคร

(ข) เทศบาลเมือง

(ค) เทศบาลตำบล

ทั้งนี้ขนาดและประเภทของเทศบาลนั้นขึ้นอยู่กับระดับจำนวนประชากร ความหนาแน่นของประชากร และรายได้ตามเกณฑ์ที่กฎหมายได้กำหนดเอาไว้ โดยเทศบาลนครจะเป็นเทศบาลที่มีขนาดใหญ่ที่สุด ในขณะที่เทศบาลตำบลจะมีขนาดเล็กที่สุด

สำหรับโครงสร้างการบริหารงานของเทศบาลนั้นประกอบไปด้วย 2 ฝ่าย เช่นเดียวกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบอื่น ๆ กล่าวคือ

(1) สภาเทศบาล ทำหน้าที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติที่ทำหน้าที่พิจารณาการออกเทศบัญญัติต่าง ๆ และควบคุมการบริหารงานของฝ่ายบริหารโดยสมาชิกสภาเทศบาลนั้นจะมีที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน และมีวาระในการดำรงตำแหน่ง 4 ปี สำหรับจำนวนสมาชิกสภาเทศบาลนั้นจะขึ้นอยู่กับประเภทของเทศบาลกล่าวคือ

- (ก) เทศบาลตำบล สามารถมีสมาชิกสภาเทศบาลได้ 12 คน
- (ข) เทศบาลเมือง สามารถมีสมาชิกสภาเทศบาลได้ 18 คน และ
- (ค) เทศบาลนคร สามารถมีสมาชิกสภาเทศบาลได้ 24 คน

(2) นายกเทศมนตรี ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารของเทศบาล ซึ่งตามพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 ได้กำหนดให้นายกเทศมนตรีมีที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน และมีอำนาจในการแต่งตั้งบุคคลอื่นที่มีใช้สมาชิกเทศบาลเข้ามาทำหน้าที่รองนายกเทศมนตรี เลขานุการ และที่ปรึกษานายกเทศมนตรี ทั้งนี้ จำนวนของรองนายกฯ จะแตกต่างกันออกไปตามประเภทของเทศบาล ดังนี้

- (ก) เทศบาลตำบล ให้มีรองนายกเทศมนตรีได้ไม่เกิน 2 คน
- (ข) เทศบาลเมือง ให้มีรองนายกเทศมนตรีได้ไม่เกิน 3 คน
- (ค) เทศบาลนคร ให้มีรองนายกเทศมนตรีได้ไม่เกิน 4 คน

สำหรับตำแหน่งเลขานุการ และที่ปรึกษาฯ ก็จะมีจำนวนรวมตามประเภทของเทศบาลเช่นกัน กล่าวคือ เทศบาลตำบล ไม่เกิน 2 คน เทศบาลเมือง ไม่เกิน 3 คน และเทศบาลนคร ไม่เกิน 5 คน ทั้งนี้ ตำแหน่งในฝ่ายบริหารทั้งหมดมีวาระ 4 ปี

(3) พนักงานเทศบาล ได้แก่ บรรดาข้าราชการประจำที่ปฏิบัติในเทศบาลแต่ละแห่ง โดยการปฏิบัติงานของพนักงานเทศบาลนั้น ให้เป็นไปตามนโยบายของคณะผู้บริหารของเทศบาล โดยในเทศบาลแต่ละแห่งจะมีปลัดเทศบาลเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดในสายข้าราชการประจำ โดยการบริหารงานของเทศบาลอาจแบ่งออกเป็นกองต่าง ๆ อาทิเช่น สำนักปลัดเทศบาล กองช่าง กองคลัง กองการศึกษา กองสาธารณสุข เป็นต้น

3. องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.)

นับเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพื้นฐานในระดับรากหญ้าของประเทศไทย องค์การบริหารส่วนตำบลถือกำเนิดเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2499 แต่มีพัฒนาการที่ค่อนข้างสั้นและการเติบโตเป็นไปอย่างจำกัด ซึ่งมีการยุบเลิกไปในปี พ.ศ. 2515 อย่างไรก็ตาม องค์การบริหารส่วนตำบลในปัจจุบันถือกำเนิดขึ้นอีกครั้งจากผลของกระบวนการผลักดันเพื่อให้เกิดการกระจายอำนาจขึ้นภายในระบบราชการไทย ในช่วงหลังเหตุการณ์ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2535 ผลของการเรียกร้องดังกล่าวได้ก่อให้เกิดการประกาศใช้ “พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537” ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2538 อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้น กฎหมายองค์การบริหารส่วนตำบลก็ได้รับการแก้ไขปรับปรุงมาเป็นระยะ ๆ จนกระทั่งในปัจจุบัน โครงสร้างการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 (แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 5 พ.ศ. 2546)” ซึ่งตามกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดให้โครงสร้างการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลประกอบไปด้วย

(1) สภาองค์การบริหารส่วนตำบล ทำหน้าที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติและควบคุมการบริหารงานของฝ่ายบริหาร สภาองค์การบริหารส่วนตำบลจะประกอบไปด้วยสมาชิกซึ่งมาจากการเลือกตั้งของประชาชน โดยกฎหมายได้กำหนดให้ประชาชนสามารถเลือกสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลได้หมู่บ้านละ 2 คน แต่หากว่าองค์การบริหารส่วนตำบลใดมีเพียง 1 หมู่บ้าน ก็ให้เลือกสมาชิกได้จำนวน 6 คน หากองค์การบริหารส่วนตำบลใดมี 2 หมู่บ้าน ก็ให้เลือกสมาชิกได้หมู่บ้านละ 3 คน หรืออาจกล่าวได้ในอีกนัยหนึ่งว่าจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจะต้องมีอย่างน้อย 6 คนนั่นเอง สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจะมีวาระในการดำรงตำแหน่ง 4 ปี

(2) นายกองค์การบริหารส่วนตำบล ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าสูงสุดของฝ่ายบริหารและบังคับบัญชาพนักงานส่วนตำบล ทั้งนี้ มีที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน และมีอำนาจในการแต่งตั้งบุคคลอื่นที่มีใช้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเข้ามาทำหน้าที่เป็นรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นจำนวน 2 คน โดยทั้งหมด มีวาระในการดำรงตำแหน่ง 4 ปี

(3) พนักงานส่วนตำบล คือบุคลากรที่เป็นข้าราชการประจำที่ปฏิบัติงานอยู่ในองค์การบริหารส่วนตำบล เช่นเดียวกันพนักงานเทศบาลหรือข้าราชการส่วนจังหวัด ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้กำหนดให้แต่ละองค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดส่วนงานออกเป็น 3 ส่วน กล่าวคือ สำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทำหน้าที่เป็นหัวหน้าสำนักงานส่วนการคลัง และส่วนโยธา

4. กรุงเทพมหานคร

ถือเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษในเขตเมืองหลวง ซึ่งลักษณะโครงสร้างการบริหารงานทั่วไปจะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบอื่น ๆ กล่าวคือประกอบไปด้วยฝ่ายสภา และฝ่ายบริหาร ทั้งนี้กรุงเทพมหานครมีจุดเด่นสำคัญคือ เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบแรกที่มีการจัดโครงสร้างซึ่งเน้นความเข้มแข็งของฝ่ายบริหาร โดยให้ผู้บริหารมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนและมีโครงสร้างที่แยกออกมาจากฝ่ายสภาอย่างชัดเจนตามบทบัญญัติในพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 ได้กำหนดให้โครงสร้างของกรุงเทพมหานครประกอบไปด้วย

(1) สภากรุงเทพมหานคร ทำหน้าที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติ มีอำนาจในการออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร และควบคุมการบริหารงานของกรุงเทพมหานคร โดยสมาชิกสภากรุงเทพมหานครสามารถตั้งกระทู้ถามผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับงานในหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร รวมไปถึงการเปิดอภิปรายทั่วไป เพื่อให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแถลงข้อเท็จจริง หรือแสดงความเห็นต่อปัญหาต่าง ๆ เป็นต้น สำหรับที่มานั้น สมาชิกสภากรุงเทพมหานครจะมีที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน และมีวาระในการดำรงตำแหน่ง 4 ปี

(2) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารของกรุงเทพมหานคร ในอดีตที่ผ่านมาผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมาจากการแต่งตั้งโดยกระทรวงมหาดไทยเกือบจะโดยตลอด จนกระทั่ง เมื่อได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 จึงส่งผลทำให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครที่มีมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนที่อาศัยในเขตกรุงเทพมหานคร และมีวาระในการดำรงตำแหน่ง 4 ปี นอกจากนั้น ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครยังมีอำนาจในการแต่งตั้งรองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้อีกไม่เกิน 4 คน เพื่อทำหน้าที่ช่วยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในการปฏิบัติ ราชการ

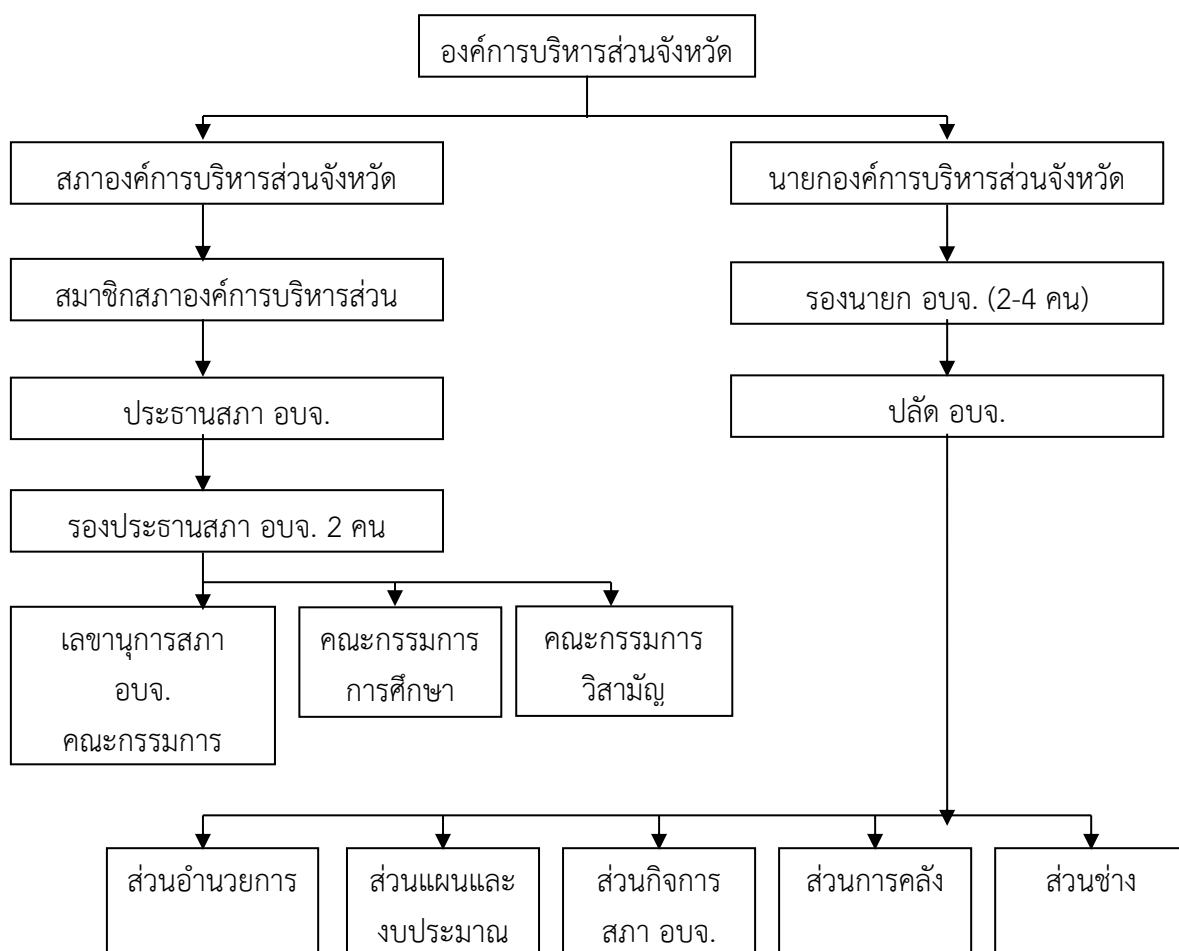
(3) สภาเขต ในการบริหารงานของกรุงเทพมหานครนั้น มีการแบ่งการบริหารงาน ออกเป็นเขตต่าง ๆ (ซึ่งคล้ายคลึงกับอำเภอ) โดยในแต่ละเขตนั้นจะยังมีสมาชิกทำหน้าที่หลักในการให้ข้อคิดเป็นเกี่ยวกับการบริหารงานเขตให้กับผู้อำนวยการเขต รวมถึงการให้คำปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ ตามที่ผู้อำนวยการเขตร้องขอ กฎหมายได้กำหนดให้สมาชิกเขตมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตนั้น ๆ โดยแต่ละเขตจะมีสมาชิกสภาเขต 7 คน ถ้าหากเขตใดมีราษฎรเกินกว่า 1 แสน คน ก็ให้มีสมาชิกสภาเขตเพิ่มขึ้นได้อีก 1 คน ต่อราษฎรทุก ๆ 1 แสนคน เศษของราษฎร 1 แสนคน หากเกินกว่า 5 หมื่นคนให้นับเป็น 1 แสนคน

5. พัทยา

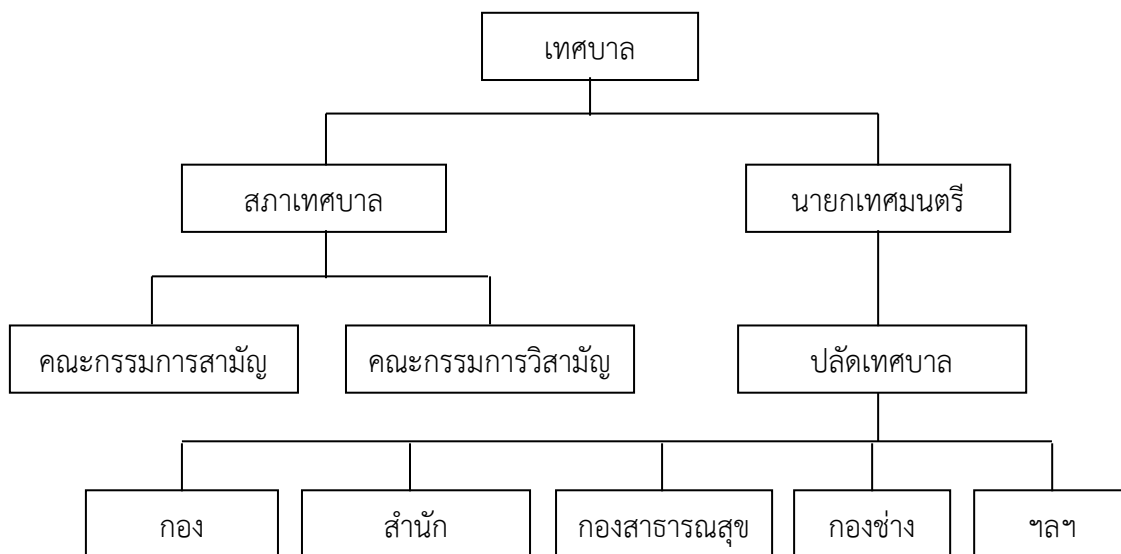
ถือเป็นการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้มีการ จัดตั้งเมืองพัทยาขึ้นนั้น ก็ด้วยรัฐบาลมีความเห็นว่าเมืองพัทยานี้มีลักษณะพิเศษที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ ในปีหนึ่ง ๆ มีจำนวนนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากเข้ามายังเมืองพัทยา ตาม พระราชบัญญัติเมืองพัทยา พ.ศ. 2521 ที่จัดตั้งเมืองพัทยาขึ้นเป็นครั้งแรกนั้น ได้กำหนดให้เมืองพัทยา มีรูปแบบการบริหารงานแบบผู้จัดการเมือง (City Manager) ซึ่งเป็นระบบที่ได้รับความนิยมใน ประเทศสหรัฐอเมริกา ภายใต้การบริหารงานแบบระบบผู้จัดการเมืองนี้ ผู้บริหารงานของเมืองพัทยา จะมีที่มาจาก การว่าจ้างมืออาชีพเข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้บริหาร เรียกว่า “ปลัดเมืองพัทยา” อย่างไรก็ตาม การบริหารเมืองพัทยาภายใต้ระบบผู้จัดการเมืองตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ไม่ค่อยประสบความสำเร็จมากนัก ทั้งนี้ส่วนหนึ่งก็ด้วยเพราะว่าการกำหนดอัตราค่าตอบแทนปลัดเมืองพัทยานั้น มีอัตราที่ค่อนข้างต่ำ ทำให้ไม่สามารถได้มืออาชีพที่แท้จริงมาบริหารงานเมืองพัทยา อีกทั้งในทาง ปฏิบัติ อำนาจในการบริหารของปลัดเมืองพัทยาเองก็มีอยู่อย่างจำกัดมาก เนื่องจากฝ่ายการเมืองจะ เข้ามาแทรกแซงและกำหนดทิศทางการบริหาร จนทำให้ในปี พ.ศ. 2542 ได้มีการประกาศใช้ “พระราชบัญญัติเมืองพัทยา พ.ศ. 2542” ซึ่งส่งผลให้โครงสร้างการบริหารงานของเมืองพัทยา เปลี่ยนแปลงไป มีลักษณะใกล้เคียงกับเทศบาลที่มีนายกเทศมนตรีมาจากการเลือกตั้งทางตรง อย่างไรก็ตาม ภายใต้กฎหมายฉบับใหม่นี้ ได้กำหนดให้โครงสร้างของเมืองพัทยาประกอบไปด้วย

(1) สภาเมืองพัทยา ทำหน้าที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติของเมืองพัทยา ซึ่งประกอบไปด้วย สมาชิกสภาเมืองพัทยาจำนวน 24 คน มีที่มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเมืองพัทยา และมีวาระในการดำรงตำแหน่ง 4 ปี

(2) นายกเมืองพัทยา ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารของเมืองพัทยา ซึ่งมีที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเมืองพัทยา นายกเมืองพัทยามีวาระในการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี และสามารถแต่งตั้งบุคคลอื่นที่มีใช้สมาชิกสภาเมืองพัทยาขึ้นเป็นรองนายกเมืองพัทยาได้ไม่เกิน 4 คน เพื่อช่วยปฏิบัติงานของเมืองพัทยา

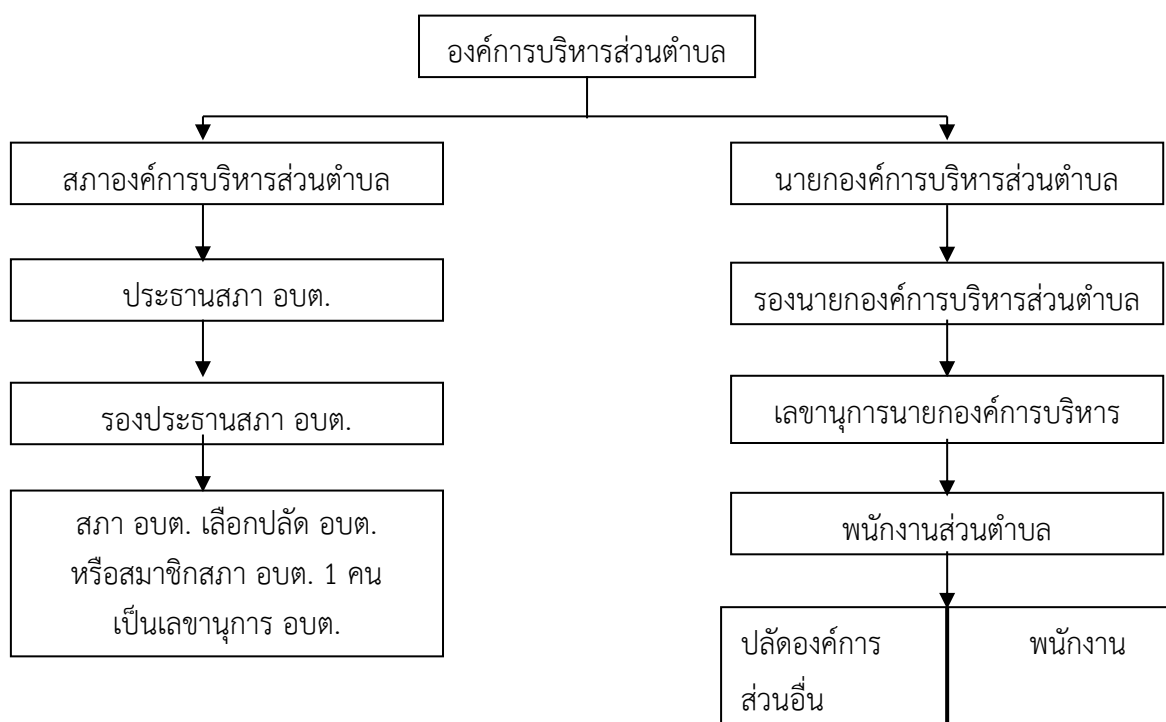

ภาพที่ 2-1 โครงสร้างองค์การบริหารส่วนจังหวัดตาม พ.ร.บ. องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2546
ที่มา : เฉลิมพล มีสมนัย (2548, หน้า 140)

ภาพที่ 2-2 โครงสร้างเทศบาลตาม พ.ร.บ. เทศบาล พ.ศ. 2546

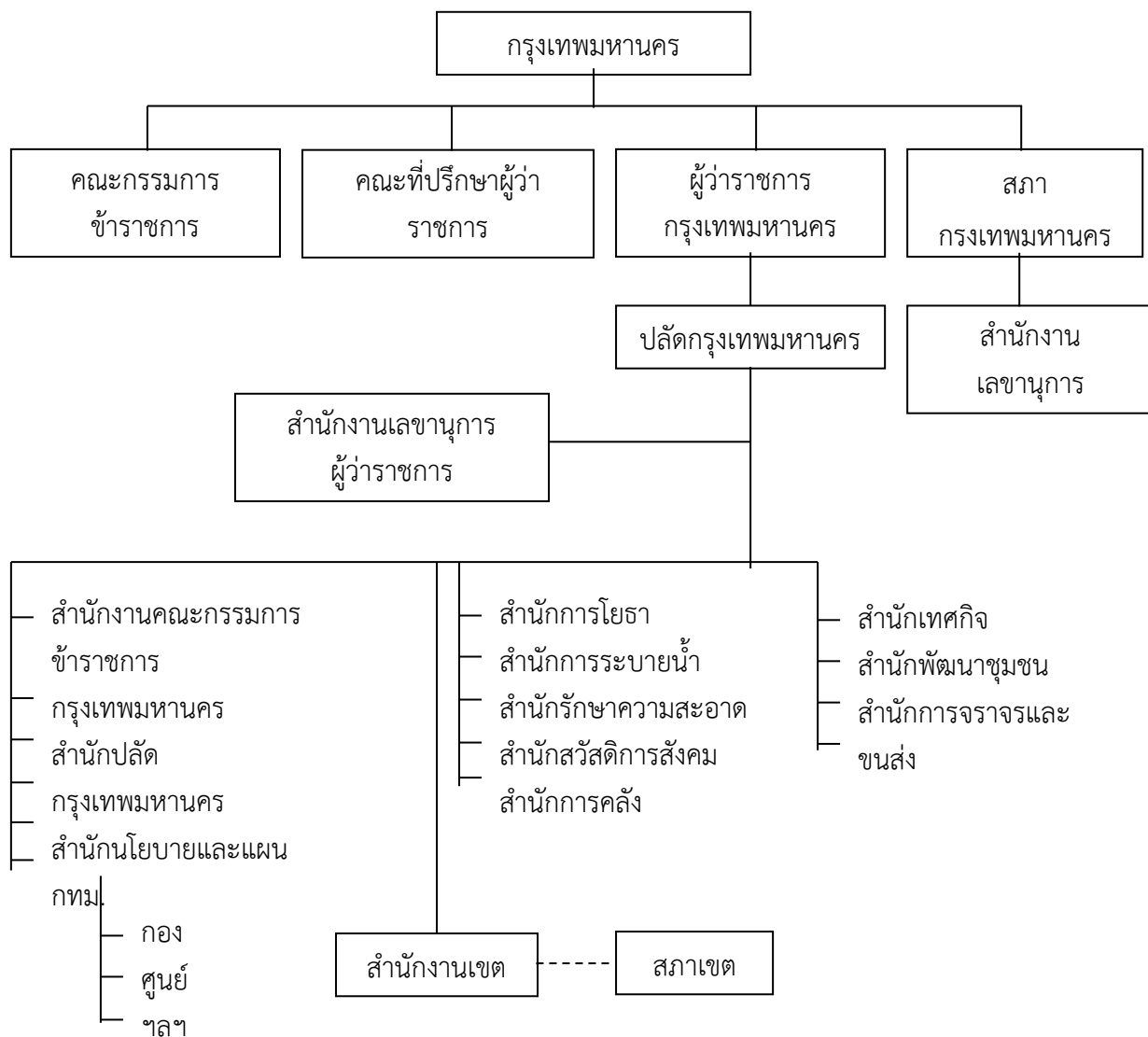
ที่มา : เฉลิมพล มีสมนัย (2548, หน้า 147)

ภาพที่ 2-3 โครงสร้างการบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามพระราชบัญญัติ สภาตำบลและ

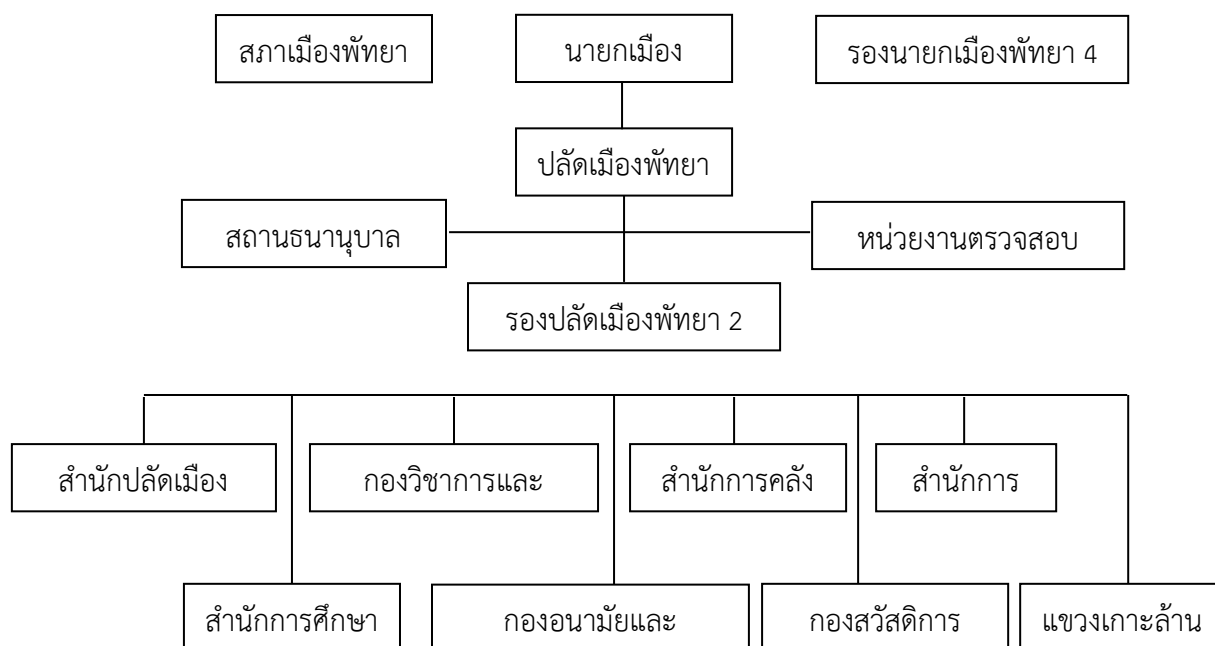
องค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2546

ที่มา : เฉลิมพล มีสมนัย (2548, หน้า 152)

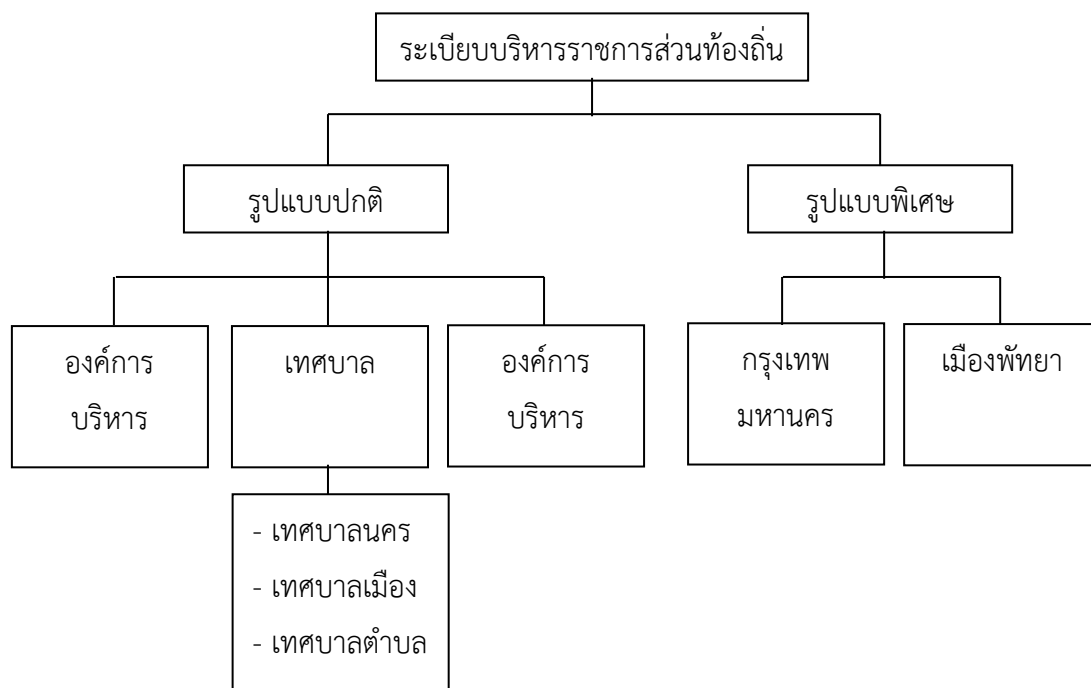
ภาพที่ 2-4 โครงสร้างการบริหารงานของกรุงเทพมหานคร

ที่มา : เฉลิมพล มีสมนัย (2548, หน้า 157)

ภาพที่ 2-5 โครงสร้างการบริหารเมืองพัทยาตามพระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542

ที่มา : เฉลิมพล มีสมนัย (2548, หน้า 163)

ภาพที่ 2-6 โครงสร้างระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่นของไทยในปัจจุบัน

ที่มา : วิรัช วิรัชนิการรณ (2548, หน้า 245)

แนวคิดเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.)

องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ โดยจะถือเขตพื้นที่ของจังหวัดเป็นเขตพื้นที่ความรับผิดชอบ ในอดีตที่ผ่านมาองค์การบริหารส่วนจังหวัดถูกมองว่าเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อยู่ภายใต้การครอบงำของข้าราชการประจำที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมาโดยตลอด ทั้งนี้ด้วยเพราะว่าพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. 2498 ได้กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดและข้าราชการประจำอื่น ๆ ในจังหวัดทำหน้าที่เป็นฝ่ายบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัด อย่างไรก็ตามในระยะปี พ.ศ. 2540 บทบาทของข้าราชการประจำในองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ได้ลดลงไป เมื่อมีการตราพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ซึ่งสาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ได้แก่ การกำหนดให้สมาชิกสภาและผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้ง ทั้งนี้ แต่เดิมได้กำหนดให้ผู้บริหารนั้นมาจากการเลือกตั้งโดยอ้อม ต่อมาปี พ.ศ. 2546 ก็ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายดังกล่าวโดยกำหนดให้ผู้บริหารซึ่งได้แก่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรง ในพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวได้กำหนดให้โครงสร้างขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นประกอบไปด้วย (ศุภสวัสดิ์ ชีวาลย์, 2547, หน้า 30-37)

สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งมีสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนและทำหน้าที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับจำนวนของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นให้ถือเกณฑ์ตามจำนวนราษฎรแต่ละจังหวัด ตามหลักฐานะทะเบียนราษฎรที่ประกาศในปีสุดท้ายก่อนปีที่มีการเลือกตั้ง ซึ่งจำนวนของสมาชิกจะใช้หลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

- (ก) จังหวัดใดมีประชากรไม่เกิน 500,000 คน มีสมาชิกสภาจังหวัดได้ 24 คน
 - (ข) จังหวัดใดมีประชากรตั้งแต่ 500,001 – 1,000,000 คน มีสมาชิกสภาจังหวัดได้ 30 คน
 - (ค) จังหวัดใดมีประชากรตั้งแต่ 1,000,001 – 1,500,000 คน มีสมาชิกสภาจังหวัดได้ 36 คน
 - (ง) จังหวัดใดมีประชากรตั้งแต่ 1,500,001 – 2,000,000 คน มีสมาชิกสภาจังหวัดได้ 42 คน
 - (จ) จังหวัดใดมีประชากรตั้งแต่ 2,000,001 ขึ้นไป มีสมาชิกสภาจังหวัดได้ 48 คน
- ซึ่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งหมด จะมีวาระในการดำรงตำแหน่งเป็นเวลา 4 ปี

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าสูงสุดในฝ่ายบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยมีที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน สำหรับตำแหน่งทางการเมืองอื่น ๆ ให้เป็นหน้าที่โดยตรงของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดในการแต่งตั้ง (รวมถึงการถอดถอน) บุคคลอื่น ๆ ที่มีใช้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเข้ามาทำหน้าที่ในตำแหน่งรองนายกองค์การ

บริหารส่วนจังหวัด เลขานุการ และที่ปรึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

อนึ่ง สำหรับจำนวนของรองนายกฯ นั้น จะขึ้นอยู่กับจำนวนสมาชิกสภาฯ ดังนี้ คือ

(ก) ในกรณีที่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 48 คน ให้มีรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ 4 คน

(ข) ในกรณีที่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 36 -42 คน ให้มีรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ 3 คน

(ค) ในกรณีที่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 24-30 คน ให้มีรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ 2 คน

สำหรับตำแหน่งเลขานุการและที่ปรึกษา ให้มีจำนวนรวมไม่เกิน 5 คน ทั้งนี้ ตำแหน่งในฝ่ายบริหารทั้งหมดจะมีวาระในการดำรงตำแหน่ง 4 ปี

ข้าราชการส่วนจังหวัด ได้แก่ ข้าราชการประจำที่ปฏิบัติงานอยู่ในองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งข้าราชการเหล่านี้จะอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยที่ จะมีปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดในสายของข้าราชการประจำ การบริหารงานจะแบ่งออกเป็นฝ่ายต่าง ๆ ดังนี้ ฝ่ายอำนวยการ ส่วนแผนงานและงบประมาณ ส่วนกิจการสภา อบจ. ส่วนการคลัง และส่วนกองช่าง

แนวคิดเกี่ยวกับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยกำหนดให้มียุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศในระยะยาว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อยกระดับคุณภาพของประเทศในทุกภาคส่วน และพัฒนาประเทศไทยไปสู่การเป็นประเทศที่มีรายได้สูงอยู่ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว นโยบาย Thailand 4.1 จะช่วยยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและภาคบริการบนฐานของเทคโนโลยีสมัยใหม่และนวัตกรรมโดยเน้นการพัฒนาใน 12 อุตสาหกรรมเป้าหมาย

ภาพรวมการพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก อดีตที่เข้มแข็ง

โครงการเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก เป็นโครงการพัฒนาพื้นที่โดยมีวัตถุประสงค์หลัก คือ ต่อยอดการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกให้เป็นที่รู้จักกว่า 30 ปี หรือที่เรียกว่าอีสเทิร์นซีบอร์ด จะมุ่งเน้นการพัฒนาพื้นที่ 3 จังหวัดภาคตะวันออก ได้แก่ ระยอง ชลบุรี และฉะเชิงเทรา ซึ่งโครงการฯ ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาพื้นที่ทั้งกายภาพและทางสังคมเพื่อพัฒนาการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

โครงการเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกถูกบรรจุในยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี อันประกอบไปด้วย

1. แผนปฏิบัติการ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

2. แผนปฏิบัติการ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัล
3. แผนปฏิบัติการ การพัฒนาศูนย์กลางธุรกิจและศูนย์กลางการเงิน
4. แผนปฏิบัติการ การพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมาย
5. แผนปฏิบัติการ การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว
6. แผนปฏิบัติการ การพัฒนาบุคลากร การศึกษา การวิจัยและเทคโนโลยี

แนวคิดเกี่ยวกับนวัตกรรม

คำจำกัดความของนวัตกรรม

นวัตกรรม คือ แหล่งของความก้าวหน้าและการพัฒนา องค์การและชาติต่าง ๆ ที่มีการจัดการนวัตกรรมอย่างต่อเนื่องทำให้เกิดสภาพเศรษฐกิจที่มีการพัฒนาอย่างยั่งยืน มีนักวิชาการชื่อ Peter Drucker ให้คำจำกัดความของนวัตกรรมว่า “เป็นเครื่องมือเฉพาะของผู้ประกอบการ” คือพลิกการเปลี่ยนแปลงเป็นโอกาส (Drucker, 1985)

“นวัตกรรม” หมายถึง ความคิด การปฏิบัติ หรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ที่ยังไม่เคยมีใช้มาก่อน หรือเป็นการพัฒนา ดัดแปลงมาจากของเดิมที่มีอยู่แล้วให้ทันสมัยและใช้ได้ผลดียิ่งขึ้นเมื่อนำนวัตกรรมมาใช้จะช่วยให้การทำงานนั้นได้ผลดีมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงกว่าเดิมทั้งยังช่วยประหยัดเวลาและแรงงานได้ด้วย”

Everette M. Roger (1983) ได้ให้ความหมายของคำว่า นวัตกรรม (Innovation) นวัตกรรม คือ ความคิด การกระทำ หรือวัตถุใหม่ ๆ ซึ่งถูกรับรู้ว่าเป็นสิ่งใหม่ ๆ ด้วยตัวบุคคลแต่ละคนหรือหน่วยงานอื่น ๆ ของการยอมรับในสังคม (Innovation is a new idea, practice or object, that is perceived as new by the individual or other unit of adoption) ดังนั้น นวัตกรรม อาจหมายถึงสิ่งใหม่ ๆ ดังต่อไปนี้

1. สิ่งใหม่ที่ไม่เคยมีผู้ใดเคยทำมาก่อนเลย
2. สิ่งใหม่ที่เคยทำมาแล้วในอดีตแต่ได้มีการรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่
3. สิ่งใหม่ที่มีการพัฒนามาจากของเก่าที่มีอยู่เดิม

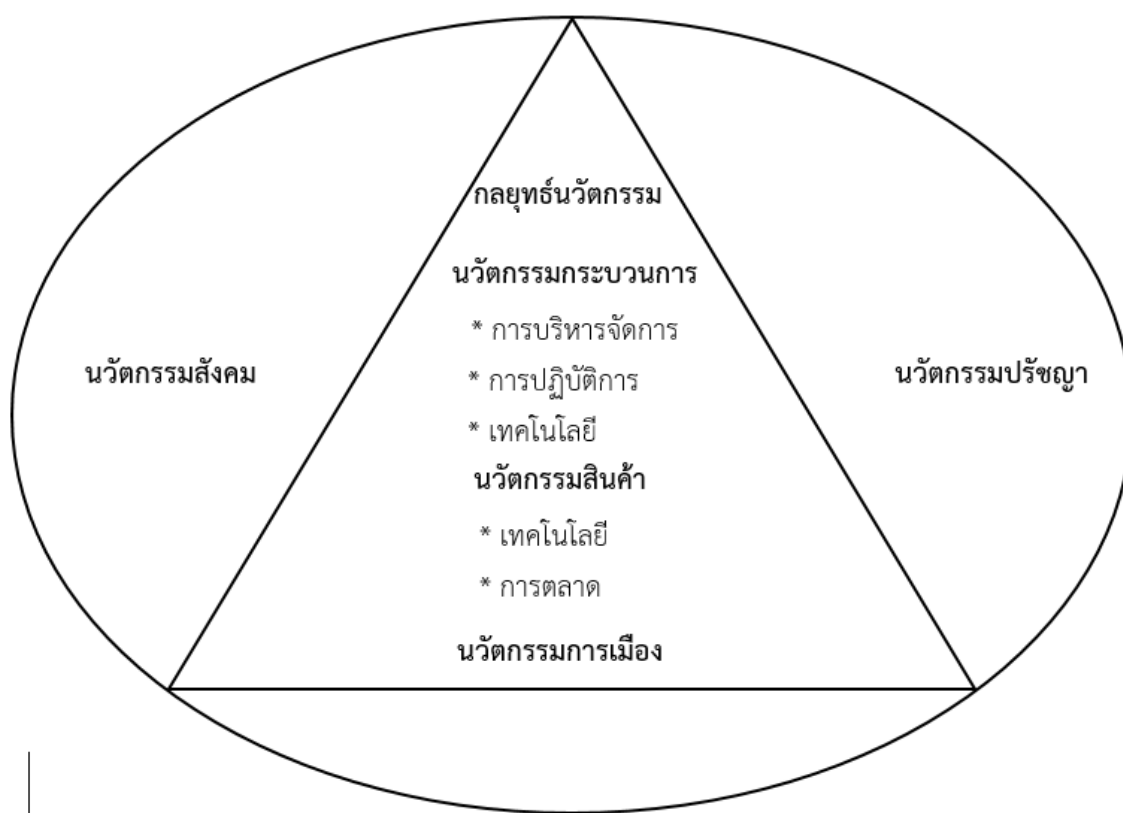
Thomas Hughes (1987) ได้ให้ความหมาย “นวัตกรรม” ว่าเป็นการนำวิธีการใหม่ ๆ มาปฏิบัติหลังจากได้ผ่านการทดลองหรือได้รับการพัฒนาเป็นขั้น ๆ แล้ว โดยเริ่มมาตั้งแต่การคิดค้นและพัฒนาซึ่งอาจมีการทดลองปฏิบัติก่อนแล้วจึงนำไปปฏิบัติจริง ซึ่งแตกต่างไปจากการปฏิบัติเดิมที่เคยปฏิบัติมานวัตกรรม หมายถึง การทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยวิธีใหม่ ๆ และยังอาจหมายถึงการเปลี่ยนแปลงทางความคิด การผลิต กระบวนการ หรือองค์กรไม่ว่าการเปลี่ยนนั้นจะเกิดขึ้นจากการปฏิบัติ การเปลี่ยนอย่างถอนรากถอนโคน หรือการพัฒนาต่อยอด ทั้งนี้ มักมีการแยกแยะความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างการประดิษฐ์คิดค้น ความคิดริเริ่ม และนวัตกรรมอันหมายถึงความคิดริเริ่มที่นำมาประยุกต์ใช้

อย่างสัมฤทธิ์ผล (Mckeown, 2008) และในหลายสาขาเชื่อกันว่าการที่สิ่งใดสิ่งหนึ่งจะเป็นนวัตกรรมได้นั้น จะต้องมีความแปลกใหม่อย่างเห็นได้ชัด และไม่เป็นแค่เพียงการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ เป็นต้นว่า ในด้านศิลปะ เศรษฐศาสตร์ เศรษฐกิจ และนโยบายของรัฐในเชิงเศรษฐศาสตร์นั้น การเปลี่ยนแปลงนั้นจะต้องเพิ่มมูลค่า มูลค่าของลูกค้า หรือมูลค่าของผู้ผลิต เป้าหมายของนวัตกรรมคือการเปลี่ยนแปลงในเชิงบวกเพื่อทำให้สิ่งต่าง ๆ เกิดเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น นวัตกรรมก่อให้เกิดผลิตผลเพิ่มขึ้นและเป็นที่มาสำคัญของความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ

ความสำคัญของนวัตกรรม

นวัตกรรมเป็นตัวกำหนดรูปร่างหน้าตาของสังคมมนุษย์ โดยเฉพาะการเกิดขึ้นของสังคมแห่งความรู้ ซึ่งถูกสร้างขึ้นและนำความรู้ใหม่มาใช้ ทั้งระดับชาติและระดับองค์กรความคิดใหม่ ๆ วิธีการใหม่ ๆ โครงสร้างใหม่ ๆ สินค้าใหม่ ๆ คือ ตัวขับเคลื่อนที่สำคัญของการเปลี่ยนแปลงขององค์กร และก่อให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โลกสมัยใหม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับความพยายามของนวัตกรรม องค์กรสมัยใหม่ผลิตและส่งสินค้าที่มีคุณภาพสูง และบริการไปยังประเทศต่าง ๆ ทำให้เกิดกระบวนการของตลาดใหม่เกิดขึ้น ตลาดเก่าก็ขยายเพิ่มเติม และบางตลาดก็ถูกปิดลง ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้เกิดการสร้างตลาดอย่างต่อเนื่องในขณะเดียวกันก็เป็นการทำลายตลาดที่ไม่ได้พัฒนานวัตกรรม

นวัตกรรม คือ ความรู้พื้นฐานที่ก่อให้เกิดการได้เปรียบเชิงการแข่งขันขององค์กรต่าง ๆ ภูมิภาค และประเทศ ในขณะเดียวกันระบบการตลาดก็ต้องพึ่งพาความสามารถทางด้านการสร้างสินค้าใหม่ และหาวิธีผลิตสินค้าใหม่ ๆ สังคมร่วมสมัยมองหามาตรฐานความเป็นอยู่ที่สูงขึ้น และความต้องการในสิ่งที่ทันสมัยมากขึ้น ดังนั้น นวัตกรรม คือ ปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้องค์กรประสบผลสำเร็จ และเจริญเติบโต แต่บทบาทของนวัตกรรมและผลกระทบของนวัตกรรมเป็นสิ่งที่มีความซับซ้อนสูง (เอกวิทย์ มณีธร และเขมมารี รักชูชีพ, 2534, หน้า 1) รูปแบบของนวัตกรรม

ภาพที่ 2-7 ปัจจัยนวัตกรรม

นวัตกรรมท้องถิ่น

นวัตกรรม นั้นถือว่าเป็นโครงการเด่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง ประเด็นต่อไปนี้ คือ

1. การริเริ่ม คิดค้น พัฒนา หรือการแก้ไขปัญหาด้วย “วิธีใหม่” ในบริบทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยจะอาจเป็นการพัฒนาต่อยอดมาจากหน่วยงานอื่น หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งอื่นก็ได้ และต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการให้บริการสาธารณะกิจกรรมสาธารณะ แก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน การบังคับใช้กฎหมายการมีส่วนร่วมของประชาชน หรือการบริหารจัดการภายในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และต้องไม่ซ้ำงานประจำโดยปกติทั่วไป

2. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีบทบาทสำคัญที่เห็นได้ชัดเจนในโครงการนั้น ๆ และมีความต่อเนื่อง

3. ก่อให้เกิดประโยชน์เป็นรูปธรรมต่อท้องถิ่นและชุมชน และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ในการพัฒนาทางการเมือง การมีส่วนร่วม หรือการเสริมสร้างประสิทธิภาพประสิทธิผลในการบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยไม่เป็งานหรือกิจกรรมที่จัดขึ้นเพียงครั้งคราวและไม่ควรใช้งบประมาณที่สูงเกินไป

4. สามารถถ่ายทอดให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งอื่น ๆ สามารถนำไปประยุกต์ใช้หรือต่อยอดได้ในวงกว้าง เนื่องจากการที่นวัตกรรมท้องถิ่นเป็นการสะท้อนถึงความคิดใหม่ ๆ สำหรับการพัฒนาการบริการสาธารณะหรือแก้ไขปัญหาในชุมชนท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากกว่าการทำงานโดยใช้กรอบคิด วิธีการ หรือระบบงานแบบเดิม ๆ ทั้งนี้ ภายใต้สภาวะการณปัจจุบันที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีข้อจำกัดทางด้านทรัพยากรบุคลากร หน้าที่ และอำนาจการตัดสินใจค่อนข้างมาก การแสวงหาทางเลือกใหม่ในการดำเนินงานเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ต้องการถือเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ประเด็นสำคัญของการคิดริเริ่มและลงมือดำเนินการนวัตกรรมท้องถิ่นไม่ใช่เรื่องของความคิดที่ต้องใหม่ แต่เป็นเรื่องของความสอดคล้องกันอย่างเป็นเหตุเป็นผล ระหว่างปัญหาที่เกิดขึ้นสาเหตุของปัญหา การกำหนดวิธีลงมือปฏิบัติ และการติดตามผล แต่ถ้าหากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่สามารถคิดพัฒนาวิธีทำงานหรือการแก้ไขปัญหาให้มีตรรกะที่สอดคล้องกันได้แล้วมันยากกว่าการดำเนินนวัตกรรมนั้นประสบผลสำเร็จเพราะหากไม่สามารถแสดงได้ว่าปัญหาของประชาชนได้รับการแก้ไขอย่างตรงจุด (วีระศักดิ์ เครือเทพ และคณะ, 2560 อ้างถึงใน จิรพจน์ สังข์ทอง, 2562)

นวัตกรรมการบริหารสำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถือว่าเป็นเรื่องใหม่ เนื่องจากนวัตกรรมการบริหารเป็นการคิดค้นริเริ่มการพัฒนารูปแบบ หรือการแสวงหาเทคนิคการบริหารรวมถึงกลไกการบริหารองค์กรโดยใช้รูปแบบใหม่ ๆ หรือเทคนิควิธีการในการประยุกต์ใช้รูปแบบการบริหารที่มีอยู่แล้วเพื่อให้การบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประสบผลสำเร็จโดยมีการนำมาใช้สำหรับการบริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนซึ่งในปัจจุบันมีกระบวนการส่งเสริมกระบวนการในการเรียนรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมชุมชนในท้องถิ่นให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องด้วยบทบาท และกลไกการขับเคลื่อนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยการส่งเสริมและพัฒนา นวัตกรรมเพื่อการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งการบริหารงานนั้นไม่ได้ประสบผลสำเร็จทุกองค์กร อีกทั้งประกอบกับนวัตกรรมที่เกิดขึ้นปัจจุบันมีการเกิดขึ้นอยู่ในลักษณะที่แตกต่างกันด้วยบริบทของสังคมของการบริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับปัจจัยทั้งภายใน และภายนอกองค์กรตลอดจนสภาพแวดล้อมทางการบริหารก็มีส่วนสำคัญที่จะส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นองค์กรที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องโดยภาพรวมทางการบริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการแสวงหาแนวทางในการบริหารจัดการภารกิจนั้น ๆ ให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด อาทิเช่น ด้านงบประมาณ ด้านบุคคล และด้านการมีส่วนร่วมเป็นต้น (สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ, 2549 อ้างถึงใน จิรพจน์ สังข์ทอง, 2562)

นอกจากนี้แล้ว โกวิทย์ พวงงาม (2553) ได้ทำการสังเคราะห์และถอดบทเรียนนวัตกรรมท้องถิ่นและการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นการรวบรวมและประมวลนวัตกรรมท้องถิ่นทั้ง 4 ภาค และทำการสังเคราะห์และถอดบทเรียนนวัตกรรมท้องถิ่นในบางโครงการหรือกิจกรรมที่เห็นว่ามีโดดเด่นเป็นนวัตกรรมท้องถิ่นสร้างสรรค์ภายใต้กรอบและหลักเกณฑ์ผลการศึกษาพบว่า

1. นวัตกรรมท้องถิ่นสร้างสรรค์ด้านคุณภาพชีวิต พบว่าส่วนใหญ่เกี่ยวกับงานด้านสาธารณสุข การศึกษา และสวัสดิการสังคม เช่น การพัฒนาเด็ก ผู้สูงอายุ ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาส
2. นวัตกรรมท้องถิ่นสร้างสรรค์ด้านโครงสร้างพื้นฐาน พบว่า มีโครงการหรือกิจกรรมที่แสดงถึงความเป็นนวัตกรรมท้องถิ่นน้อย และโครงการหรือกิจกรรมที่มักได้รับการคัดเลือกให้เป็นนวัตกรรมท้องถิ่นสร้างสรรค์ด้านโครงสร้างพื้นฐานส่วนใหญ่เป็นโครงการที่มีระบบการบริหารจัดการในลักษณะของการประสานความร่วมมือ หรือภาคีความร่วมมือในลักษณะการบันทึกข้อตกลงความร่วมมือเพื่อจัดทำบริการสาธารณะร่วมกัน เช่น โครงการประสานงาน และการบริหารจัดการร่วมด้านโครงสร้างพื้นฐานในอำเภอปลวกแดง จังหวัดระยอง ที่สร้างภาคีความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำนวน 8 แห่ง “บันทึกข้อตกลงร่วม” เพื่อจัดทำบริการสาธารณะ
3. นวัตกรรมท้องถิ่นสร้างสรรค์ด้านการบริหารจัดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พบว่า ส่วนใหญ่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะดำเนินการด้านสิ่งแวดล้อมได้มากในกิจกรรมการกำจัดขยะมูลฝอยในลักษณะต่าง ๆ เช่น โครงการเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการจัดการมูลฝอยอย่างมีประสิทธิภาพของกรุงเทพมหานคร โดยใช้ระบบ GPS ในการติดตามรถขยะเพื่อวัดประสิทธิภาพโครงการธนาคารขยะรีไซเคิลที่ใช้ระบบการย่อย และถังย่อยขยะแบบใช้อากาศของกรุงเทพมหานคร
4. นวัตกรรมท้องถิ่นสร้างสรรค์ด้านการวางแผน พานิชยกรรม และการท่องเที่ยว พบว่า มีโครงการหรือกิจกรรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในมิติต่าง ๆ เช่น โครงการจัดงานเทศกาลเชียงรายดอกไม้งาม การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองแม่นา จังหวัดเพชรบูรณ์
5. นวัตกรรมท้องถิ่นสร้างสรรค์ด้านการจัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคใต้ และภาคกลางได้ผ่านการคัดสรรนวัตกรรมด้านนี้ เช่น อนุญาโตตุลาการหมู่บ้านดำเนินการโดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดกระบี่ ซึ่งเป็นนวัตกรรมท้องถิ่นสร้างสรรค์เพราะเป็นกระบวนการสร้างคนในชุมชนเป็นผู้แก้ไขปัญหาของคนในชุมชนด้วยการลดความขัดแย้ง คณะบุคคลที่เป็นอนุญาโตตุลาการหมู่บ้านเป็นบุคคลที่เป็นที่เคารพนับถือเชื่อมั่นจากประชาชนและเป็นกลาง

6. นวัตกรรมท้องถิ่นสร้างสรรค์ด้านศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น พบว่า ส่วนใหญ่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการในโครงการและกิจกรรมเกี่ยวกับการส่งเสริมจารีตประเพณี และกิจกรรมพิพิธภัณฑสถานของท้องถิ่น เช่น โครงการหนึ่งกิจกรรมหอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานครของกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นศูนย์กลางความร่วมมือทั้งภาครัฐและประชาชน รวมทั้งเครือข่ายศิลปินคิดสร้างสรรค์ศิลปะ รูปแบบอาคารที่เป็นเอกลักษณ์ และเป็นแหล่งเรียนรู้ และโครงการหรือกิจกรรมที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำได้มาอีกประเภทหนึ่งคือ งานประเพณีตามจารีตประเพณีจะเห็นได้จากหลายองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น ตามรอยลายเสือไทยสุโขทัยเมืองนำอยู่ของเทศบาลสุโขทัย การเป็นนวัตกรรมท้องถิ่น โดยเป็นการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมแบบครบวงจร ทั้งกิจกรรมการเรียนรู้ในโรงเรียน การจัดการเรียนการสอนอักษรลายเสือไทย การสร้างเจดีย์ การสร้างสะพานรูปแบบศิลปะสุโขทัย

ประเภทของนวัตกรรมท้องถิ่น

นวัตกรรมท้องถิ่นสามารถนำมาซึ่งการพัฒนาในคุณภาพชีวิต หรือความเป็นอยู่ของประชาชนเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน ซึ่งนวัตกรรมท้องถิ่นมีรายละเอียดดังนี้ (วิระศักดิ์ เครือเทพ และคณะ, 2558) 1. ด้านการศึกษา จัดการเรียนการสอนเสริมทักษะภาษาต่างประเทศทำให้เด็กนักเรียน มีผลการศึกษาดีขึ้นได้รับรางวัลทางวิชาการ มีการรับรางวัลด้านกีฬาหรือความสามารถพิเศษอื่น ๆ ที่ทัดเทียมหรือเหนือกว่าโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดตั้งโรงเรียน/ หลักสูตรเฉพาะสำหรับเด็กที่บกพร่องในการเรียนรู้สามารถช่วยขยายโอกาสการเรียนรู้ให้แก่เด็กเป็นการเฉพาะ 2. ด้านโครงสร้างพื้นฐาน นวัตกรรมด้านนี้จะช่วยให้การคมนาคมสัญจรไปมาของประชาชนมีความสะดวกรวดเร็ว ลดความสูญเสีย เสียเวลา ลดอัตราการเกิดอุบัติเหตุ อันตรายช่วยให้คุณภาพชีวิตของประชาชนดีขึ้น 3. ด้านสังคมและสาธารณสุข นวัตกรรมท้องถิ่นบางประเภทสามารถนำไปสู่การให้บริหารผู้ป่วยฉุกเฉินได้รวดเร็วครอบคลุมมากขึ้น ลดอัตราการเสียชีวิต คุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ผู้พิการได้รับการดูแลมากขึ้น 4. ด้านเศรษฐกิจชุมชน และการส่งเสริมอาชีพ ช่วยเพิ่มงานอาชีพให้แก่ประชาชนโดยเฉพาะในระดับฐานราก สามารถสร้างรายได้เฉลี่ยเพิ่มขึ้นต่อเดือนต่อคน กลุ่มอาชีพที่ได้รับการส่งเสริมมีผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับของกลุ่มอาชีพดำเนินงานได้อย่างยั่งยืนมีความเข้มแข็ง 5. ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ การจัดการขยะช่วยลดปริมาณขยะลงได้สามารถช่วยให้ประชาชนเกิดความรู้สึก และตระหนักเรื่องขยะ สิ่งแวดล้อมหรือสามารถลดปริมาณขยะลงได้สามารถช่วยให้ประชาชนเกิดความรู้สึก และตระหนักเรื่องขยะ สิ่งแวดล้อมหรือสามารถลดปริมาณหมอกควันมลพิษในชุมชน 6. ด้านการรักษาความสงบและความปลอดภัยในชุมชน การจัดการสายตรวจชุมชนการติดตั้งกล้องวงจรปิด ช่วยลดปัญหาสถิติอาชญากรรม ลดปัจจัยที่เสี่ยงจากสาธารณภัย หรือการจัดการภัยพิบัติทำให้องค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่นมีการชักจูงและแผนรับมือกับภัยพิบัติ ซึ่งเป็นระบบที่ช่วยลดความสูญเสียในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและทางราชการ 7. ด้านการศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี การท่องเที่ยว และกีฬา ประเพณีสำคัญภูมิปัญญาหรือวัฒนธรรมท้องถิ่นได้รับการอนุรักษ์ให้มีการสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวชมในพื้นที่ ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น ภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือวัฒนธรรมท้องถิ่นได้รับการอนุรักษ์ 8. ด้านการเกษตร องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถเพิ่มแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรให้ประชาชนได้มีผลผลิตทางการเกษตรที่ดีขึ้นและต่อเนื่อง ประชาชนมีทางเลือกในการทำ การเกษตรมากขึ้น เช่น เกษตรอินทรีย์ เกษตรเชิงพหุทางเลือก เศรษฐกิจพอเพียง ฯลฯ 9. ด้าน การเมืองและการมีส่วนร่วม การส่งเสริมการมีส่วนร่วมทำให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการทำงาน กับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีตัวแทนประชาชนซึ่งมาจากหลากหลายกลุ่มในการประชุม ประชาคม 10. ด้านการบริหารจัดการ การจัดการอาสาสมัครตรวจสอบการทำงานขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นช่วยให้ประชาชนร่วมทำงานตรวจสอบ และสามารถตรวจสอบบุคลากรของ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่ไม่มีการกระทำการทุจริตหรือประพฤติมิชอบ

นวัตกรรมการบริหารภาครัฐไทย

นวัตกรรมการบริหารจัดการภาครัฐ หมายถึง แนวคิด วิธีและรูปแบบใหม่ ๆ ในการจัดการ องค์กร (Organization Management) การดำเนินงาน (Operations) และการให้บริการ (Service) อันเป็นผลมาจากการสร้าง พัฒนา เพิ่มพูน ต่อยอด หรือประยุกต์ใช้ องค์ความรู้ และแนวปฏิบัติ ต่าง ๆ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และคุณภาพของ การปฏิบัติงานของ หน่วยงานภาครัฐให้ดียิ่งขึ้นไป นวัตกรรม การบริหารงานภาครัฐ จึงมีขอบเขตอยู่ภายใต้กรอบบทบาท และหน้าที่ของรัฐบาล (Role and Functioning of Government) โดยสามารถจัดแบ่งออกเป็น ประเภทต่าง ๆ ได้ ดังนี้คือ (พงษ์เสฐียร เหลืองอลงกต, 2565) 1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและ ยุทธศาสตร์ (Strategy/ Business Concepts Innovation) เป็นการคิดค้น ออกแบบ หรือกำหนด นโยบาย ยุทธศาสตร์ ภารกิจ เป้าประสงค์เพื่อแสดงให้เห็นถึงวิสัยทัศน์หรือทางทิศทางการใหม่ ในการ นำพาองค์กรในอนาคต 2. นวัตกรรมด้านสินค้าและบริการ (Service and Product Innovation) เป็นการปรับปรุง ปรับเปลี่ยนรูปแบบลักษณะและการออกแบบของสินค้าและบริการ เช่น บัตรประจำตัว ประชาชนแบบ Smart Card หน่วยบริการเคลื่อนที่ (Mobile Unit) 3. รูปแบบการให้บริการ/ การส่ง มอบงาน (Delivery Innovation) เป็นการสร้างหรือปรับเปลี่ยนแนวทาง รูปแบบในการบริการหรือ การติดต่อกับประชาชน เช่น การให้บริการผ่านอินเทอร์เน็ต 4. นวัตกรรมด้านกระบวนการ และการ บริหารองค์กร (Process and Organization Administration Innovation) เป็นการออกแบบ โครงสร้างองค์กรและกระบวนการภายในใหม่ เช่น การจัดตั้งหน่วยบริการรูปแบบ พิเศษเพื่อให้ สามารถทำหน้าที่ในการบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การพัฒนาแนวทางการบริหาร

งบประมาณ การบริหารงานบุคคล เป็นต้น 5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์เชิงกระบวนการ (Process Interaction Innovation) เป็นแนวทาง การปรับปรุง หรือพัฒนาระบบความสัมพันธ์หรือ การปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ หน้าที่กับภาคส่วนอื่น ๆ ขึ้นใหม่ เช่น การพัฒนากระบวนการให้บริการในงานที่สัมพันธ์กันอย่างครบวงจร เป็นต้น

แนวคิดเกี่ยวกับ พันธกิจ นโยบายและยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (อบจ.ฉะเชิงเทรา อบจ.ชลบุรี และ อบจ.ระยอง)

เป็นการศึกษาเกี่ยวกับ พันธกิจ นโยบายและยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (อบจ.ฉะเชิงเทรา อบจ.ชลบุรี และ อบจ.ระยอง) แล้วสรุปเป็นสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยออกมา ได้ดังนี้

ด้านพันธกิจ

1. พันธกิจขององค์การบริหารส่วนจังหวัดฉะเชิงเทรา

องค์การบริหารส่วนจังหวัดฉะเชิงเทราได้กำหนดเป้าหมายในการพัฒนาในภาพรวมไว้ ดังนี้ 1. ปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจให้ได้มาตรฐานและเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน เพื่อรองรับความเจริญเติบโตในอนาคต มีระบบการวางผังเมืองรวมที่มีประสิทธิภาพ 2. ส่งเสริมปรับปรุงและพัฒนาระบบการศึกษา ศาสนา การอนุรักษ์และพัฒนาศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน 3. ส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิต พัฒนาศักยภาพของคน และชุมชนให้เข้มแข็ง และสามารถพึ่งพาตนเองได้ 4. ส่งเสริมและพัฒนากิจการบริการสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน 5. ส่งเสริมการพัฒนาการสร้างความเข้มแข็งของเศรษฐกิจฐานราก การสร้างงาน สร้างอาชีพ และสร้างรายได้ 6. พัฒนาระบบการจัดการที่ดี โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การวางแผนพัฒนาการตรวจสอบเพื่อให้เกิดความโปร่งใสในการบริหารและการพัฒนา

2. พันธกิจขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีได้กำหนดเป้าหมายในการพัฒนาในภาพรวมไว้ ดังนี้

1. เสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน องค์กรเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 2. ส่งเสริมการจัดการศึกษา การให้บริการการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างทั่วถึง 3. ส่งเสริมการศึกษาให้เข้าสู่นวัตกรรมสมัยใหม่ 4. ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมการท่องเที่ยวและกีฬาในระดับนานาชาติ 5. เสริมสร้างและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน 6. ส่งเสริมอาชีพและเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชน 7. สนับสนุนช่วยเหลือให้ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันแก้ไขปัญหาสังคม ยาเสพติด 8. เสริมสร้างความร่วมมือในการกำจัดขยะมูลฝอย การจัดการระบบบำบัดน้ำเสีย การจัดการมลพิษและสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการ

3. พันธกิจขององค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง

องค์การบริหารส่วนจังหวัดระยองได้กำหนดเป้าหมายในการพัฒนาในภาพรวมไว้ ดังนี้

1. สร้างและพัฒนาคนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความรอบรู้ คู่คุณธรรม
2. เสริมสร้างและพัฒนาให้มีสถานศึกษาในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง ทั้งรูปแบบของการรับถ่ายโอนตามภารกิจและจัดตั้งขึ้นใหม่
3. ส่งเสริม และสนับสนุนเกษตรกรรมในด้านกระบวนการผลิตรายการตลาด และการสร้างมูลค่าเพิ่มของสินค้า
4. สนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม
5. ส่งเสริมการท่องเที่ยว
6. สร้างเสริมและพัฒนาตลาดกลางสินค้าเกษตร เพื่อส่งเสริมการส่งออกสู่ประเทศในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
7. เสริมสร้างความแข็งแกร่งและภูมิคุ้มกันของสังคม และชุมชนให้อยู่ร่วมกันอย่างร่มเย็นเป็นสุขภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
8. พัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดี และเสริมสร้างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นจากทุกภาคส่วน

การแถลงนโยบายของผู้บริหาร

คำแถลงนโยบายนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 6 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ด้านการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

1.1 การจัดการศึกษา การส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบนอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ตลอดจนเพิ่มโอกาสทางการศึกษา สนับสนุนกระบวนการเรียนการสอนด้วยระบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยจัดหาวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนภาษาที่สอง คือภาษาอังกฤษและภาษาจีนให้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อรองรับการประกอบอาชีพในอนาคต

1.2 การส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมทางศาสนาทุกศาสนา เสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรม ตามหลักธรรมคำสอนของแต่ละศาสนา

1.3 การส่งเสริมและสนับสนุนการอนุรักษ์ จารีต ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและศิลปวัฒนธรรมอันดีให้ยั่งยืน

1.4 การส่งเสริมและสนับสนุนฝึกทักษะกีฬาให้แก่เด็ก เยาวชน และประชาชน ให้ไปสู่ความเป็นเลิศและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน

2. ด้านการสาธารณสุขและการส่งเสริมคุณภาพชีวิต

2.1 การดำเนินงานให้ประชาชนได้รับบริการสาธารณสุขที่มีประสิทธิภาพอย่างทั่วถึง

2.2 การสังคมสงเคราะห์ การดูแลและพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ ผู้มีรายได้น้อย

2.3 การส่งเสริมและสนับสนุนให้มีตลาดกลางสินค้า เพื่อเป็นแหล่งจำหน่ายสินค้า หรือผลิตภัณฑ์แปรรูปผลผลิต ทางเกษตรและวิสาหกิจชุมชน

2.4 การส่งเสริมและสนับสนุนเกษตรกรลดการใช้สารเคมี ไร่สารพิษ และพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

2.5 การส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดฉะเชิงเทรา

2.6 การส่งเสริมและสนับสนุนให้มีตลาดนัดแรงงาน ระหว่างผู้ประกอบการกับผู้ที่ต้องการหางาน

2.7 การส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานให้มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

2.8 การส่งเสริมและสนับสนุนความเข้มแข็งของครอบครัว อันเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของสังคม ส่งเสริมและพัฒนาการสร้างสรรค์เสริมสุขภาพเพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพที่แข็งแรงและมีจิตใจที่เข้มแข็ง

3. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3.1 การบริหารจัดการขยะมูลฝอยแบบศูนย์รวมและใช้เทคโนโลยีผลิตพลังงานจากขยะมูลฝอยเป็นพลังงานไฟฟ้า อย่างเป็นระบบบนพื้นฐานการมีส่วนร่วมของประชาชน

3.2 การบำรุงรักษาและพัฒนาปรับปรุงแหล่งน้ำในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ให้มีคุณภาพน้ำที่ดี เพื่อการอุปโภค บริโภค เพื่อการเกษตรและเป็นแหล่งน้ำดิบในการผลิตน้ำประปา

3.3 การคุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและการบริหารจัดการหรือจัดให้มีการใช้ประโยชน์ให้เกิดประโยชน์สมดุลอย่างยั่งยืน

3.4 การส่งเสริมและสนับสนุนพัฒนาคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมของประชาชนในจังหวัดฉะเชิงเทรา ให้เกิดความสมดุลอย่างยั่งยืน

3.5. การส่งเสริมและสนับสนุนการใช้พลังงานทดแทน พลังงานทางเลือก และพลังงานสะอาด

4. ด้านการส่งเสริมเศรษฐกิจและอาชีพ

4.1 การส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาและแก้ไขปัญหาการประกอบอาชีพให้ประชาชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ และพัฒนาความสามารถในการแข่งขัน เพิ่มทักษะในการประกอบอาชีพในภาคเศรษฐกิจยุคดิจิทัล

4.2 การให้องค์ความรู้ในการประกอบธุรกิจและอาชีพ การสร้างกระบวนการเรียนรู้โดยมีวิทยากรผู้เชี่ยวชาญหรือเยาวชนคนต้นแบบที่เคยประสบความสำเร็จมาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ สอนเทคนิคทางการตลาด การวางแผนภาษี เกิดนวัตกรรมการสร้างแบรนด์ของผลิตภัณฑ์ รวมทั้งให้ความรู้เรื่องช่องทางการจำหน่ายผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์โซเชียลมีเดีย (Social Media)

4.3 การสร้างเครือข่ายเยาวชนคนรุ่นใหม่ โดยประสานความร่วมมือกับทุกภาคส่วน

ต่าง ๆ ให้เกิดบูรณาการภารกิจหรือกิจกรรมร่วมกัน พร้อมทั้งให้คำปรึกษา ในการจัดหาแหล่งทุน นำไปต่อยอดสู่การประกอบธุรกิจ เพื่อสร้างความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

5. ด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ

5.1 การดำเนินการให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีพของประชาชน อย่างทั่วถึง ตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน

5.2 ก่อสร้าง ซ่อมแซม ปรับปรุง และบำรุงรักษาทาง สะพาน แหล่งน้ำ และโครงการที่เป็นโครงสร้างพื้นฐานที่มีขนาดใหญ่ที่เกินศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในเขตจังหวัด ฉะเชิงเทรา

6. ด้านการบริหารจัดการ

6.1 การส่งเสริมและสนับสนุนการให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขและมีส่วนร่วมในการพัฒนา ประเทศและการจัดทำบริการสาธารณะต่าง ๆ ในท้องถิ่น

6.2 การพัฒนาระบบบริหารราชการให้เป็นไปตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี โดยยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง

6.3 การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น และการบูรณาการร่วมกับทุกภาคส่วน เพื่อแก้ปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน ตอบสนองความต้องการ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น โดยเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ

6.4 การพัฒนาหน่วยงานเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ พัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพที่สอดคล้องกับการบริหารทรัพยากรบุคคลตามแนวโน้ม ตลอดจนการนำเอาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการบริหารงานได้อย่างเหมาะสม การแถลงนโยบายทั้ง 6 ด้านที่กล่าวมานี้ สอดรับกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด และกรอบการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดฉะเชิงเทรา ตลอดจนระเบียบ กฎหมายที่เกี่ยวข้องตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยการประสานความร่วมมือจากทุกภาคส่วนของสังคม เพื่อประโยชน์สุขของประชาชนชาวจังหวัดฉะเชิงเทรา

คำแถลงนโยบายการบริหารราชการของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีได้แถลงนโยบายต่อสภา โดยมียุทธศาสตร์และเป้าหมายการพัฒนา 7 ด้านประกอบด้วย ดังนี้

1. นโยบายด้านสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีกรอบแนวทางปฏิบัติประกอบด้วย

1.1 ส่งเสริม สนับสนุน ช่วยเหลือทุกภาคส่วน ในการป้องกัน ควบคุม รักษา และเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19

1.2 ยกระดับคุณภาพโรงพยาบาลประจำจังหวัด อำเภอบึงสามพัน และตำบล เพิ่มคุณภาพการให้บริการให้มีมาตรฐานใกล้เคียงกัน ลดความแออัดของโรงพยาบาลศูนย์/ โรงพยาบาลทั่วไป

1.3 ยกระดับ อสม. ชลบุรีอัจฉริยะ “หมอถึงบ้าน พยาบาลถึงเรือน” ยกระดับการสื่อสารเครือข่าย อสม. ทั้งชลบุรีผ่านดิจิทัลแพลตฟอร์ม ส่งเสริมการจัดอบรมให้ความรู้ด้านโภชนาการ การแพทย์เบื้องต้น เพื่อยกระดับความสามารถของ อสม. ชลบุรี

1.4 ยกระดับการดูแลผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ป่วย ด้วยเทคโนโลยี ประสานงานระบบ การแพทย์ฉุกเฉิน สร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน และเทคโนโลยีช่วยดูแลผู้สูงอายุกรณีฉุกเฉิน ผลักดัน ศูนย์พัฒนาศักยภาพผู้สูงอายุ ส่งเสริมนวัตกรรม Telehealth สามารถให้คำปรึกษาและบันทึกการ ตรวจสอบสุขภาพลงฐานข้อมูลได้อย่างทันที

2. นโยบายด้านการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม มีกรอบแนวทางปฏิบัติ อันประกอบด้วย

2.1. ยกระดับคุณภาพการศึกษาให้ทัดเทียมกัน พัฒนาสถานศึกษาในจังหวัดชลบุรีให้มี มาตรฐานทัดเทียม มีคุณภาพ ทั้งในเรื่องอาคารสถานที่ บุคลากร และอุปกรณ์การศึกษา

2.2. การศึกษาทางไกลโดยใช้เทคโนโลยี

2.3 พัฒนาศูนย์การเรียนรู้เพื่อคนทุกวัยสู่โลกแห่งอนาคต (Digital Mind Center) ผลักดันศูนย์การหาข้อมูลหรือความรู้ทั้งระบบดั้งเดิมและดิจิทัล เพื่อการเข้าถึงการเรียนรู้ทุกระดับใน ทุกอำเภอ

2.4 เรียนด้วยทำงานได้ จบแล้วมีงานทำ (Job Matching) ผลักดันความร่วมมือกับ ภาคเอกชนในการรับนักเรียน นักศึกษา ฝึกงานตามความถนัด ความสามารถหรือต้องการ ประสบการณ์ โดยมีค่าตอบแทนระหว่างทำงานในช่วงฝึกพิเศษนอกเวลาเรียน ตามข้อตกลงกับ ภาคเอกชน

2.5 ส่งเสริมภาษาที่ 3 สู่โรงเรียน ส่งเสริมพัฒนาบุคลากรด้านภาษาที่หลากหลาย ให้ครอบคลุมทุกสถานศึกษา ทุกระดับชั้น ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลจนถึงมัธยมศึกษา

2.6 ส่งเสริม สนับสนุน และทำนุบำรุงทุกศาสนา

2.7 สนับสนุนและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่น

3. นโยบายด้านเศรษฐกิจ ส่งเสริมการท่องเที่ยว ยกระดับสินค้าชุมชน พัฒนาการเกษตร อย่างยั่งยืน ภายใต้กรอบ “เมืองเศรษฐกิจอัจฉริยะ” ได้มีกำหนดแนวทางปฏิบัติ อันได้แก่

3.1 ส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยววิถีวัฒนธรรมท้องถิ่น การท่องเที่ยวชุมชนยั่งยืน กระจายรายได้สู่ชุมชน สร้างเศรษฐกิจฐานรากเติบโต

3.2 ส่งเสริม พัฒนา และยกระดับการท่องเที่ยวชลบุรีสู่สายตาโลก จัดกิจกรรมการท่องเที่ยวให้กระจายทั่วถึงทุกอำเภอ

3.3 พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา

3.4 พัฒนาและส่งเสริมการจัดการท่องเที่ยวทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

3.5 พัฒนาการให้บริการการท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากลสำหรับเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในประเทศและนานาชาติ

3.6 ยกระดับสินค้า OTOP ชลบุรีสู่สากล ต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่น ใช้นวัตกรรมพัฒนาผลิตภัณฑ์ขยายช่องทางขายผ่านดิจิทัลแพลตฟอร์มออนไลน์เพิ่มลูกค้าทั้งในและต่างประเทศ

3.7 เกษตรอัจฉริยะ ลดต้นทุนเพิ่มผลผลิต นำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาปรับใช้กับเกษตรกรรมในพื้นที่ ช่วยเพิ่มปริมาณและคุณภาพ สร้างมูลค่าเพิ่มให้ผลผลิต

3.8 ยกระดับทักษะแรงงานพร้อมรับ EEC เตรียมความพร้อมบุคลากรที่มีทักษะความรู้และความสามารถที่ตอบโจทย์ความต้องการตลาดแรงงาน

3.9 พัฒนาศูนย์บ่มเพาะธุรกิจเทคโนโลยี (Startup) สนับสนุนการอบรมและให้ความรู้ให้สามารถต่อยอดออกสู่เชิงพาณิชย์ พัฒนาให้เป็นผู้ประกอบการได้

3.10 พัฒนาและส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน ตลอดจนเกษตรกรรุ่นใหม่ (Young Smart Farmers)

4. นโยบายด้านพัฒนาเมือง พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค คมนาคม ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และการป้องกันและแก้ไขปัญหาภัยพิบัติ ภายใต้ยุทธศาสตร์ “เมืองนวัตกรรมชั้นนำอาเซียน” โดยมีกรอบแนวทางปฏิบัติ ประกอบด้วย

4.1 เมืองอัจฉริยะ (Smart City) นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหาร จัดการเมืองและบริการประชาชน

4.2 ส่งเสริมการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต ผลักดันการเข้าถึงสัญญาณอินเทอร์เน็ต เครือข่าย WI-FI สาธารณะแก่ประชาชนในพื้นที่ชุมชน

4.3 สายไฟฟ้าลงดิน (นาร่องเขตท่องเที่ยว) จัดระเบียบแก้ปัญหาสายไฟเมืองกรุงรัง ปรับโฉมภูมิทัศน์ให้สวยงามและเพิ่มความปลอดภัยแก่ประชาชน

4.4 พัฒนาระบบบริการสาธารณูปโภคพื้นฐาน แหล่งน้ำเพื่อการอุปโภคและบริโภค ระบบทางระบายน้ำ ขยายการให้บริการน้ำประปา-ไฟฟ้า ให้เพียงพอต่อความจำเป็นในการดำรงชีวิตของประชาชน

4.5 พัฒนาด้านความปลอดภัยทางถนน ไฟทางสาธารณะให้เพียงพอ เพื่อลดอุบัติเหตุ และจัดการ จุดเสี่ยงให้ลดน้อยลง

4.6 ส่งเสริมระบบขนส่งและการจราจรอัจฉริยะ

4.7 ส่งเสริมและสนับสนุนให้สถาบันครอบครัวมีความเข้มแข็งและอบอุ่น

4.8 สนับสนุน ส่งเสริม ป้องกัน และประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนเห็นถึงโทษและพิษภัยของยาเสพติด

4.9 ส่งเสริมและพัฒนาประสิทธิภาพขององค์กรให้เข้มแข็ง ให้ผู้นำท้องถิ่นตระหนักและให้ความสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด

4.10 ส่งเสริมและสนับสนุนการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

5. นโยบายด้านกีฬา พัฒนาและส่งเสริมกีฬาอย่างยั่งยืน ภายใต้ยุทธศาสตร์ “เมืองกีฬาระดับโลก และสุขภาพดีที่ยั่งยืน” (World Sports & Healthy City) ได้มีการกำหนดกรอบแนวทางปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย

5.1 พัฒนาเมืองเป็นศูนย์กลางการจัดแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ

5.2 ยกกระต๊อบสนามกีฬามาตรฐาน พัฒนาศูนย์ออกกำลังกาย สวนสาธารณะชุมชน ให้เอื้อต่อการส่งเสริมสุขภาพการออกกำลังกายของประชาชนในท้องถิ่น

5.3 ส่งเสริมกีฬาขั้นพื้นฐานสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพ มุ่งเน้นด้านการสร้างและการพัฒนานักกีฬาให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น สามารถพัฒนาไปสู่ระดับประเทศ

5.4 ส่งเสริมกีฬา E-Sport สู่ระดับสากล สนับสนุนการสร้างนักกีฬาอีสปอร์ตต่อเนื่อง เปิดพื้นที่สร้างสรรค์ให้คอกีฬาและสาวกเกมเมอร์ฝึกฝนทักษะให้มีความสามารถระดับประเทศ

5.5 พัฒนาเส้นทางจักรยานที่ได้มาตรฐาน ปลอดภัย

6. นโยบายด้านอนุรักษ์ พื้นที่ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และพลังงานอย่างยั่งยืน ภายใต้ยุทธศาสตร์ “เมืองสีเขียว ปลอดภัย รุ่งเรือง ยั่งยืน” โดยมีกรอบแนวทาง คือ

6.1 จัดการขยะด้วยเทคโนโลยีพลังงานสะอาดแบบครบวงจร

6.2 ส่งเสริมและพัฒนาบบบำบัดน้ำเสียให้ครอบคลุม

6.3 ติดตั้งระบบตรวจวัดอากาศ ฝุ่นละออง PM 2.5 ในพื้นที่เสี่ยง

6.4 เพิ่มพื้นที่สีเขียวสำหรับประชาชน

6.5 เพิ่มพื้นที่ป่าบก ป่าชายเลน แก้ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเล

6.6 สนับสนุนการแก้ปัญหาสุนัขและแมวจรจัด สนับสนุนการแก้ไขปัญหาช้างป่าและลิง

6.7 ส่งเสริมและสนับสนุนให้หน่วยงานและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำจัดขยะ มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลอย่างมีประสิทธิภาพ

6.8 พัฒนาระบบการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

7. นโยบายด้านการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล โดยมีกรอบแนวทางปฏิบัติประกอบด้วย

7.1 ส่งเสริมและพัฒนาแนวทางการตรวจสอบธรรมาภิบาลในการปฏิบัติงานด้านต่าง ๆ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เพื่อมิให้เกิดการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตน อันจะก่อให้เกิดความสูญเสียต่อรัฐ สังคม สิ่งแวดล้อม องค์การ ผู้รับบริการ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และผู้ปฏิบัติงานภายในองค์กร

7.2 สร้างการยอมรับ ความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจและความศรัทธาให้เกิดขึ้นกับประชาชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งภายในและภายนอกองค์กร

7.3 เสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนเพื่อการพึ่งพาตนเองทางสังคมตามระบอบประชาธิปไตย

7.4 ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ ความเข้าใจ มีจิตสำนึกและการมีส่วนร่วมทางการเมือง

7.5 ส่งเสริมให้ภาคเอกชนและประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการภาครัฐ

7.6 ส่งเสริมการบริหารเชิงรุก โดยเน้นการให้บริการที่ดีแก่ประชาชน

7.7 พัฒนาประสิทธิภาพการบริหารงานภาครัฐไปสู่องค์กรยุคใหม่

7.8 ส่งเสริมและสนับสนุนเพื่อให้เกิดการพัฒนางานด้านการบริการ

7.9 พัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบข้อมูลเพื่อการทำงานสู่มืออาชีพภายในองค์กรแห่งการเรียนรู้

7.10 ส่งเสริมและรณรงค์ให้บุคลากรยึดถือและปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรม ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต โปร่งใส พร้อมรับการตรวจสอบจากหน่วยงานภายนอก

7.11 ส่งเสริมและรณรงค์ให้บุคลากรมีจิตสำนึกด้านคุณธรรม จริยธรรมเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมและสังคม ปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและเป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิต

คำแถลงนโยบายนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง

ทางนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง แถลงว่าจะเดินหน้า ตามนโยบายเดิม 8 ด้าน ประกอบด้วย 1. นโยบายด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น 2. นโยบายด้านสาธารณสุข สังคมสงเคราะห์และคุณภาพชีวิต 3. นโยบายด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อม และทรัพยากรธรรมชาติ 4. นโยบายด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม และการส่งเสริมรายได้ 5. นโยบายด้านการท่องเที่ยว การกีฬา และนันทนาการ 6. นโยบายด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน 7. นโยบายด้านการเมือง การบริหาร และสารสนเทศ 8. นโยบายด้านการบริหารจัดการองค์กร ทั้งนี้ขอให้ความเชื่อมั่นต่อ สภา อบจ.ระยอง และประชาชนชาวระยอง จะบริหารงานราชการของ อบจ.ระยอง อย่างเต็มกำลังความสามารถ ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และยึดประโยชน์ของประชาชนเป็นสำคัญ เพื่อให้จังหวัดระยองมีความเจริญก้าวหน้าต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กิตติมา ดีประชา (2565) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจในการบริการและแนวทางการพัฒนานวัตกรรมเพื่อ การจัดเก็บภาษีท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งหนึ่งในจังหวัดชลบุรี ที่ได้รับ ผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา 2019. โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บริการที่มีต่อช่องทางการชำระภาษีที่ใช้อยู่ในปัจจุบันขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งหนึ่งในจังหวัดชลบุรี 2. ศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคในการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด 19 และ 3. ศึกษาแนวทางการพัฒนานวัตกรรมเพื่อการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด 19 ทำการศึกษาในปี 2565 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน Mixed Method โดยการเก็บข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ สำหรับเชิงปริมาณกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคือผู้เสียภาษีในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ทำการศึกษากัน 398 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่ชำระด้วยตนเอง ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 199 คน และกลุ่มที่ชำระผ่านธนาคาร จำนวน 199 คน โดยใช้การสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) ใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่อสำรวจความพึงพอใจต่อช่องทางการชำระภาษีในปัจจุบัน และใช้สถิติเชิงอ้างอิงเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ว่า ประชาชนผู้ใช้รูปแบบในการชำระภาษีจากช่องทางการชำระภาษีแตกต่างกันมีความพึงพอใจต่อช่องทางการชำระภาษีแตกต่างกัน ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือกลุ่มเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานจัดเก็บภาษี จำนวน 10 คน เก็บข้อมูลด้วยการสนทนากลุ่ม Focus Group และกลุ่มผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หัวหน้าส่วนราชการ ซึ่งเป็นผู้กำหนดนโยบายด้านจัดเก็บรายได้ จำนวน 3 คน เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกการวิเคราะห์ผลเชิงคุณภาพใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผลการวิจัย พบว่า ข้อมูลความคิดเห็นของประชาชนต่อช่องทางการชำระภาษีที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ภาพรวมพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยด้านการบริการของเจ้าหน้าที่มีค่าคะแนนมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านความสะดวกของขั้นตอนการชำระเงิน ลำดับสุดท้าย ด้านความสะดวกในการเดินทางผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ประชาชนผู้ใช้รูปแบบในการชำระภาษีจากช่องทางการชำระภาษีแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อช่องทางการชำระภาษีไม่แตกต่างกัน การสรุปสภาพปัญหาการจัดเก็บภาษีซึ่งได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พบว่า รายได้จากการจัดเก็บภาษีลดลงเนื่องจาก องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตั้งอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งมีรายได้หลักมาจากการท่องเที่ยว ห้างร้าน กิจการหลายแห่งปิดกิจการ ประชาชนผู้มีหน้าที่ชำระภาษีได้รับความยากลำบากจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโรค มีเหตุไม่ชำระภาษีหรือขอผ่อนผันการชำระภาษีส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดเก็บภาษีได้ลดลงไม่เป็นไปตามเป้าหมายรูปแบบการพัฒนานวัตกรรมในการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีแนวคิดจะนำระบบ E-payment มาใช้เพื่อเพิ่มช่องทางในการชำระภาษีซึ่งระบบ E-payment ประชาชนสามารถดาวน์โหลดใบเสร็จได้ด้วยตัวเอง เพื่อเป็นการลดจำนวนประชาชนที่เข้ามาติดต่อที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นการลดความแออัด เพิ่มความสะดวกและประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษี

จิรพจน์ สังข์ทอง (2562) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยการบริหารที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนวัตกรรมท้องถิ่น :กรณีศึกษาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคใต้.ซึ่งเป็นการวิจัยแบบผสมผสาน โดยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้บริหาร อบท.ที่ได้รับรางวัล จำนวน 6 คน และเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากร ของ อบท.ที่ได้รับรางวัล จำนวน 500 คน ผลการศึกษาพบว่าระดับปัจจัยการบริหารในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุดได้แก่ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณและด้านวิธีการปฏิบัติงาน ตามลำดับ ระดับความสำเร็จของนวัตกรรมท้องถิ่นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และนอกจากนี้แล้วจากการวิเคราะห์พบว่าปัจจัยการบริหาร ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวิธีการปฏิบัติงาน และด้านขวัญและกำลังใจ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนวัตกรรมท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ พบว่าปัจจัยการบริหารที่ส่งเสริมให้นวัตกรรมท้องถิ่นประสบความสำเร็จได้แก่ ด้านบุคลากรเพราะว่า อบท. ให้ความสำคัญกับผู้ปฏิบัติงาน ถ้าบุคลากรไม่พร้อม นวัตกรรมท้องถิ่นก็จะไม่สามารถสำเร็จได้ ด้านงบประมาณ เน้นการใช้จ่ายให้เกิดประโยชน์สูงสุด ภายใต้งบประมาณที่กำหนด ด้านขวัญกำลังใจ ควรส่งเสริมการให้ทำกิจกรรมร่วมกันด้วยดี ไม่ควรมีการแบ่งแยก เชื้อชาติ ศาสนา หรือในเรื่องอื่น ๆ ควรเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในการทำงานร่วมกัน เป็นต้น

รวีภา ธรรมโชติ (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษานวัตกรรมกับการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในภาครัฐเพื่อการแข่งขันในประชาคมอาเซียน กรณีศึกษา ประเทศสิงคโปร์ มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ 1. เพื่อศึกษาคุณลักษณะของนวัตกรรมกับการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในภาครัฐเพื่อการแข่งขันในประชาคมอาเซียน กรณีศึกษาประเทศสิงคโปร์ 2. เพื่อศึกษาบริบทและเงื่อนไขของประเทศสิงคโปร์ต่อการเกิดนวัตกรรมในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในภาครัฐ 3. เพื่อพัฒนาตัวแบบนวัตกรรมในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในภาครัฐเพื่อการแข่งขันให้กับประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มประชาคมอาเซียนโดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากการวิจัยเอกสาร และการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า ซึ่งผลการศึกษาพบว่า 1. ลักษณะของนวัตกรรมต่อการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ประกอบไปด้วยแนวทางการพัฒนา การศึกษา และการฝึกอบรม 2. บริบทและเงื่อนไขสำคัญของประเทศสิงคโปร์ที่มีต่อการเกิดนวัตกรรม การบริหารทรัพยากรมนุษย์ในภาครัฐที่มีองค์ประกอบหลักคือ นโยบายของภาครัฐ ปัจจัยภายในองค์กร และปัจจัยภายนอก 3. ตัวแบบนวัตกรรมกับการบริหารทรัพยากรมนุษย์ เพื่อการแข่งขันในประชาคมอาเซียน “HIPPS” ซึ่งประกอบไปด้วยการสะสมทุนมนุษย์ การบูรณาการความร่วมมือทุกภาคส่วน นโยบายของรัฐบาลเพื่อส่งเสริมการบริการสาธารณะ พัฒนาให้เกิดพัฒนาการวางแผนชุมชน วิสาหกิจเชิงกลยุทธ์

สุพจน์ บุญวิเศษ (2563) ได้ศึกษาเรื่อง “การสร้างสรรค่นวัตกรรมบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองในเขต พื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี” เป็น การวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาระดับความ คิดเห็นของประชาชนต่อการสร้างสรรค่นวัตกรรมบริการสาธารณะของ

เทศบาลเมืองในพื้นที่ อำเภอมือง จังหวัดชลบุรี และ 2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการสร้างสรรค์ นวัตกรรมสาธารณะของเทศบาลเมืองในพื้นที่อำเภอมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับ การศึกษา และอาชีพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของเทศบาล เมืองในเขตพื้นที่อำเภอมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 4 แห่ง ได้แก่ 1. เทศบาลเมืองชลบุรี 2. เทศบาล เมืองบ้านสวน 3. เทศบาลเมืองแสนสุข และ 4. เทศบาลเมืองอ่างศิลา รวมทั้งสิ้น 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่า เบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ t-test และ One-way ANOVA กรณีพบความ แตกต่างจะวิเคราะห์คู่ที่แตกต่างโดยใช้สถิติ Scheffe' ผลการวิจัยพบว่า 1. ความคิดเห็นของประชาชนต่อการสร้างสรรค์นวัตกรรมบริการสาธารณะของ เทศบาลเมืองในพื้นที่อำเภอมือง จังหวัดชลบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน และเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย คือ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค รองลงมาคือ ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตคู่เศรษฐกิจพอเพียง ด้านการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล ด้านการส่งเสริมวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟูสิ่งแวดล้อม และพลังงาน ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และด้านการพัฒนาเกษตรและอุตสาหกรรม ให้ได้มาตรฐาน ตามลำดับ 2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการสร้างสรรค์นวัตกรรมสาธารณะ ของเทศบาลเมืองในพื้นที่อำเภอมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพพบว่า ประชาชนที่มีเพศแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการสร้างสรรค์นวัตกรรมบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองไม่แตกต่างกัน ส่วนประชาชนที่มีอายุ ระดับการศึกษา และอาชีพแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการสร้างสรรค์นวัตกรรมบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองในพื้นที่อำเภอมือง จังหวัดชลบุรีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

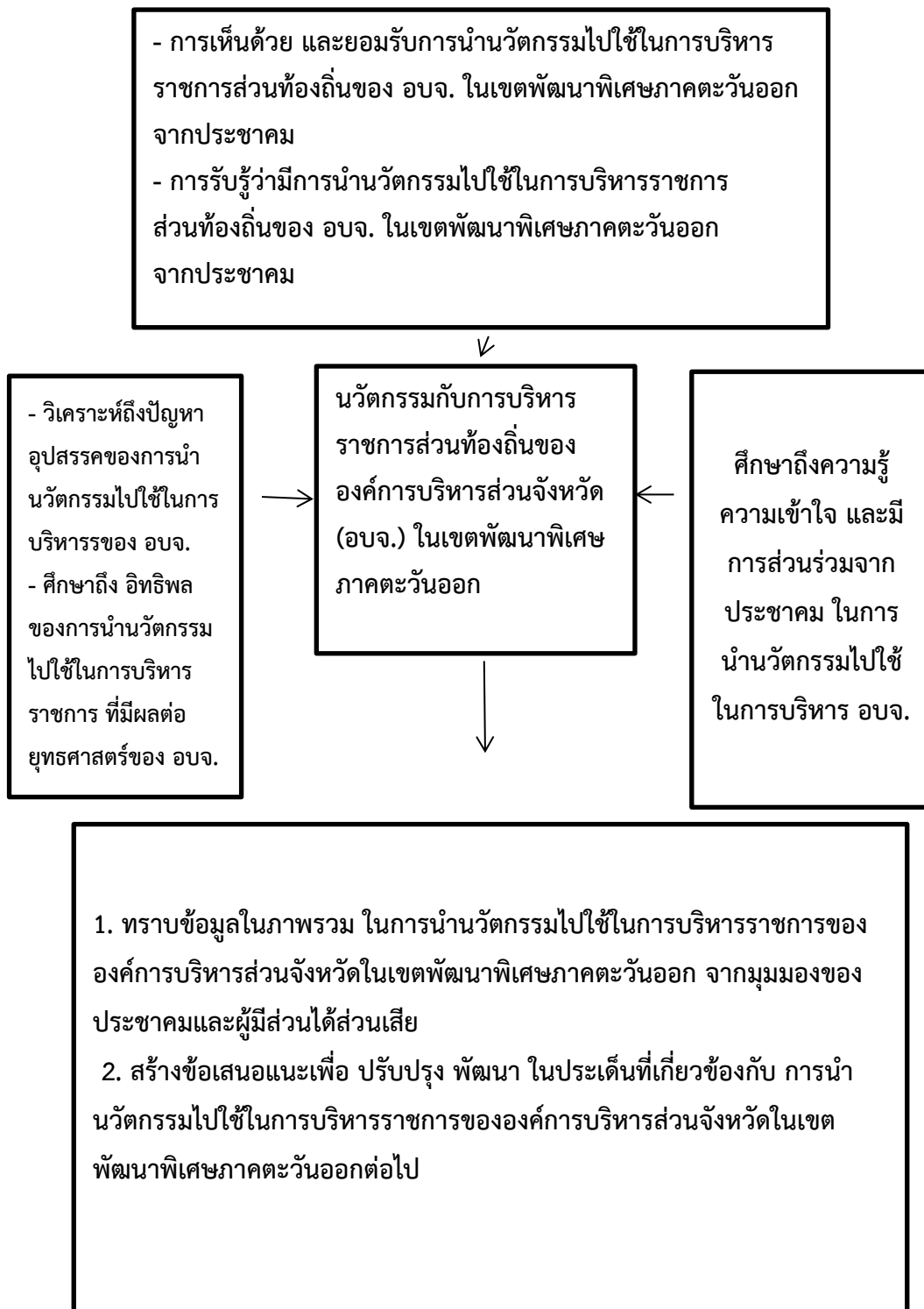
สุภรัตน์ สุขวิสุทธิ (2562) ศึกษาเรื่อง การกระจายอำนาจและนวัตกรรมที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไทย การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการด้วยกันคือ 1. เพื่อศึกษาวิวัฒนาการและนโยบายของรัฐในการกระจายอำนาจการศึกษาจากรัฐบาลกลางให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 2. เพื่อศึกษาสภาพความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการรับช่วงการจัดการศึกษา และ 3. เพื่อศึกษานวัตกรรมที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภายหลังรับการกระจายอำนาจมา ซึ่งผู้วิจัยใช้การวิจัยแบบผสมคือการวิจัยแบบคุณภาพและแบบปริมาณ ผลการวิจัยพบว่า 1. วิวัฒนาการและนโยบายของรัฐในการกระจายอำนาจการศึกษาจากส่วนกลางให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น วิวัฒนาการการกระจายอำนาจการศึกษาของไทยนั้นจัดว่าเกิดขึ้น 3 ระยะจากสภาพแวดล้อมทางการเมืองที่กดดัน ระยะที่ 1 “ระยะเริ่มต้นของการเปลี่ยนการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชไปสู่ระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ของคณะกรรมการเปลี่ยนแปลงการปกครองไทย พ.ศ. 2475 – 2539

ระยะที่ 2 “ระยะประชาธิปไตยแบ่งบาน” ที่เกิดขึ้นเมื่อ ปีพ.ศ. 2540 – 2549 เป็นยุคฟื้นฟูสู่ประชาธิปไตยครั้งใหม่ ซึ่งรัฐบาลมาจากการเลือกตั้งและประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ส่งผลให้เกิดกระแสการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มขึ้น ภารกิจหลักที่ส่วนกลางต้องการกระจายอำนาจไปยังส่วนท้องถิ่น จนกระทั่งถึงระยะที่ 3 ระยะการปฏิบัติให้เกิดผลจริง และการปฏิวัติโดยทหารจน และทหารกลับมาส่งเสริมประชาธิปไตยโดยเริ่มในปี พ.ศ. 2550 – 2560 ในระยะนี้ได้เห็นผลจากการกระจายอำนาจการศึกษาของท้องถิ่น ใน 2 รูปแบบ คือ

1. การถ่ายโอนอำนาจและทรัพยากร สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา
2. การกระจายอำนาจการศึกษา คือ การกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นสามารถจัดตั้งสถานศึกษา ดำเนินการด้านการศึกษาให้แก่ประชาชนได้เองตามศักยภาพและความพร้อม
2. สภาพความพร้อมในการรับช่วงการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีความพร้อมซึ่งได้แสดงว่ามีศักยภาพในการจัดการศึกษาได้เองโดยพิจารณาจากความพร้อมใน 2 ด้าน คือ (1) ด้านทรัพยากรการบริหาร (2) ด้านกระบวนการบริหารจัดการ
3. นวัตกรรมที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาเกิดขึ้นหลังจากการกระจายอำนาจแล้ว ท้องถิ่นมีอิสระในการสร้าง และพัฒนาการจัดการศึกษาได้หลากหลายในแต่ละบริบทของท้องถิ่นที่แบ่งเป็น 4 ด้าน (1) นวัตกรรมด้านหลักสูตรที่คนท้องถิ่นช่วยกันทำตามความต้องการ (2) นวัตกรรมด้านผู้สอนซึ่งมีการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเสริม (3) นวัตกรรมด้านอุปกรณ์ การเรียนการสอนที่มีทั้งภูมิปัญญาชาวบ้านและภาษา (4) นวัตกรรมด้านงบประมาณและแหล่งเงินสนับสนุนจากภาคประชาคมในท้องถิ่นช่วยกันสมทบ

อนุจิตร ชินสาร (2557) ศึกษาเรื่อง นวัตกรรมการบริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะนวัตกรรมการบริหารของแต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีความโดดเด่นไปตามภารกิจหลัก โดยองค์กรขนาดใหญ่มีที่มาของนวัตกรรมแบบบนลงล่าง ส่วนองค์กรขนาดเล็กมีที่มาของนวัตกรรมแบบบนล่างขึ้นบน ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการก่อนนวัตกรรมประกอบไปด้วย 1. ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง 2. วัฒนธรรมองค์กร 3. ความรู้ ความสามารถของบุคลากร 4. การมีส่วนร่วมของประชาชน 5. การสนับสนุนของหน่วยงานภายนอก 6. ทุนทางสังคม สภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาในการนำนวัตกรรมไปปฏิบัติ ประกอบด้วย 1. ปัญหาเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติขาดความรู้ ความเข้าใจ 2. ปัญหาความเข้าใจในการดำเนินโครงการที่สอดคล้องกันระหว่างผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงาน 3. ปัญหาขาดการบูรณาการข้อมูลข่าวสารร่วมกันกับประชาชนและหน่วยงานราชการในพื้นที่

กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัย เรื่อง นวัตกรรมกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น:กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ผู้วิจัย ได้ทำการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods research) คือ การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ซึ่งการวิจัยเชิงคุณภาพ ทำการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary research) กับ การสัมภาษณ์เชิงลึก(In-depth Interview) ร่วมกัน และใช้ และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) ที่ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเชิงปริมาณ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นประชาชน ในเขต องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี จำนวน 1,549,758 คน องค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง จำนวน 759,386 คน และองค์การบริหารส่วนจังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 726,687 คน รวม เป็นจำนวน 3,035,831 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง (Sample) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือเป็น ประชาชนในพื้นที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก จึงใช้การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ระดับความเชื่อมั่น 95% เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ประมาณ 400 คน ซึ่งมีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยตารางสำเร็จรูปของ ทาโร ยามาเน่ ในการวิจัยครั้งนี้

2. เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) โดยผู้วิจัย สร้างเครื่องมือจากการศึกษาเอกสาร ทฤษฎี แนวคิดต่าง ๆ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ รวมทั้งกรอบแนวคิดที่กำหนดขึ้นเพื่อศึกษาในประเด็นดังกล่าว โดยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือดังนี้

2.1 ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นและประเด็นที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นพื้นฐานทางทฤษฎีในการตั้งข้อคำถาม

2.2 สร้างข้อคำถามคำนึงถึงความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และขอบเขตการศึกษารวมทั้งอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้วิจัยเพิ่มเติมในการสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ดังนี้

ลักษณะของแบบสอบถาม แบ่งเป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยพื้นฐานของผู้ตอบ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ รายได้ ต่อเดือน ระดับการศึกษา เป็นต้น

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับนวัตกรรมในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับนวัตกรรมในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามปลายเปิดเป็นการแสดงความคิดเห็น และข้อเสนอแนะ หรือข้อสังเกต

โดยแบบสอบถามส่วนที่ 2 และ 3 ได้นำมาตรวัดของ Likert Scale มาใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดค่าน้ำหนักของการวัดระดับหลักปรัชญาตามความเป็นจริง 5 ระดับ ดังนี้

หมายเลข 5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
หมายเลข 4	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
หมายเลข 3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
หมายเลข 2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
หมายเลข 1	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละระดับความเห็นคะแนนในการอภิปรายผล ได้มาจากการคำนวณโดยสูตรคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5-1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

มีช่วงคะแนนดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	4.21 - 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.41 - 4.20	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.61 - 3.40	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.81 - 2.60	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.00 - 1.80	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

3. การทดสอบคุณภาพแบบสอบถาม

การทดสอบคุณภาพแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีขั้นตอนดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา และตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording)) เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปสอบถามในการเก็บข้อมูลจริง ซึ่งผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

ได้แก่ 1. รองศาสตราจารย์ พิเศษ พลตำรวจตรี ดร.ปกรณ์ มณีปกรณ์ 2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สัมฤทธิ์ ยศสมศักดิ์ 3. ดร.กุลญาดา เนื่องจำนงค์

2. ความเชื่อมั่น (Reliability Test) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาและปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทำการทดลอง (Try Out) กับประชาชนในพื้นที่ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น จำนวน 30 ชุด เพื่อตรวจสอบว่าคำถามสามารถสื่อความหมายตรงตามความต้องการตลอดจนมีความเหมาะสมหรือไม่ มีความยากง่ายเพียงใด จากนั้นจึงนำมาทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's Alpha โดยใช้เกณฑ์สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) ได้เท่ากับ 0.881 จึงถือว่าแบบสอบถามดังกล่าวน่าเชื่อถือและสามารถนำไปใช้จริงได้

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก 2 แหล่งคือ

1. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร งานวิจัย ภาคนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ต่าง ๆ และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นการศึกษาจากแบบสอบถาม โดยรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) จนครบ 400 ชุด

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิธีการประมวลข้อมูล ก่อนการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ประมวลข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 1.1 รวบรวมแบบสอบถามที่ได้จากภาคสนาม
- 1.2 ตรวจสอบแบบสอบถามทุกชุดเพื่อดูความถูกต้องและความสมบูรณ์
- 1.3 จัดคำตอบเป็นกลุ่ม และเป็นหมวด รวมทั้งให้รหัสคำตอบ
- 1.4 จัดทำคู่มือลงรหัส
- 1.5 ลงรหัสข้อมูลจากแบบสอบถามลงเครื่องคอมพิวเตอร์
- 1.6 ทำการประมวลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

2. วิธีวิเคราะห์ข้อมูล หลังจากทำการสร้างเครื่องการวิจัยแล้ว ผู้วิจัยจะจัดทำคู่มือการลงรหัส ต่อจากนั้นผู้วิจัยจะทำการลงรหัสข้อมูลตามคู่มือการลงรหัสที่ได้จัดทำไว้ เปลี่ยนแปลงข้อมูลให้อยู่ในรูปของสัญลักษณ์ที่เครื่องคอมพิวเตอร์ สามารถคำนวณและประมวลผลได้ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยมีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

2.1.1 การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์โดยใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางประชากรพื้นฐาน เพื่ออธิบาย

ลักษณะทั่วไปของตัวอย่าง

2.1.2 การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน โดยใช้สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติ (t-test), (F-test)

สำหรับข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open-ended Questionnaire) ผู้วิจัยวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยการพรรณนาบรรยายสรุปเป็นประเด็นใช้ทฤษฎีและประสบการณ์ในการวิเคราะห์

การวิจัยเชิงคุณภาพ

1. ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informant)

ผู้ให้ข้อมูลหลักที่ใช้ในการศึกษครั้งนี้ คือ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหรือมีส่วนได้ส่วนเสีย กับการนำนวัตกรรมมาใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก คือ ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key informants) จากทั้งหมด 15 คน โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก(In-dept Interview)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสัมภาษณ์ (Interview Schedule) โดยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกรายบุคคล (In-depth Interview) ผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการชักถามพูดคุยกันระหว่างผู้วิจัยและผู้ให้สัมภาษณ์ เป็นการถามเจาะลึกถึงคำตอบให้ผู้ให้สัมภาษณ์อธิบายอย่างละเอียดถี่ถ้วน และถามถึงเหตุผลด้วย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้นวัตกรรมในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก จำนวน 15 คน โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากมหาวิทยาลัยไปติดต่อขอความอนุเคราะห์จากผู้ให้ข้อมูลในการเก็บรวบรวมจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก ที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย โดยกำหนดวันนัดหมายสัมภาษณ์และใช้สถานที่ของผู้ให้สัมภาษณ์เป็นสถานที่ที่ใช้สัมภาษณ์

2. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูลและอธิบายลักษณะวิธีการตอบแบบสัมภาษณ์แก่กลุ่มเป้าหมายด้วยตนเอง

3. ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ไปเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์โดยตรงจากกลุ่มเป้าหมาย โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสัมภาษณ์ ใช้แบบสัมภาษณ์ที่มีคำถามและข้อกำหนดที่แน่นอนตายตัว จะสัมภาษณ์ผู้ใดก็ใช้คำถามแบบเดียวกัน มีลำดับขั้นตอนเรียงเหมือนกัน

4. ผู้วิจัยบันทึกข้อมูลตามคำบอกของผู้ให้สัมภาษณ์ ซึ่งการสัมภาษณ์จะใช้การจดบันทึก และการบันทึกเสียง ก่อนการสัมภาษณ์จะขออนุญาตผู้ให้สัมภาษณ์ในการบันทึกการสนทนาก่อนทุกครั้ง

5. รวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์รายบุคคล ตรวจสอบความถูกต้อง ความน่าเชื่อถือ ความเรียบร้อยสมบูรณ์ของข้อมูลภายหลังจากการสัมภาษณ์เสร็จสิ้น และเก็บข้อมูลเพิ่มเติมในส่วนที่ยังไม่สมบูรณ์

6. นำข้อมูลที่ได้มารวบรวม เรียบเรียง และวิเคราะห์ข้อมูล

7. เขียนรายงานผลการศึกษา

4. ข้อมูลและแหล่งข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก 2 แหล่ง คือ

1. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร งานวิจัย ภาคนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ต่าง ๆ รวมทั้งกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ ข้อปฏิบัติของทางราชการ และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าจาก ห้องสมุด สถาบัน งานวิจัยโดยสืบค้นจากสื่ออินเทอร์เน็ต

2. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นการศึกษาจากแบบสัมภาษณ์ (Interview) เป็นการสัมภาษณ์เชิงเจาะลึก (In-dept interview) โดยรวบรวมข้อมูลจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนวัตกรรมในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น จำนวน 15 คน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก แล้วนำข้อมูลเรียบเรียงและสรุปเนื้อหาเสนอต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง นวัตกรรมกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ดำเนินการตามระเบียบวิธีการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ที่รวมการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ผู้วิจัยแบ่งหัวข้อการนำเสนอผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการวิจัยเชิงปริมาณ
 - 1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล
 - 1.2 การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น
 - 1.3 การศึกษาความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ
 - 1.4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน
 - 1.5 การเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ
2. ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

ผลการวิจัยเชิงปริมาณ

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

เพื่อการแปลความหมาย ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
df	แทน	ชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean of Squares)
t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณา t-Distribution
F	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณา F-Distribution
Sig	แทน	ความน่าจะเป็นสำหรับบอกสำคัญทางสถิติ
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ข้อมูลส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน วิเคราะห์ผลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) จำแนกด้วยค่าความถี่ และร้อยละ ได้ดังนี้

1. จำแนกตามเพศ พบว่า ส่วนใหญ่เพศชาย จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 50.25 และเป็นเพศหญิง จำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 49.75

2. จำแนกตามอายุ พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุ 25-34 ปี จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 45.52 รองลงมา มีอายุ 35-44 ปี จำนวน 118 คิดเป็นร้อยละ 28.35 มีอายุต่ำกว่า 25 ปี จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 13.93 มีอายุ 45-54 ปี จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.45 และมีอายุสูงกว่า 55 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.74 ตามลำดับ

3. จำแนกตามสถานภาพ พบว่า ส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นโสด จำนวน 243 คน คิดเป็นร้อยละ 60.45 รองลงมามีสถานภาพสมรส จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 31.59 มีสถานภาพหม้าย จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.48 และมีสถานภาพหย่าร้าง จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.48 ตามลำดับ

4. จำแนกตามอาชีพ พบว่า ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพอิสระ เช่น ค้าขาย/ เกษตรกร จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 38.06 รองลงมา ประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างหน่วยงานเอกชน จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 32.84 ประกอบอาชีพรับราชการ/ บุคลากรภาครัฐ จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 15.42 มีอาชีพเป็นนิสิต นักศึกษา จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.20 และอาชีพอื่น ๆ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.48 ตามลำดับ

5. จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 240 คน คิดเป็นร้อยละ 59.70 รองลงมา มีการศึกษาระดับอนุปริญญา/ ปวส. หรือเทียบเท่า จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 15.92 มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.70 มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.21 และมีการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช. จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.47 ตามลำดับ

6. จำแนกตามรายได้ต่อเดือน พบว่า ส่วนใหญ่มีรายได้ 10,000-20,000 บาท จำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 57.21 มีรายได้ 20,001-30,000 บาท จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 29.35 มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.21 มีรายได้ 30,001-40,000 บาท จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.73 มีรายได้ 40,001-50,000 บาท จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.25 และมีรายได้สูงกว่า 50,000 บาท จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.25 ตามลำดับ

7. จำแนกตามภูมิถิ่นกำเนิด พบว่า ส่วนใหญ่เกิดในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี และ ระยอง จำนวน 342 คิดเป็นร้อยละ 85.07 และเกิดในพื้นที่จังหวัดอื่น จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ

14.93 ตามลำดับ

8. จำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับท้องถิ่น พบว่า ส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับท้องถิ่น จำนวน 399 คน คิดเป็นร้อยละ 99.25 และไม่เคยมีประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับท้องถิ่น จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.75 ตามลำดับ

รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 4-1

ตารางที่ 4-1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	202	50.25
หญิง	198	49.75
รวม	400	100.00
อายุ		
ต่ำกว่า 25 ปี	56	13.93
25-34 ปี	183	45.52
35-44 ปี	116	29.35
45-54 ปี	38	9.45
สูงกว่า 55 ปี	7	1.74
รวม	400	100.00
สถานภาพ		
โสด	243	60.45
สมรส	127	31.59
หม้าย	18	4.48
หย่าร้าง	14	3.48
รวม	400	100.00
อาชีพ		
นิสิต นักศึกษา	37	9.20
รับราชการ/ บุคลากรภาครัฐ	62	15.42
ลูกจ้างหน่วยงานเอกชน	132	32.84
อาชีพอิสระ เช่น ค้าขาย/ เกษตรกร	153	38.06
อื่น ๆ	18	4.48
รวม	400	100.00

ตารางที่ 4-1 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช.	26	6.47
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	43	10.70
อนุปริญญา/ ปวส. หรือเทียบเท่า	64	15.92
ปริญญาตรี	240	59.70
สูงกว่าปริญญาตรี	29	7.21
รวม	400	100.00
รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	29	7.21
10,000-20,000 บาท	230	57.21
20,001-30,000 บาท	118	29.35
30,001-40,000 บาท	19	4.73
40,001-50,000 บาท	5	1.24
สูงกว่า 50,000 บาท	1	0.25
รวม	400	100.00
ภูมิลำเนาเดิม		
เกิดในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง	340	85.07
เกิดในพื้นที่จังหวัดอื่น	60	14.93
รวม	400	100.00
ประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับท้องถิ่น		
เคย	395	99.25
ไม่เคย	5	0.75
รวม	400	100.00

3. การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น จำแนกออกเป็น 8 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต 2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม 3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน 4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม 5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ 6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน 7. ด้านความปลอดภัยในชีวิต

และทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด 8. ด้านการบริหารจัดการ วิเคราะห์ผลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) นำเสนอด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แปลผลค่านำหนักคะแนนตามเกณฑ์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกได้ดังนี้

3.1 ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต โดยภาพรวมด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.19 (S.D. = 0.56) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้วัตรกรรมพัฒนาระบบการป้องกัน ควบคุมโรคติดต่อ และโรคอุบัติใหม่ เช่น โควิด 19 ไข้เลือดออก ฯลฯ มีค่าเฉลี่ย 4.30 (S.D. = 0.79) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้วัตรกรรมในการพัฒนาระบบการให้บริการสาธารณสุข อย่างมีประสิทธิภาพและทั่วถึง มีค่าเฉลี่ย 4.24 (S.D. = 0.80) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด และองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้วัตรกรรมในการยกระดับ การดูแล ผู้สูงอายุ คนพิการ ด้วยเทคโนโลยีและสร้างการมีส่วนร่วมกับชุมชน ค่าเฉลี่ย 4.03 (S.D. = 0.61) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-2

ตารางที่ 4-2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้วัตรกรรมในการพัฒนาระบบการให้บริการสาธารณสุข อย่างมีประสิทธิภาพและทั่วถึง	4.24	0.80	เห็นด้วยมากที่สุด
2. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้วัตรกรรมพัฒนาระบบการป้องกัน ควบคุมโรคติดต่อ และโรคอุบัติใหม่ เช่น โควิด 19 ไข้เลือดออก ฯลฯ	4.30	0.79	เห็นด้วยมากที่สุด
3. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้วัตรกรรมในการยกระดับ การดูแล ผู้สูงอายุ คนพิการ ด้วยเทคโนโลยีและสร้างการมีส่วนร่วมกับชุมชน	4.03	0.61	เห็นด้วยมาก
ภาพรวมด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต	4.19	0.56	เห็นด้วยมาก

3.2 ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการใช้วัดกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม โดยภาพรวมด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.15 (S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้วัดกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษา และบริการการศึกษาขั้นพื้นฐาน อย่างเท่าเทียมและมีคุณภาพ มีค่าเฉลี่ย 4.20 (S.D. = 0.74) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้วัดกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมของท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ย 4.09 (S.D. = 0.77) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้วัดกรรมการส่งเสริม อนุรักษ์ฟื้นฟูและสืบสานศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณีและศาสนา ค่าเฉลี่ย 4.09 (S.D. = 0.77) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-3

ตารางที่ 4-3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัดกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัดกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้วัดกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษา และบริการการศึกษาขั้นพื้นฐาน อย่างเท่าเทียมและมีคุณภาพ	4.20	0.74	เห็นด้วยมาก
2. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้วัดกรรมการส่งเสริม อนุรักษ์ฟื้นฟูและสืบสานศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณีและศาสนา	4.01	0.68	เห็นด้วยมาก
3. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้วัดกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยววัฒนธรรมของท้องถิ่น	4.09	0.77	เห็นด้วยมาก
ภาพรวมด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม	4.15	0.60	เห็นด้วยมาก

3.3 ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการใช้วัดกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน โดยภาพรวมกลุ่ม

ตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.18 (S.D. = 0.57) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้นวัตกรรมในการยกระดับทักษะแรงงานพร้อมรับความต้องการแรงงานที่มีความสามารถ ทักษะที่ตอบโจทย์ในเขตเศรษฐกิจพิเศษ มีค่าเฉลี่ย 4.37 (S.D. = 0.78) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้นวัตกรรมเพื่อยกระดับสินค้า OTOP ในพื้นที่สู่สากล มีการพัฒนาต่อยอดผลิตภัณฑ์ ขยายช่องทางขายผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศกับนานาชาติ มีค่าเฉลี่ย 4.11 (S.D. = 0.76) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้นวัตกรรมในการส่งเสริมและยกระดับเกษตรกรรม โดยมีการใช้เทคโนโลยีมาช่วย เพื่อลดต้นทุน เพิ่มปริมาณ คุณภาพ และมูลค่าเพิ่มให้ผลผลิต ค่าเฉลี่ย 4.07 (S.D. = 0.71) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-4

ตารางที่ 4-4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น
ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้นวัตกรรมในการส่งเสริมและยกระดับเกษตรกรรม โดยมีการใช้เทคโนโลยีมาช่วยเพื่อลดต้นทุน เพิ่มปริมาณ คุณภาพ และมูลค่าเพิ่มให้ผลผลิต	4.07	0.71	เห็นด้วยมาก
2. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้นวัตกรรมเพื่อยกระดับสินค้า OTOP ในพื้นที่สู่สากล มีการพัฒนาต่อยอดผลิตภัณฑ์ ขยายช่องทางขายผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศกับนานาชาติ	4.11	0.76	เห็นด้วยมาก
3. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้นวัตกรรมในการยกระดับทักษะแรงงานพร้อมรับความต้องการแรงงานที่มีความสามารถ ทักษะที่ตอบโจทย์ในเขตเศรษฐกิจพิเศษ	4.37	0.78	เห็นด้วยมากที่สุด
ภาพรวมด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน	4.18	0.57	เห็นด้วยมาก

3.4 ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม โดยภาพรวม กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.05 (S.D. = 0.50) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้นวัตกรรมมาใช้ในการเสริมสร้างการเป็นเมืองอัจฉริยะ นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเมืองและบริการประชาชน มีค่าเฉลี่ย 4.20 (S.D. = 0.77) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้นวัตกรรมมาใช้ในการพัฒนาเข้าถึงอินเทอร์เน็ต การบริหาร WiFi ในพื้นที่สาธารณะ อย่างครอบคลุมทุกชุมชน มีค่าเฉลี่ย 4.00 (S.D. = 0.65) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้นวัตกรรม พัฒนาระบบบริการสาธารณูปโภคพื้นฐาน ระบบทางระบายน้ำ ขยายการให้บริการไฟฟ้า ประปา ให้เพียงพอต่อความต้องการของประชาชนค่าเฉลี่ย 3.95 (S.D. = 0.63) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-5

ตารางที่ 4-5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น
ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม				
ข้อ	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1.	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้นวัตกรรมมาใช้ในการพัฒนาเข้าถึงอินเทอร์เน็ต การบริหาร WiFi ในพื้นที่สาธารณะ อย่างครอบคลุมทุกชุมชน	4.00	0.65	เห็นด้วยมาก
2.	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้นวัตกรรมมาใช้ในการเสริมสร้างการเป็นเมืองอัจฉริยะ นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเมืองและบริการประชาชน	4.20	0.77	เห็นด้วยมาก
3.	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีการใช้นวัตกรรมพัฒนาระบบบริการสาธารณูปโภคพื้นฐาน ระบบทางระบายน้ำ ขยายการให้บริการไฟฟ้า ประปา ให้เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน	3.95	0.63	เห็นด้วยมาก
ภาพรวม		4.05	0.50	เห็นด้วยมาก

3.5 ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการใช้วัดกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.13 (S.D. = 0.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัดกรรมการมาใช้ในการส่งเสริมและพัฒนากีฬา และสนามกีฬาสำหรับรองรับกีฬาขั้นพื้นฐาน มีค่าเฉลี่ย 4.23 (S.D. = 0.82) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัดกรรมการมาใช้ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ ให้ได้ตามมาตรฐานสากล สำหรับเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทั้งในประเทศและนานาชาติ มีค่าเฉลี่ย 4.14 (S.D. = 0.79) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัดกรรมการมาใช้ในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sport Tourism) ค่าเฉลี่ย 4.01 (S.D. = 0.71) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-6

ตารางที่ 4-6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัดกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัดกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัดกรรมการมาใช้ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ ให้ได้ตามมาตรฐานสากล สำหรับเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทั้งในประเทศและนานาชาติ	4.14	0.79	เห็นด้วยมาก
2. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัดกรรมการมาใช้ในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sport Tourism)	4.01	0.71	เห็นด้วยมาก
3. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัดกรรมการมาใช้ในการส่งเสริมและพัฒนากีฬา และสนามกีฬาสำหรับรองรับกีฬาขั้นพื้นฐาน	4.23	0.82	เห็นด้วยมากที่สุด
ภาพรวม	4.13	0.61	เห็นด้วยมาก

3.6 ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน โดยภาพรวม กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.01 (S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัตรกรรมพัฒนาระบบการฟื้นฟูสภาพอากาศ โดยเพิ่มพื้นที่สีเขียวและติดตั้งระบบตรวจอากาศ ฝุ่นละออง PM2.5 ในพื้นที่เสี่ยง มีค่าเฉลี่ย 4.11 (S.D. = 0.84) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัตรกรรมในการพัฒนาระบบการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อเพิ่มป่าบก ป่าชายเลน และแก้ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเล มีค่าเฉลี่ย 3.98 (S.D. = 0.61) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัตรกรรมในการจัดการขยะ ด้วยเทคโนโลยีและนำไปทำเป็นพลังงานสะอาดแบบครบวงจร ค่าเฉลี่ย 3.94 (S.D. = 0.71) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-7

ตารางที่ 4-7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น
ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน				
ข้อ	ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1.	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัตรกรรมในการพัฒนาระบบการบริหารจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อเพิ่มป่าบก ป่าชายเลน และแก้ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเล	3.98	0.61	เห็นด้วยมาก
2.	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัตรกรรมพัฒนาระบบการฟื้นฟูสภาพอากาศ โดยเพิ่มพื้นที่สีเขียวและติดตั้งระบบตรวจอากาศ ฝุ่นละออง PM2.5 ในพื้นที่เสี่ยง	4.11	0.84	เห็นด้วยมาก
3.	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัตรกรรมในการจัดการขยะ ด้วยเทคโนโลยีและนำไปทำเป็นพลังงานสะอาดแบบครบวงจร	3.94	0.71	เห็นด้วยมาก
ภาพรวม		4.01	0.55	เห็นด้วยมาก

3.7 ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและฟื้นฟู

ผู้ติดตามเสฟติด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดตามเสฟติด โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 3.93 (S.D. = 0.82) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัตรกรรมในการพัฒนาด้านความปลอดภัยทางถนน ไฟทางสาธารณะให้เพียงพอ เพื่อลดอุบัติเหตุ และจัดการจุดเสี่ยงให้น้อยลง มีค่าเฉลี่ย 3.98 (S.D. = 0.98) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัตรกรรมในการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์โดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายให้เห็นถึงโทษและพิษภัยของยาเสพติด มีค่าเฉลี่ย 3.95 (S.D. = 0.97) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัตรกรรมในการส่งเสริม สนับสนุน การใช้เทคโนโลยีเพื่อการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ค่าเฉลี่ย 3.86 (S.D. = 0.89) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-8

ตารางที่ 4-8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น
ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดตามเสฟติด

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดตามเสฟติด				
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล	
1. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัตรกรรมในการพัฒนาด้านความปลอดภัยทางถนน ไฟทางสาธารณะให้เพียงพอ เพื่อลดอุบัติเหตุ และจัดการจุดเสี่ยงให้น้อยลง	3.98	0.98	เห็นด้วยมาก	
2. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัตรกรรมในการส่งเสริม สนับสนุน การใช้เทคโนโลยีเพื่อการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน	3.86	0.89	เห็นด้วยมาก	
3. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้วัตรกรรมในการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์โดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายให้เห็นถึงโทษและพิษภัยของยาเสพติด	3.95	0.97	เห็นด้วยมาก	
ภาพรวม	3.93	0.82	เห็นด้วยมาก	

3.8 ด้านการบริหารจัดการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น ด้านการบริหารจัดการ โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.16 (S.D. = 0.58) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมในการส่งเสริมและสนับสนุนเพื่อให้เกิดการพัฒนางานด้านบริการและพัฒนาไปสู่องค์กรยุคใหม่ มีค่าเฉลี่ย 4.32 (S.D. = 0.82) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมในการพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบข้อมูลเพื่อการทำงานสู่มืออาชีพ ภายใต้องค์กรแห่งการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย 4.20 (S.D. = 0.81) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมเพื่อยกระดับ การใช้บริการประชาชน และการบริหารจัดการด้วยเทคโนโลยีสู่การเป็นภาครัฐดิจิทัล ค่าเฉลี่ย 3.96 (S.D. = 0.56) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-9

ตารางที่ 4-9 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น
ด้านการบริหารจัดการ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการ ส่วนท้องถิ่นด้านการบริหารจัดการ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมในการส่งเสริมและสนับสนุนเพื่อให้เกิดการพัฒนางานด้านบริการและพัฒนาไปสู่องค์กรยุคใหม่	4.32	0.82	เห็นด้วยมากที่สุด
2. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมเพื่อยกระดับ การใช้บริการประชาชน และการบริหารจัดการด้วยเทคโนโลยีสู่การเป็นภาครัฐดิจิทัล	3.96	0.56	เห็นด้วยมาก
3. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมในการพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบข้อมูลเพื่อการทำงานสู่มืออาชีพ ภายใต้องค์กรแห่งการเรียนรู้	4.20	0.81	เห็นด้วยมาก
ภาพรวม	4.16	0.58	เห็นด้วยมาก

3.9 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารราชการในภาพรวม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่นโดยภาพรวม กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.09 (S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต มีค่าเฉลี่ย 4.19 (S.D. = 0.56) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน มีค่าเฉลี่ย 4.18 (S.D. = 0.57) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านการบริหารจัดการ มีค่าเฉลี่ย 4.16 (S.D. = 0.58) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม มีค่าเฉลี่ย 4.15 (S.D. = 0.60) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ มีค่าเฉลี่ย 4.13 (S.D. = 0.61) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม มีค่าเฉลี่ย 4.05 (S.D. = 0.50) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน มีค่าเฉลี่ย 4.01 (S.D. = 0.55) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด มีค่าเฉลี่ย 3.93 (S.D. = 0.82) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-10

ตารางที่ 4-10 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น
ในภาพรวม

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารราชการ ส่วนท้องถิ่น	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต	4.19	0.56	เห็นด้วยมาก
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม	4.15	0.6	เห็นด้วยมาก
3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน	4.18	0.57	เห็นด้วยมาก
4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม	4.05	0.5	เห็นด้วยมาก
5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ	4.13	0.61	เห็นด้วยมาก
6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและ พลังงาน	4.01	0.55	เห็นด้วยมาก
7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด	3.93	0.82	เห็นด้วยมาก
8. ด้านการบริหารจัดการ	4.16	0.58	เห็นด้วยมาก
ภาพรวม	4.09	0.49	เห็นด้วยมาก

4. การศึกษาความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ

การศึกษาความรู้เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ 2. นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริหาร 3. นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม 4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์กร และ 5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์เชิงกระบวนการ วิเคราะห์ผลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) นำเสนอด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แปลผลค่านำหนักคะแนนตามเกณฑ์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกได้ดังนี้

4.1 นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐของกลุ่มตัวอย่างด้านนวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.13 (S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ท่านรู้ว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการพัฒนานวัตกรรมในการพัฒนาและกำหนดยุทธศาสตร์ เพื่อเป็นการยกระดับขีดความสามารถขององค์กรได้ มีค่าเฉลี่ย 4.13 (S.D. = 0.77) จัดอยู่ในระดับรู้มาก รองลงมา ได้แก่ การรับรู้ว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการพัฒนานวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ขึ้นใหม่ มีค่าเฉลี่ย 4.12 (S.D. = 0.73) จัดอยู่ในระดับรู้มาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-11

ตารางที่ 4-11 ผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ด้านนวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการพัฒนานวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ขึ้นใหม่	4.12	0.73	รู้มาก
2. องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการพัฒนานวัตกรรมในการพัฒนาและกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อเป็นการยกระดับขีดความสามารถขององค์กรได้	4.13	0.77	รู้มาก
ภาพรวม	4.13	0.64	รู้มาก

4.2 นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐของกลุ่มตัวอย่าง ด้านนวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.15 (S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่ มีการนำนวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการมาใช้ มีค่าเฉลี่ย 4.32 (S.D. = 0.78) จัดอยู่ในระดับดีมาก รองลงมา ได้แก่ การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่ ใช้นวัตกรรมเพื่อให้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบของบริการให้ดีขึ้น มีค่าเฉลี่ย 3.97 (S.D. = 0.64) จัดอยู่ในระดับดีมาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-12

ตารางที่ 4-12 ผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ด้านนวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1. การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่ มีการนำนวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการมาใช้	4.32	0.78	ดีมากที่สุด
2. การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่ ใช้นวัตกรรมเพื่อให้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบของบริการให้ดีขึ้น	3.97	0.64	ดีมาก
ภาพรวม	4.15	0.6	ดีมาก

4.3 นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐของกลุ่มตัวอย่าง ด้านนวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.07 (S.D. = 0.58) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่มีการนำนวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบให้บริการนวัตกรรมมาใช้ มีค่าเฉลี่ย 4.14 (S.D. = 0.75) จัดอยู่ในระดับดีมาก รองลงมา ได้แก่ การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่ มีการนำนวัตกรรมมาใช้ในการปรับปรุงเปลี่ยนแนวทาง รูปแบบ และช่องทางในการติดต่อสื่อสารกับประชาชน มีค่าเฉลี่ย 4.00 (S.D. = 0.67) จัดอยู่ในระดับดีมาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-13

ตารางที่ 4-13 ผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ด้านนวัตกรรมด้าน
รูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1. การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่ มีการนำนวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการ นวัตกรรมมาใช้	4.14	0.75	รู้มาก
2. การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่ มีการนำนวัตกรรมมาใช้ในการปรับปรุงเปลี่ยนแนวทาง รูปแบบ และช่องทางในการติดต่อสื่อสารกับประชาชน	4.00	0.67	รู้มาก
ภาพรวม	4.07	0.58	รู้มาก

4.4 นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐของกลุ่มตัวอย่าง
ด้านนวัตกรรมกระบวนการและการบริหารองค์การ โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับ
มาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.12 (S.D. = 0.62) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ย
สูงสุด คือ การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่ มีการนำนวัตกรรมด้าน
กระบวนการและการบริหารองค์การมาใช้ มีค่าเฉลี่ย 4.19 (S.D. = 0.75) จัดอยู่ในระดับรู้มาก
รองลงมา ได้แก่ การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่ มีการนำนวัตกรรมออกแบบ
และพัฒนาโครงสร้างภายในองค์กร เพื่อเพิ่มคุณภาพในการบริการ และพัฒนาการบริหารการใช้
งบประมาณได้อย่างคุ้มค่า และบริหารงานบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ย 4.06
(S.D. = 0.69) จัดอยู่ในระดับรู้มาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-14

ตารางที่ 4-14 ผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ด้านนวัตกรรมด้าน
กระบวนการและการบริหารองค์การ

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1. การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ อยู่ มีการนำนวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหาร องค์การมาใช้	4.19	0.75	รู้มาก
2. การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ อยู่ มีการนำนวัตกรรมออกแบบและพัฒนาโครงสร้าง ภายในองค์กร เพื่อเพิ่มคุณภาพในการบริการ และ พัฒนาการบริหารการใช้งบประมาณได้อย่างคุ้มค่า และ บริหารงานบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ	4.06	0.69	รู้มาก
ภาพรวม	4.12	0.62	รู้มาก

4.5 นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์เชิงกระบวนการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐของกลุ่มตัวอย่าง
ด้านนวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นใน
ระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.09 (S.D. = 0.67) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มี
ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่ มีการนำนวัตกรรมด้านการ
ปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการมาใช้ มีค่าเฉลี่ย 4.10 (S.D. = 0.77) จัดอยู่ในระดับรู้มาก รองลงมา
ได้แก่ การรู้ว่างค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่ มีการนำนวัตกรรมมาใช้ เพื่อพัฒนา
ระบบของความสัมพันธ์โดยการเชื่อมโยงกันของแต่ละหน่วยงานในเชิงอำนาจหน้าที่ มีค่าเฉลี่ย 4.09
(S.D. = 0.67) จัดอยู่ในระดับรู้มาก ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4-15

ตารางที่ 4-15 ผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ด้านนวัตกรรมด้านการ
ปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1. การรู้ว่าการจัดการบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่ มีการนำนวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิง กระบวนการมาใช้	4.10	0.77	รู้มาก
2. การรู้ว่าการจัดการบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่อยู่ มีการนำนวัตกรรมมาใช้ เพื่อพัฒนาระบบของ ความสัมพันธ์โดยการเชื่อมโยงกันของแต่ละหน่วยงาน ในเชิงอำนาจหน้าที่	4.09	0.77	รู้มาก
ภาพรวม	4.09	0.67	รู้มาก

4.6 ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมบริการภาครัฐโดยภาพรวม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐของกลุ่มตัวอย่าง โดย
ภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.11 (S.D. = 0.50)
เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ
มีค่าเฉลี่ย 4.15 (S.D. = 0.60) จัดอยู่ในระดับรู้มาก รองลงมา ได้แก่ นวัตกรรมเชิงนโยบายและ
ยุทธศาสตร์ มีค่าเฉลี่ย 4.13 (S.D. = 0.64) จัดอยู่ในระดับรู้มาก นวัตกรรมด้านกระบวนการและการ
บริหารองค์การ มีค่าเฉลี่ย 4.12 (S.D. = 0.62) จัดอยู่ในระดับรู้มาก นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ใน
เชิงกระบวนการ มีค่าเฉลี่ย 4.09 (S.D. = 0.67) จัดอยู่ในระดับรู้มาก และนวัตกรรมด้านรูปแบบการ
ส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม มีค่าเฉลี่ย 4.07 (S.D. = 0.58) จัดอยู่ในระดับรู้มาก ตามลำดับ
รายละเอียดดังตารางที่ 4-16

ตารางที่ 4-16 ผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐโดยภาพรวม

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์	4.13	0.64	รู้มาก
2. นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ	4.15	0.6	รู้มาก
นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการ	4.07	0.58	รู้มาก
3. นวัตกรรม			
4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ	4.12	0.62	รู้มาก
5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ	4.09	0.67	รู้มาก
ภาพรวม	4.11	0.50	รู้มาก

5. การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน ประกอบด้วย 1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต 2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม 3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน 4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม 5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ 6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน 7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด และ 8. ด้านการบริหารจัดการ ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่นโดยใช้สถิติในการวิเคราะห์สถิติที่ (Independent t-test) ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของตัวแปรไม่เกิน 2 ตัวแปร และใช้สถิติในการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (Analysis of Variance : ANOVA) ในการเปรียบเทียบตัวแปรที่มีมากกว่า 2 ตัวแปรขึ้นไป ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นดังนี้

5.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามเพศ

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามเพศ กำหนดสมมติฐานไว้ ดังนี้

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเป็นอิสระต่อกัน โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์สถิติ (Independent t-test) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามเพศ ดังตารางที่ 4-17

ตารางที่ 4-17 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน จำแนกตามเพศ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหาร ราชการส่วนท้องถิ่น		เพศ				t	p
		ชาย		หญิง			
		Mean	S.D.	Mean	S.D.		
1.	ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต	4.24	0.53	4.14	0.59	1.84	0.02*
2.	ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม	4.15	0.56	4.05	0.57	1.77	0.8
3.	ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน	4.25	0.53	4.11	0.61	0.25	0.01**
4.	ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม	4.10	0.48	4.00	0.51	2.05	0.31
5.	ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ	4.18	0.58	4.07	0.62	1.82	0.35
6.	ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน	4.04	0.52	3.98	0.59	1.11	0.06
7.	ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด	3.99	0.78	3.86	0.85	1.63	0.06
8.	ด้านการบริหารจัดการ	4.19	0.56	4.13	0.59	1.13	0.21
ภาพรวม		4.14	0.47	4.04	0.51	2.08	0.09

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-17 พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน จำแนกตามเพศ โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต และด้านเศรษฐกิจ 2. เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านที่ไม่แตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ได้แก่ 1. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม 2. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม 3. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ 4. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน 5. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด และ 6. ด้านการบริหารจัดการ

5.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามอายุ

การเปรียบเทียบความแตกต่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามอายุ กำหนดสมมติฐานไว้ ดังนี้

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยประชากรมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามอายุ ดังตารางที่ 4-18

ตารางที่ 4-18 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามอายุ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพ ชีวิต	ระหว่างกลุ่ม	2.19	4	0.55	1.74	0.14
	ภายในกลุ่ม	124.38	396	0.31		
	รวม	126.56	400			
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	1.85	4	0.46	1.44	0.22
	ภายในกลุ่ม	127.63	396	0.32		
	รวม	129.48	400			

ตารางที่ 4-18 (ต่อ)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	3.64	4	0.91	2.80	0.03*
	ภายในกลุ่ม	128.98	396	0.32		
	รวม	132.62	400			
4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้าง พื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม	ระหว่างกลุ่ม	1.06	4	0.27	1.07	0.37
	ภายในกลุ่ม	98.65	396	0.25		
	รวม	99.72	400			
5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และ นันทนาการ	ระหว่างกลุ่ม	1.58	4	0.40	1.08	0.37
	ภายในกลุ่ม	145.39	396	0.37		
	รวม	146.97	400			
6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและ พลังงาน	ระหว่างกลุ่ม	2.45	4	0.61	2.03	0.09
	ภายในกลุ่ม	119.84	396	0.30		
	รวม	122.29	400			
7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปราม และฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด	ระหว่างกลุ่ม	2.56	4	0.64	0.95	0.44
	ภายในกลุ่ม	268.41	396	0.68		
	รวม	270.97	400			
8. ด้านการบริหารจัดการ	ระหว่างกลุ่ม	3.18	4	0.80	2.44	0.05*
	ภายในกลุ่ม	129.53	396	0.33		
	รวม	132.71	400			
ภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	1	4	0.44	1.80	0.13
	ภายในกลุ่ม	96	396	0.24		
	รวม	100	400			

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลจากตารางที่ 4-18 พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน จำแนกอายุ โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน

2. ด้านการบริหารจัดการ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ได้แก่ 1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต 2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม 3. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม 4. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ 5. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน และ 6. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด

5.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม
การบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามสถานภาพ

การเปรียบเทียบความแตกต่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามสถานภาพ กำหนดสมมติฐานไว้ ดังนี้

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยประชากรมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามสถานภาพ ดังตารางที่ 4-19

ตารางที่ 4-19 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม
การบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามสถานภาพ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพ ชีวิต	ระหว่างกลุ่ม	0.02	4	0.01	0.02	1.00
	ภายในกลุ่ม	126.55	396	0.32		
	รวม	126.56	400			
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	0.89	4	0.30	0.92	0.43
	ภายในกลุ่ม	128.60	396	0.32		
	รวม	129.48	400			

ตารางที่ 4-19 (ต่อ)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรม	แหล่งความ					
การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	แปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม	ระหว่างกลุ่ม	0.34	4	0.11	0.34	0.80
อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน	ภายในกลุ่ม	132.28	396	0.33		
	รวม	132.62	400			
4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้าง	ระหว่างกลุ่ม	1	4	0.09	0.35	0.79
พื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม	ภายในกลุ่ม	96	396	0.25		
	รวม	100	400			
5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และ	ระหว่างกลุ่ม	1.60	4	0.53	1.46	0.23
นันทนาการ	ภายในกลุ่ม	145.38	396	0.37		
	รวม	146.97	400			
6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู	ระหว่างกลุ่ม	1.20	4	0.40	1.31	0.27
ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและ	ภายในกลุ่ม	121.09	396	0.30		
พลังงาน	รวม	122.29	400			
7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและ	ระหว่างกลุ่ม	1.06	4	0.35	0.52	0.67
ทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปรามและ	ภายในกลุ่ม	269.91	396	0.68		
ฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด	รวม	270.97	400			
8. ด้านการบริหารจัดการ	ระหว่างกลุ่ม	0.24	4	0.08	0.24	0.87
	ภายในกลุ่ม	132.47	396	0.33		
	รวม	132.71	400			
	ระหว่างกลุ่ม	1	4	0.08	0.31	0.82
าพรวม	ภายในกลุ่ม	96	396	0.25		
	รวม	100	400			

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลจากตารางที่ 4-19 พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน จำแนกตามสถานภาพ โดยภาพรวมพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารราชการแผ่นดินไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรม การบริหารราชการท้องถิ่น ในทุกด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ได้แก่ 1. ด้าน สาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต 2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม 3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน 4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม 5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ 6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากร ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน 7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด และ 8. ด้านการบริหารจัดการ

5.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรม การบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามอาชีพ

การเปรียบเทียบความแตกต่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามอาชีพ กำหนดสมมติฐานไว้ ดังนี้

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหาร ราชการแผ่นดิน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหาร ราชการแผ่นดิน แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยประชากร มากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อ พบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามอาชีพ ดังตารางที่ 4-20

ตารางที่ 4-20 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรม การบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามอาชีพ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรม การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพ ชีวิต	ระหว่างกลุ่ม	14.99	4	3.75	13.34	0.00*
	ภายในกลุ่ม	111.57	396	0.28		
	รวม	126.56	400			
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	10.36	4	2.59	8.64	0.00*
	ภายในกลุ่ม	119.12	396	0.30		
	รวม	129.48	400			

ตารางที่ 4-20 (ต่อ)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	15.70	4	3.93	13.33	0.00*
	ภายในกลุ่ม	116.92	396	0.30		
	รวม	132.62	400			
4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้าง พื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม	ระหว่างกลุ่ม	9.57	4	2.39	10.53	0.00*
	ภายในกลุ่ม	90.15	396	0.23		
	รวม	99.72	400			
5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และ นันทนาการ	ระหว่างกลุ่ม	13.59	4	3.40	10.11	0.00*
	ภายในกลุ่ม	133.39	396	0.34		
	รวม	146.97	400			
6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากร ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน	ระหว่างกลุ่ม	10.39	4	2.60	9.22	0.00*
	ภายในกลุ่ม	111.90	396	0.28		
	รวม	122.29	400			
7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและ ฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด	ระหว่างกลุ่ม	18.13	4	4.53	7.12	0.00*
	ภายในกลุ่ม	252.84	396	0.64		
	รวม	270.97	400			
8. ด้านการบริหารจัดการ	ระหว่างกลุ่ม	11.92	4	2.98	9.80	0.00*
	ภายในกลุ่ม	120.78	396	0.30		
	รวม	132.71	4010			
ภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	12.59	4	3.15	14.60	0.00*
	ภายในกลุ่ม	85.59	396	0.22		
	รวม	98.18	400			

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลจากตารางที่ 4-20 พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน จำแนกตามอาชีพ โดยภาพรวมพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณา

เป็นรายด้าน พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการท้องถิ่น ในทุกด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ได้แก่ 1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต 2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม 3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน 4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม 5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ 6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน 7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด และ 8. ด้านการบริหารจัดการ

5.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามระดับการศึกษา

การเปรียบเทียบความแตกต่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามระดับการศึกษา กำหนดสมมติฐานไว้ ดังนี้

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยประชากรมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามระดับการศึกษา ดังตารางที่ 4-21

ตารางที่ 4-21 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามระดับการศึกษา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพ ชีวิต	ระหว่างกลุ่ม	6.85	4	1.71	5.68	0.00*
	ภายในกลุ่ม	119.72	396	0.30		
	รวม	126.56	400			
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	6.80	4	1.70	5.50	0.00*
	ภายในกลุ่ม	122.68	396	0.31		
	รวม	129.48	400			

ตารางที่ 4-21 (ต่อ)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	9.30	4	2.32	7.48	0.00*
	ภายในกลุ่ม	123.33	396	0.31		
	รวม	132.62	400			
4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้าง พื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม	ระหว่างกลุ่ม	3.48	4	0.87	3.59	0.01*
	ภายในกลุ่ม	96.23	396	0.24		
	รวม	99.72	400			
5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และ นันทนาการ	ระหว่างกลุ่ม	7.74	4	1.93	5.51	0.00*
	ภายในกลุ่ม	139.24	396	0.35		
	รวม	146.97	400			
6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและ พลังงาน	ระหว่างกลุ่ม	3.41	4	0.85	2.85	0.02*
	ภายในกลุ่ม	118.88	396	0.30		
	รวม	122.29	400			
7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปรามและ ฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด	ระหว่างกลุ่ม	7.25	4	1.81	2.73	0.03*
	ภายในกลุ่ม	263.72	396	0.66		
	รวม	270.97	400			
8. ด้านการบริหารจัดการ	ระหว่างกลุ่ม	4.36	4	1.09	3.37	0.01*
	ภายในกลุ่ม	128.35	396	0.32		
	รวม	132.71	400			
ภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	1	4	1.38	5.91	0.00*
	ภายในกลุ่ม	96	396	0.23		
	รวม	100	400			

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลจากตารางที่ 4-21 พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน จำแนกตามระดับการศึกษา โดยภาพรวมพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ

0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการท้องถิ่น ในทุกด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ได้แก่ 1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต 2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม 3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน 4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม 5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ 6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน 7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด และ 8. ด้านการบริหารจัดการ

5.6 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามรายได้ต่อเดือน

การเปรียบเทียบความแตกต่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามรายได้ต่อเดือน กำหนดสมมติฐานไว้ ดังนี้

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยประชากรมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามรายได้ต่อเดือน ดังตารางที่ 4-22

ตารางที่ 4-22 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามรายได้ต่อเดือน

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต	ระหว่างกลุ่ม	3.52	5	0.70	2.26	0.05*
	ภายในกลุ่ม	123.04	395	0.31		
	รวม	126.56	400			
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	3.94	5	0.79	2.48	0.03*
	ภายในกลุ่ม	125.55	395	0.32		
	รวม	129.48	400			

ตารางที่ 4-22 (ต่อ)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	p
3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	4.29	5	0.86	2.65	0.02*
	ภายในกลุ่ม	128.33	395	0.32		
	รวม	132.62	400			
4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้าง พื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม	ระหว่างกลุ่ม	4.01	5	0.80	3.32	0.01*
	ภายในกลุ่ม	95.71	395	0.24		
	รวม	99.72	400			
5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และ นันทนาการ	ระหว่างกลุ่ม	4.62	5	0.92	2.568	0.03*
	ภายในกลุ่ม	142.36	395	0.36		
	รวม	146.97	400			
6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและ พลังงาน	ระหว่างกลุ่ม	2.97	5	0.59	1.973	0.08
	ภายในกลุ่ม	119.32	395	0.30		
	รวม	122.29	400			
7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและ ฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด	ระหว่างกลุ่ม	6.70	5	1.34	2.009	0.08
	ภายในกลุ่ม	264.27	395	0.67		
	รวม	270.97	400			
8. ด้านการบริหารจัดการ	ระหว่างกลุ่ม	5.43	5	1.08	3.38	0.01*
	ภายในกลุ่ม	127.28	395	0.32		
	รวม	132.71	400			
ภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	3.60	5	0.72	3.02	0.01*
	ภายในกลุ่ม	94.57	395	0.24		
	รวม	98.18	400			

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลจากตารางที่ 4-22 พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน จำแนกตามรายได้ต่อเดือน โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต 2. ด้านการศึกษา ศาสนา

ศิลปวัฒนธรรม 3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน 4. ด้านการพัฒนาเมือง
โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม 5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ และ
6. ด้านการบริหารจัดการ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านที่
ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ได้แก่ 1. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ
สิ่งแวดล้อมและพลังงาน และ 2. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปราม
และฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด

5.7 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม
การบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามภูมิภาค

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม
การบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามภูมิภาคของ กำหนดสมมติฐานไว้ ดังนี้

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม
การบริหารราชการแผ่นดิน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิภาคแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม
การบริหารราชการแผ่นดิน แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเป็น
อิสระต่อกัน โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์สถิติ (Independent t-test) โดยใช้ระดับความ
เชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่า
น้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามภูมิภาค ดังตารางที่ 4-23

ตารางที่ 4-23 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม
การบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามภูมิภาค

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	ภูมิภาคเดิม				t	p
	เกิดในพื้นที่ EEC		เกิดในจังหวัดอื่น			
	Mean	S.D.	Mean	S.D.		
1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต	4.18	0.55	4.20	0.62	-0.28	0.35
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม	4.12	0.56	4.02	0.63	1.16	0.12
3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม	4.18	0.57	4.17	0.59	0.15	0.81
อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน						

ตารางที่ 4-23 (ต่อ)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรม การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	ภูมิเลานำเดิม				t	p
	เกิดในพื้นที่ EEC		เกิดในจังหวัดอื่น			
	Mean	S.D.	Mean	S.D.		
4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม	4.05	0.50	4.04	0.52	0.08	0.70
5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ	4.13	0.61	4.09	0.61	0.53	0.84
6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากร ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน	4.01	0.56	3.99	0.82	0.33	0.56
7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยา เสพติด	3.92	0.82	3.95	0.82	-0.29	0.97
8. ด้านการบริหารจัดการ	4.17	0.58	4.13	0.57	0.48	0.44
ภาพรวม	4.10	0.49	4.08	0.52	0.31	0.80

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-23 พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน
จำแนกตามภูมิเลานา โดยกำหนดเป็นผู้ที่เกิดในเขตจังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี และระยอง กับพื้นที่
จังหวัดอื่น ๆ โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ใน
ทุกด้าน ได้แก่ 1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต 2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม
3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน 4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน
สาธารณูปโภค การคมนาคม 5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ 6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู
ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน 7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกัน
ปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด และ 8. ด้านการบริหารจัดการ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

5.8 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรม
การบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตรกรรม
การบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น กำหนด
สมมติฐานไว้ ดังนี้

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่นแตกต่างกัน
มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่นแตกต่างกัน
มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเป็น
อิสระต่อกัน โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์สถิติ (Independent t-test) โดยใช้ระดับความ
เชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่า
น้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น
ดังตารางที่ 4-24

ตารางที่ 4-24 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม
การบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับ
ท้องถิ่น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรม การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	ประสบการณ์การมีส่วนร่วม ^a				t	p
	ไม่เคย		เคย			
	Mean	S.D.	Mean	S.D.		
1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต	4.18	0.56	4.56	0.51	-1.14	0.42
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม	4.10	0.57	4.00	0.67	0.31	0.76
3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน	4.18	0.57	4.33	0.67	-0.46	0.69
4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม	4.05	0.50	4.00	0.88	0.17	0.11
5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ	4.13	0.60	4.00	0.88	0.36	0.41
6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากร ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน	4.01	0.55	4.33	0.88	-1.02	0.23
7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด	3.92	0.82	3.78	0.77	0.32	0.79
8. ด้านการบริหารจัดการ	4.16	0.57	3.89	0.84	0.82	0.59
ภาพรวม	4.09	0.49	4.11	0.69	-0.06	0.52

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-24 พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน จำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น เช่น การเลือกตั้ง โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ในทุกด้าน ได้แก่ 1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต 2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม 3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน 4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม 5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ 6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน 7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด และ 8. ด้านการบริหารจัดการ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

5.9 สรุปการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

จากผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น ผลการเปรียบเทียบดังกล่าว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ต่อเดือน ที่ต่างกัน มีความคิดเห็นการใช้นวัตกรรมบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเพศ อายุ สถานภาพ ภูมิลำเนาเดิม และประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น ที่ต่างกัน มีความคิดเห็นการใช้นวัตกรรมบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 4-25

ตารางที่ 4-25 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วัตกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	ปัจจัยส่วนบุคคล							
	เพศ	อายุ	สถานภาพ	อาชีพ	ระดับการศึกษา	รายได้ต่อเดือน	ภูมิลำเนาเดิม	ประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น
1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต	ü	-	-	ü	ü	ü	-	-
2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม	-	-	-	ü	ü	ü	-	-
3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน	ü	ü	-	ü	ü	ü	-	-
4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม	-	-	-	ü	ü	ü	-	-
5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ	-	-	-	ü	ü	ü	-	-
6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน	-	-	-	ü	ü	-	-	-
7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด	-	-	-	ü	ü	-	-	-
8. ด้านการบริหารจัดการ	-	ü	-	ü	ü	ü	-	-
ภาพรวม	-	-	-	ü	ü	ü	-	-

หมายเหตุ : - ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
 ü มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. การเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ประกอบด้วย 1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ 2. นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และบริการ 3. นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม 4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ และ 5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ภูมิถิ่นอาศัย และประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่นโดยใช้สถิติในการวิเคราะห์สถิติที (Independent t-test) ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของตัวแปรไม่เกิน 2 ตัวแปร และใช้สถิติในการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (Analysis of Variance : ANOVA) ในการเปรียบเทียบตัวแปรที่มีมากกว่า 2 ตัวแปรขึ้นไป ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นดังนี้

6.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามเพศ

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามเพศ กำหนดสมมติฐานไว้ ดังนี้

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเป็นอิสระต่อกัน โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์สถิติที (Independent t-test) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามเพศ ดังตารางที่ 4-26

ตารางที่ 4-26 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหาร
ภาครัฐ จำแนกตามเพศ

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ	เพศ				t	p
	ชาย		หญิง			
	Mean	S.D.	Mean	S.D.		
1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์	4.16	0.63	4.09	0.65	1.07	0.85
2. นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ	4.17	0.59	4.12	0.62	0.76	0.27
3. นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม	4.14	0.56	4.00	0.60	2.39	0.27
4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ	4.15	0.63	4.10	0.62	0.66	0.52
5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ	4.17	0.68	4.02	0.66	2.21	0.20
ภาพรวม	4.16	0.50	4.07	0.50	1.78	0.70

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-26 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามเพศ โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1. ความรู้ด้านนวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ 2. ความรู้ด้านนวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และบริการ 3. ความรู้ด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม 4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ และ 5. ความรู้ด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ ทุกด้านไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ
จำแนกตามอายุ

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย ประชากรมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way

ANOVA) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามอายุ ดังตารางที่ 4-27

ตารางที่ 4-27 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหาร
ภาครัฐ จำแนกตามอายุ

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหาร ภาครัฐ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและ ยุทธศาสตร์	ระหว่างกลุ่ม	3.73	4	0.93	2.28	0.06
	ภายในกลุ่ม	162.30	396	0.41		
	รวม	166.03	400			
2. นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการ บริการ	ระหว่างกลุ่ม	1.56	4	0.39	1.07	0.37
	ภายในกลุ่ม	144.68	396	0.36		
	รวม	146.24	400			
3. นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบ การให้บริการนวัตกรรม	ระหว่างกลุ่ม	1.67	4	0.42	1.22	0.30
	ภายในกลุ่ม	135.60	396	0.34		
	รวม	137.26	400			
4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการ บริหารองค์การ	ระหว่างกลุ่ม	3.17	4	0.79	2.07	0.08
	ภายในกลุ่ม	152.23	396	0.38		
	รวม	155.41	400			
5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิง กระบวนการ	ระหว่างกลุ่ม	2.98	4	0.74	1.64	0.16
	ภายในกลุ่ม	179.93	396	0.45		
	รวม	182.91	400			
ภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	2.10	4	0.53	2.14	0.08
	ภายในกลุ่ม	97.38	396	0.24		
	รวม	99.49	400			

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-27 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ
จำแนกตามอายุ โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน
พบว่า 1. ความรู้ด้านนวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ 2. ความรู้ด้านนวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการ

บริการ 3. ความรู้ด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม 4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ และ 5. ความรู้ด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ ทุกด้านไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ
จำแนกตามสถานภาพ

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย
ประชากรมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามสถานภาพ ดังตารางที่ 4-28

ตารางที่ 4-28 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหาร
ภาครัฐ จำแนกตามสถานภาพ

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรม การบริหารภาครัฐ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์	ระหว่างกลุ่ม	0.66	3	0.22	0.53	0.66
	ภายในกลุ่ม	165.37	397	0.42		
	รวม	166.03	400			
2. นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการ บริการ	ระหว่างกลุ่ม	0.07	3	0.02	0.06	0.98
	ภายในกลุ่ม	146.17	397	0.37		
	รวม	146.24	400			
3. นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการ ให้บริการนวัตกรรม	ระหว่างกลุ่ม	0.68	3	0.22	0.66	0.58
	ภายในกลุ่ม	136.59	397	0.34		
	รวม	137.26	400			

ตารางที่ 4-28 (ต่อ)

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรม การบริหารภาครัฐ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการ บริหารองค์การ	ระหว่างกลุ่ม	0.60	3	0.20	0.52	0.67
	ภายในกลุ่ม	154.81	397	0.39		
	รวม	155.41	400			
5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิง กระบวนการ	ระหว่างกลุ่ม	1.21	3	0.40	0.89	0.45
	ภายในกลุ่ม	181.69	397	0.46		
	รวม	182.91	400			
ภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	0.14	3	0.05	0.19	0.90
	ภายในกลุ่ม	99.35	397	0.25		
	รวม	99.49	400			

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-28 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามสถานภาพโดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1. ความรู้ด้านนวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ 2. ความรู้ด้านนวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ 3. ความรู้ด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม 4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ และ 5. ความรู้ด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ ทุกด้าน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ
จำแนกตามอาชีพ

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ
ไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ
แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย
ประชากรมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way

ANOVA) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามอาชีพ ดังตารางที่ 4-29

ตารางที่ 4-29 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหาร
ภาครัฐ จำแนกตามอาชีพ

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรม การบริหารภาครัฐ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและ ยุทธศาสตร์	ระหว่างกลุ่ม	15.03	4	3.76	9.88	0.00*
	ภายในกลุ่ม	151.00	396	0.38		
	รวม	166.03	400			
2. นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการ บริการ	ระหว่างกลุ่ม	16.67	4	4.17	12.77	0.00*
	ภายในกลุ่ม	129.57	396	0.33		
	รวม	146.24	400			
3. นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบ การให้บริการนวัตกรรม	ระหว่างกลุ่ม	13.38	4	3.34	10.72	0.00*
	ภายในกลุ่ม	123.88	396	0.31		
	รวม	137.26	400			
4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและ การบริหารองค์การ	ระหว่างกลุ่ม	17.49	4	4.37	12.59	0.00*
	ภายในกลุ่ม	137.91	396	0.35		
	รวม	155.41	400			
5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ใน เชิงกระบวนการ	ระหว่างกลุ่ม	14.97	4	3.74	8.84	0.00*
	ภายในกลุ่ม	167.94	396	0.42		
	รวม	182.91	400			
ภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	14.98	4	3.75	17.60	0.00*
	ภายในกลุ่ม	84.51	396	0.21		
	รวม	99.49	400			

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-29 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ
จำแนกตามอาชีพโดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน

พบว่า 1. ความรู้วัฒนธรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ 2. ความรู้วัฒนธรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ 3. ความรู้ด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม 4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ และ 5. ความรู้ด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ ทุกด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามระดับการศึกษา

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยประชากรมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามระดับการศึกษา ดังตารางที่ 4-30

ตารางที่ 4-30 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามระดับการศึกษา

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรม การบริหารภาครัฐ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและ ยุทธศาสตร์	ระหว่างกลุ่ม	7.74	4	1.97	4.86	0.00*
	ภายในกลุ่ม	158.29	396	0.40		
	รวม	166.03	400			
2. นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการ บริการ	ระหว่างกลุ่ม	4.82	4	1.21	3.39	0.00*
	ภายในกลุ่ม	141.41	396	0.36		
	รวม	146.24	400			
3. นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่ง มอบการให้บริการนวัตกรรม	ระหว่างกลุ่ม	3.41	4	0.85	2.5	0.04*
	ภายในกลุ่ม	133.85	396	0.34		
	รวม	137.26	400			

ตารางที่ 4-30 (ต่อ)

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรม การบริหารภาครัฐ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
4. นวัตกรรมด้านกระบวนการ และการบริหารองค์การ	ระหว่างกลุ่ม	8.24	4	2.06	5.56	0.00*
	ภายในกลุ่ม	147.17	396	0.37		
	รวม	155.41	400			
5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ ในเชิงกระบวนการ	ระหว่างกลุ่ม	9.21	4	2.30	5.26	0.00*
	ภายในกลุ่ม	173.70	396	0.44		
	รวม	182.91	400			
ภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	5.98	4	1.49	6.34	0.00*
	ภายในกลุ่ม	93.51	396	0.24		
	รวม	99.49	400			

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-30 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามระดับการศึกษาโดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1. ความรู้ด้านนวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ 2. ความรู้ด้านนวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และบริการ 3. ความรู้ด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม 4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ และ 5. ความรู้ด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ ทุกด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.6 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย ประชากรมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามรายได้ต่อเดือน ดังตารางที่ 4-31

ตารางที่ 4-31 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหาร
ภาครัฐ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรม การบริหารภาครัฐ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและ ยุทธศาสตร์	ระหว่างกลุ่ม	4.53	5	0.91	2.22	0.05*
	ภายในกลุ่ม	161.50	395	0.41		
	รวม	166.03	400			
2. นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และ การบริการ	ระหว่างกลุ่ม	4.08	5	0.82	2.27	0.05*
	ภายในกลุ่ม	142.16	395	0.36		
	รวม	146.24	400			
3. นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่ง มอบการให้บริการนวัตกรรม	ระหว่างกลุ่ม	3.88	5	0.78	2.31	0.04*
	ภายในกลุ่ม	133.38	395	0.34		
	รวม	137.26	400			
4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและ การบริหารองค์การ	ระหว่างกลุ่ม	6.74	5	1.35	3.59	0.00*
	ภายในกลุ่ม	148.67	395	0.38		
	รวม	155.41	400			
5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ใน เชิงกระบวนการ	ระหว่างกลุ่ม	5.82	5	1.16	2.60	0.02*
	ภายในกลุ่ม	177.09	395	0.45		
	รวม	182.91	400			
ภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	3.91	5	0.78	3.24	0.01*
	ภายในกลุ่ม	95.57	395	0.24		
	รวม	99.49	400			

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-31 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ
จำแนกตามรายได้ต่อเดือนโดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็น
รายด้าน พบว่า 1. ความรู้นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ 2. ความรู้ด้านนวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์
และการบริการ 3. ความรู้ด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม 4. นวัตกรรมด้าน

กระบวนการและการบริหารองค์การ และ 5. ความรู้ด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ ทุกด้าน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.7 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามภูมิลำเนาเดิม

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาเดิมต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาเดิมต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเป็นอิสระต่อกัน โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์สถิติที (Independent t-test) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามภูมิลำเนาเดิม ดังตารางที่ 4-32

ตารางที่ 4-32 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามภูมิลำเนาเดิม

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ	ภูมิลำเนาเดิม				t	p
	เกิดในเขต EEC		เกิดนอกเขต EEC			
	Mean	S.D.	Mean	S.D.		
1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์	4.13	0.64	4.11	0.68	0.24	0.47
2. นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ	4.13	0.59	4.22	0.66	-1.11	0.21
3. นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม	4.09	0.58	3.97	0.57	1.55	0.67
4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ	4.12	0.62	4.14	0.64	-0.22	0.77
5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ	4.09	0.67	4.09	0.71	0.04	0.34
ภาพรวม	4.11	0.49	4.11	0.52	0.11	0.70

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-32 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามภูมิลำเนาเดิมโดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1. ความรู้นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ 2. ความรู้นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์ และการบริการ 3. ความรู้ด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม 4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ และ 5. ความรู้ด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ ทุกด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.8 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น

H_0 : กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่นต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่นต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเป็นอิสระต่อกัน โดยใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์สถิติ (Independent t-test) โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นในการทดสอบสมมติฐานที่ 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อพบว่า ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05 ผลการทดสอบจำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น ดังตารางที่ 4-33

ตารางที่ 4-33 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหาร ภาครัฐ	ประสบการณ์การมีส่วนร่วม ทางการเมืองฯ				t	p
	เคย		ไม่เคย			
	Mean	S.D.	Mean	S.D.		
1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์	4.13	0.64	4.00	0.50	0.34	0.28
2. นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ	4.14	0.60	4.17	0.58	-0.06	0.66
3. นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการ ให้บริการนวัตกรรม	4.08	0.58	3.83	0.76	0.72	0.73
4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการ บริหารองค์การ	4.13	0.62	3.67	0.76	1.28	0.86

ตารางที่ 4-33 (ต่อ)

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ	ประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองฯ				t	p
	เคย		ไม่เคย			
	Mean	S.D.	Mean	S.D.		
5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ	4.10	0.67	3.83	1.04	0.67	0.32
ภาพรวม	4.11	0.49	3.90	0.70	0.74	0.84

หมายเหตุ : * หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-33 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่นโดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1. ความรู้ด้านนวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ 2. ความรู้ด้านนวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ 3. ความรู้ด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม 4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ และ 5. ความรู้ด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ ทุกด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.9 สรุปการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

จากผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาเดิม และประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น ผลการเปรียบเทียบดังกล่าว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ต่อเดือน ที่ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมบริหารภาครัฐในภาพรวม และรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเพศ อายุ สถานภาพ ภูมิลำเนาเดิม และประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น ที่ต่างกัน มีมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมบริหารภาครัฐในภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 4-34

ตารางที่ 4-34 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ	ปัจจัยส่วนบุคคล							ประสบการณ์การมีส่วนร่วม ทางการเมืองระดับท้องถิ่น
	เพศ	อายุ	สถานภาพ	อาชีพ	ระดับ การศึกษา	รายได้ ต่อเดือน	ภูมิลำเนาเดิม	
1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์	-	-	-	ü	ü	ü	-	-
2. นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ	-	-	-	ü	ü	ü	-	-
3. นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการ นวัตกรรม	-	-	-	ü	ü	ü	-	-
4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ	-	-	-	ü	ü	ü	-	-
5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ	-	-	-	ü	ü	ü	-	-
ภาพรวม	-	-	-	ü	ü	ü	-	-

หมายเหตุ : - ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ü มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

สำหรับผู้ให้ข้อมูลสัมภาษณ์ทั้ง 15 คน ไม่สะดวกให้เปิดเผยชื่อและนามสกุลจริง ดังนั้นจึงเป็นการขอใช้นามสมมติ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ก. ได้แก่บุคลากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ซึ่งมี 5 คน(สัมภาษณ์ เมษายน 2567) ผู้ให้สัมภาษณ์ ข. (สัมภาษณ์ พฤษภาคม 2567) ได้แก่ บุคลากรของหน่วยงานรัฐอื่น ๆ ที่ต้องทำงานเกี่ยวข้องกับ อบจ. ซึ่งมี 5 คน และผู้ให้สัมภาษณ์ ค. (สัมภาษณ์ พฤษภาคม 2567) ได้แก่บุคลากรจากภาคประชาชน ซึ่งมี 5 คน เช่นกัน รวมทั้งสิ้นเป็น 15 คน

1. เพื่อศึกษาถึงการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

คำตอบ : ในภาพรวม ทราบว่ามีการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.1, ก.2) มีการใช้ในหลายด้าน แต่มักจะทราบกันในหมู่ผู้บริหารระดับสูงเป็นส่วนใหญ่ (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.4, ข.2) น่าจะเป็นการใช้ตามนโยบายใหญ่ของภาครัฐ เพราะหน่วยงานในราชการส่วนภูมิภาคก็ต้องมีแผนและนโยบายอยู่เช่นกัน (ผู้ให้สัมภาษณ์ ข.3, ข.4) ซึ่งอาจจะรับทราบกันในแวดวงของหน่วยงานราชการและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง แต่ประชาชนทั่วไปอาจจะทราบเป็นบางส่วนเท่านั้น (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.3) ซึ่งสอดคล้องกันกับผู้ให้สัมภาษณ์ ข.1 และ ข.5 ที่ให้ความเห็นไว้ในประเด็นของนวัตกรรมนี้ ขนาดหน่วยงานของรัฐเอง บางที่ยังมีความรู้ความเข้าใจน้อยเลย แม้ว่าทางองค์กรปกครองท้องถิ่น หลายที่ได้พยายามประชาสัมพันธ์ไว้ในเว็บไซต์แล้วก็ตาม (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.2, ก.3)

2. เพื่อศึกษาถึง อิทธิพลของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการ ที่มีต่อยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

คำตอบ : การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการ มีอิทธิพลของต่อยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก อย่างแน่นอน (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.1, ก.3, ก.4, ก.5) ผู้บริหารจะนำประเด็นของนวัตกรรมเอาไปเป็นข้อมูลส่วนหนึ่ง ในการการกำหนดนโยบายสาธารณะ และจัดทำยุทธศาสตร์ ในช่วงปัจจุบันนี้ (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.1, ก.2) ดังนั้น ประเด็นของนโยบายและยุทธศาสตร์ ขององค์กรปกครองท้องถิ่นในช่วงหลัง จึงมักจะมีเรื่องของนวัตกรรมอยู่เสมอ (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.2, ก.3, ก.4, ก.5) องค์กรปกครองท้องถิ่นคิดว่านวัตกรรมมีความสำคัญมากในปัจจุบัน ทั้งในด้านการบริหารจัดการ คน เงิน องค์กร (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.2, ก.3, ก.4, ก.5) ซึ่งรวมไปถึงการบริการประชาชนในแต่ละด้านด้วย ที่นวัตกรรมจะเข้ามามีบทบาทสำคัญ (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.1, ก.2, ก.3) อีกทั้งนวัตกรรมมีอิทธิพลต่อการกำหนดนโยบายและจัดทำยุทธศาสตร์ ขององค์กรปกครองท้องถิ่นอย่างแน่นอนในช่วงที่ผ่านมา และมีความชัดเจนยิ่งขึ้นในปัจจุบันนี้ (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.1, ก.2, ก.3, ข.1, ข.2)

3. เพื่อวิเคราะห์ถึงปัญหา อุปสรรคของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการของ องค์การ บริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

คำตอบ : ทางหน่วยงานท้องถิ่น มีการประชาสัมพันธ์ ให้ประชาชนรับทราบ มีความรู้ ความเข้าใจในระดับค่อนข้างน้อย (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.2, ค.3) การแจ้งข่าวสารหรือเผยแพร่ข้อมูลมายังหน่วยงานรอบข้างอื่น ๆ ยังมีไม่มาก ไม่ค่อยได้ทราบความเคลื่อนไหว หรือแผนงานและกิจกรรมเท่าใดนัก (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.5) การยุทธศาสตร์ทำแผนโครงการที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมขาดการวางแผนงานระยะยาวและยั่งยืน ที่ผ่านมามักเป็นงานเฉพาะหน้า ระยะสั้นมากกว่า (ผู้ให้สัมภาษณ์ ข.1, ข.4) หรือไม่ก็มักปรากฏในนโยบายตอนช่วงหาเสียง แต่ขาดการนำไปปฏิบัติ (ค.2, ค.4, ข.2) บางครั้งปรากฏทั้งที่เป็นนโยบายและยุทธศาสตร์ ออกเป็นเอกสาร แต่ค่อนข้างจะขาดการนำไปปฏิบัติที่ดี ที่เป็นรูปธรรม (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.5, ข.1, ข.5) อีกทั้ง ยังน่าจะเพิ่มการประเมินผลกันอย่างจริงจัง และละเอียดถี่ถ้วน มีการนำผลการประเมินมาปรับปรุงแก้ไขด้วย (ก.4, ก.5, ข.1, ข.3, ข.4)

4. เพื่อศึกษาถึงการรับรู้ และมีส่วนร่วมในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจากประชาคมในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

คำตอบ : ประชาชนไม่ค่อยได้รับรู้เกี่ยวกับเรื่องของนวัตกรรม ตั้งแต่ความหมาย คำจำกัดความเลย (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.2, ค.4, ค.5) ทำให้บางทีพอพูดถึงนวัตกรรม ก็รับรู้และเข้าใจไม่ตรงกัน (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.2, ค.3, ค.5) เมื่อการรับรู้ ไม่เท่ากัน ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนวัตกรรม ก็ไม่เท่ากัน ผู้ให้สัมภาษณ์ (ค.1, ค.2, ค.3, ค.4) หรือตีความหมายผิดไป เข้าใจผิดไปได้ตามประสบการณ์ และภูมิหลังของประชาชนแต่ละคน (ผู้ให้สัมภาษณ์ ข.1, ข.2, ค.2, ค.3, ค.4) ถึงแม้ว่าทางผู้เกี่ยวข้องกับ อบจ.คิดว่าได้ส่งเสริม ให้มีการประชาสัมพันธ์ อยู่แล้ว เช่นทางเว็บไซต์ (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.1 ก.2 ก.3) แต่ในมุมมองของภาคประชาชน กลับมีความคิดเห็นที่ไม่สอดคล้องกัน โดยเฉพาะเรื่องการประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้เกี่ยวกับ นวัตกรรมของ อบจ. (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.2, ค.3, ค.4, ค.5)

สำหรับ กรณีของการมีส่วนร่วมในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจากประชาคม ที่ผ่านมานั้น แม้ว่า อบจ.จะทำโครงการหลายอย่าง แต่ภาคประชาชนไม่ค่อยได้รับโอกาสให้มีส่วนร่วมเท่าใดนัก โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรม (ผู้ให้สัมภาษณ์ ข.1, ค.2, ค.3) หรือเกี่ยวข้องโดยที่ไม่รู้ตัว เพราะยังมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับนวัตกรรมค่อนข้างน้อย (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.2, ค.3) จึงอยากให้ภาคประชาชนหรือภาคส่วนที่ไม่ใช่รัฐ ได้โอกาส ให้มีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้นในทุก ๆ ด้าน (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.2, ค.3, ค.5) ถ้าได้มีส่วนร่วมในระดับแสดงความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะ ข้อเสนอแนะ หรือถูกเชิญไปให้ข้อมูลหรือประขาพิจารณา ก็จะยิ่งเป็นการดี (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.2, ค.4, ค.5) เพื่อเป็นการส่งเสริมแนวคิดพื้นฐานของการกระจายอำนาจ ให้กับท้องถิ่น ให้ประชาชนมีส่วนร่วม ทาง อบท. ก็มีความยินดีและมึนโยบายส่งเสริมอยู่ (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.1, ก.2, ก.3, ก.4)

แม้ว่าที่ผ่านมาทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะมีโครงการและกิจกรรมที่หลากหลายก็ตาม แต่ที่ผ่านมามากาประชาชนไม่ค่อยมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องของนวัตกรรมเท่าที่ควร (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.2, ค.3, ค.4, ค.5) ยิ่งประชาชนที่อยู่ในอำเภอรอบนอกอื่น ๆ ก็ไม่ค่อยมีการรับรู้ โดยถ้าลงไปถึงชุมชนที่เป็นชนบท ยิ่งไม่รู้เรื่องนวัตกรรมเลย (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.2, ค.3, ค.5) อีกทั้งผู้ให้สัมภาษณ์ มีความเห็นว่าแม้ประชาชนผู้ที่อยู่ในตัวเมือง ชุมชนที่อยู่ใจกลางเมืองส่วนใหญ่ ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.2, ค.3, ค.4, ค.5) ในขณะที่ทางองค์กรปกครองท้องถิ่นเองคิดว่าได้มีนโยบาย ประชาสัมพันธ์ ไปยังประชาชนด้วยสื่อต่าง ๆ อยู่ตลอดมา แต่น่าไม่เคยมีการติดตาม หรือประเมินผลอย่างจริงจัง (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.1, ก.2, ก.3, ก.4) สำหรับในประเด็นของการมีส่วนร่วมจากประชาชนนั้น ที่ผ่านมาทางประชาชนคิดว่าไม่ค่อยได้รับโอกาสให้มีส่วนร่วมเท่าใดนัก (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.2, ค.3) จึงอยากให้ภาคประชาชนหรือภาคส่วนที่ไม่ใช่รัฐ มีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้นในทุก ๆ ด้าน (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.2, ค.3, ค.4, ค.5) ถ้าได้มีส่วนร่วมในระดับแสดงความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะ ข้อสังเกต หรือถูกเชิญไปให้ข้อมูลหรือประชาพิจารณา ก็จะยิ่งเป็นการดี (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.2, ค.4, ค.5) เพราะการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ แสดงความคิดเห็นความต้องการอย่างแท้จริงจากภาคประชาชน ถือว่าเป็นหลักการขั้นพื้นฐานของการกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่นอยู่แล้ว (ผู้ให้สัมภาษณ์ ข.1, ข.2, ค.4, ค.5) ซึ่งที่ผ่านมามองค์การปกครองท้องถิ่นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง องค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้มีนโยบาย การเปิดโอกาสและส่งเสริม การมีส่วนร่วมของภาคประชาชน ในด้านต่าง ๆ อยู่เช่นกัน (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.1, ก.2, ก.3, ก.4)

5. เพื่อสร้างข้อเสนอแนะ ในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกต่อไป

คำตอบ : ทางองค์การบริหารส่วนจังหวัด ควรมีการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารจัดการ และให้บริการสาธารณะแก่ประชาชน ในหลากหลายภารกิจ และส่งเสริมให้มีการใช้กันให้มากยิ่งขึ้น (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.2, ค.3) และควรมีการใช้ มิใช่แค่ระยะสั้น แต่อยากให้ใช้ทั้งในระยะยาว อย่างยั่งยืนอีกด้วย (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.4, ก.5, ข.5) และน่าที่จะมีการให้ความรู้ความเข้าใจอย่างจริงจัง กับบุคลากรผู้เกี่ยวข้องทั้งฝ่ายข้าราชการการเมืองและฝ่ายข้าราชการประจำ เช่น ให้การอบรม การสัมมนา การบรรยายพิเศษ เป็นต้น (ผู้ให้สัมภาษณ์ ข.1, ข.2, ข.3) การให้ความรู้ในรูปแบบ การอบรม สัมมนา บรรยายพิเศษ อาจจัดโดย องค์การบริหารส่วนจังหวัด แต่ควรเชิญบุคลากรจากหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น องค์การปกครองท้องถิ่นอื่น ๆ ในพื้นที่ หน่วยงานราชการต่าง ๆ จากราชการส่วนภูมิภาค รัฐวิสาหกิจและองค์กรมหาชน ให้เข้าร่วมด้วย (ผู้ให้สัมภาษณ์ ข.1, ข.2, ข.4, ข.5) เป็นการปรับปรุงพื้นฐานการรับรู้ ให้บุคลากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และของหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

มีความรู้เข้าใจตรงกันในเรื่องนวัตกรรม และการนำนวัตกรรมไปใช้ในองค์กรปกครองท้องถิ่น (ผู้ให้สัมภาษณ์ ข.1, ข.2, ข.3, ข.5)

นอกจากนี้แล้วยังควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์ ให้แก่ประชาชนเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนวัตกรรมและการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารจัดการและการให้บริการสาธารณะขององค์กรปกครองท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้นทั้งความถี่และช่องทาง (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.2, ค.3, ค.4, ค.5) รวมทั้งควรมีการเชิญชวนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม เกี่ยวกับการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารจัดการ ตั้งแต่ร่วมแสดงความคิดเห็น ประชาพิจารณ์หรือ (ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1, ค.2, ค.3, ค.4, ค.5) หรืออาจมีนโยบายในการเชิญเข้ามาเป็นคณะกรรมการ คณะทำงานต่าง ๆ ให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการเพิ่มโอกาสและบทบาท การมีส่วนร่วมจากภาคประชาชนนั่นเอง (ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.1, ก.2, ก.3)

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง นวัตกรรมกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก การวิจัยนี้ศึกษาในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ซึ่งมีอยู่ 3 แห่งด้วยกัน คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี องค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง และองค์การบริหารส่วนจังหวัดฉะเชิงเทรา โดยใช้วิธีการศึกษาแบบการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) คือ การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ซึ่งการวิจัยเชิงคุณภาพทำการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Research) กับการสัมภาษณ์เชิงลึก(In-depth Interview) ร่วมกัน และใช้ และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ที่ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้ 1. เพื่อศึกษาถึงการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก 2. เพื่อศึกษาถึง อิทธิพลของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการ ที่มีต่อยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก 3. เพื่อวิเคราะห์ถึงปัญหา อุปสรรคของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก 4. เพื่อสร้างข้อเสนอแนะ เพื่อนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกต่อไป 5. เพื่อศึกษาถึงการรับรู้ และมีส่วนร่วมในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจากประชาชนในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก กำหนดกลุ่มประชากรในการวิจัย ได้แก่ ประชากรในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี องค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง และองค์การบริหารส่วนจังหวัดฉะเชิงเทรา สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณดำเนินการสำรวจข้อมูลกลุ่มตัวอย่างจากประชากรในการศึกษาจำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย นำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) วิเคราะห์ทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ Independent t-test และ ANOVA ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกรายบุคคล (In-dept Interview) จากผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 15 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึกในการเก็บรวบรวมข้อมูล และนำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผลจากการศึกษานำมาสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเชิงปริมาณ

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลด้วยสถิติเชิงพรรณนา พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 50.25 และเป็นเพศหญิง ร้อยละ 49.75 มีอายุอยู่ระหว่าง 25-34 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.52 มีสถานภาพเป็นโสด มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.45 ประกอบอาชีพอิสระ ได้แก่ ค้าขาย/เกษตรกร มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.06 มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 59.70 ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,000 – 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 57.21 มีภูมิลำเนาเดิม คือ ส่วนใหญ่ในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี และระยอง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 85.07 และส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับท้องถิ่น คิดเป็นร้อยละ 99.25

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่น สรุปได้ว่าการใช้นวัตกรรมการบริหารส่วนท้องถิ่นโดยภาพรวม กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.09 (S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต มีค่าเฉลี่ย 4.19 (S.D. = 0.56) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก รองลงมา คือ ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน มีค่าเฉลี่ย 4.18 (S.D. = 0.57) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านการบริหารจัดการ มีค่าเฉลี่ย 4.16 (S.D. = 0.58) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม มีค่าเฉลี่ย 4.15 (S.D. = 0.60) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ มีค่าเฉลี่ย 4.13 (S.D. = 0.61) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม มีค่าเฉลี่ย 4.05 (S.D. = 0.50) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน มีค่าเฉลี่ย 4.01 (S.D. = 0.55) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด มีค่าเฉลี่ย 3.93 (S.D. = 0.82) จัดอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ตามลำดับ

3. ความรับรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ

ความรับรู้เกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐของกลุ่มตัวอย่าง โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 4.11 (S.D. = 0.50) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ มีค่าเฉลี่ย 4.15 (S.D. = 0.60) จัดอยู่ในระดับรับรู้มาก รองลงมา ได้แก่ นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ มีค่าเฉลี่ย 4.13 (S.D. = 0.64)

จัดอยู่ในระดับรับรู้มาก นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ มีค่าเฉลี่ย 4.12 (S.D. = 0.62) จัดอยู่ในระดับรับรู้มาก นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ มีค่าเฉลี่ย 4.09 (S.D. = 0.67) จัดอยู่ในระดับรับรู้มาก และนวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการ นวัตกรรม มีค่าเฉลี่ย 4.07 (S.D. = 0.58) จัดอยู่ในระดับรับรู้มาก ตามลำดับ

4. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน และความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ เปรียบเทียบกับข้อมูลส่วนบุคคล

ผลจากการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดิน และความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง สามารถสรุปได้ดังนี้

4.1 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมการบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

จากผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้นวัตกรรมบริหารราชการแผ่นดินจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ภูมิสำเนาเดิม และประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น ผลการเปรียบเทียบดังกล่าว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ต่อเดือน ที่ต่างกัน มีความคิดเห็นการใช้นวัตกรรมบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเพศ อายุ สถานภาพ ภูมิสำเนาเดิม และประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น ที่ต่างกัน มีความคิดเห็นการใช้นวัตกรรมบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

จากผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมบริหารภาครัฐจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ภูมิสำเนาเดิม และประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น ผลการเปรียบเทียบดังกล่าว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ต่อเดือน ที่ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมบริหารภาครัฐในภาพรวม และรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเพศ อายุ สถานภาพ ภูมิสำเนาเดิม และประสบการณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองระดับท้องถิ่น ที่ต่างกัน มีมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมบริหารภาครัฐในภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ สรุปได้ดังนี้

1. การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พบว่า การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกนั้นเป็นที่รู้จักกันในหมู่ผู้บริหารระดับสูงเป็นส่วนใหญ่ นวัตกรรมถูกนำไปใช้ในหลายด้านตามนโยบายใหญ่ของภาครัฐ แต่ความรู้ในรายละเอียดเกี่ยวกับนวัตกรรมในหมู่ประชาชนยังคงจำกัดอยู่มาก โดยประชาชนส่วนใหญ่รู้ข้อมูลเกี่ยวกับนวัตกรรมได้เพียงบางส่วนเท่านั้น และหน่วยงานราชการเองก็มักจะมีสมาธิในเรื่องนวัตกรรมนี้น้อยอยู่ แม้ว่าจะมีการประชาสัมพันธ์ในเว็บไซต์ขององค์การก็ตาม

2. การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการอิทธิพลต่อยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พบว่า การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการมีอิทธิพลต่อยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดอย่างชัดเจน ผู้บริหารได้นำนวัตกรรมมาเป็นข้อมูลสำคัญในการกำหนดนโยบายสาธารณะและการจัดทำยุทธศาสตร์ นอกจากนี้ ยุทธศาสตร์ขององค์การปกครองท้องถิ่นในปัจจุบันมักจะรวมถึงนวัตกรรมที่มีบทบาทสำคัญในด้านการบริหารจัดการและการให้บริการประชาชนในหลากหลายด้าน

3. ปัญหาและอุปสรรคของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการ พบว่า ปัญหาที่พบในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด คือ การประชาสัมพันธ์ให้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับนวัตกรรมยังคงมีข้อจำกัด ผู้ที่ไม่อยู่ในวงราชการหรือประชาชนทั่วไปอาจไม่รับรู้หรือไม่เข้าใจในเรื่องนวัตกรรมอย่างเต็มที่ อีกทั้งการวางแผนและการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมมักขาดความยั่งยืนและการวางแผนระยะยาว นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานที่ยังไม่ละเอียดถี่ถ้วนพอ

4. ข้อเสนอแนะในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พบว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดควรเสริมสร้างการใช้นวัตกรรมในทุกภารกิจอย่างยั่งยืน ไม่เพียงแต่ในระยะสั้น แต่ควรมีการวางแผนระยะยาว นอกจากนี้ ควรมีการอบรมและสัมมนาให้ความรู้กับบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อเพิ่มความเข้าใจและทักษะในการนำนวัตกรรมไปใช้ รวมถึงการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้มีความรู้ความเข้าใจ และมีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น เช่น การเชิญเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการหรือประชาพิจารณ์

5. ความรู้ความเข้าใจในรายละเอียดนอกเหนือจากการรับรู้ว่ามีนวัตกรรม และการมีส่วนร่วมในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจากประชาคมในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พบว่า ประชาชนในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยมีส่วนร่วม และมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนวัตกรรมเท่าที่ควร แม้วาน่าจะมีการประชาสัมพันธ์จากองค์การ

บริหารส่วนจังหวัดบ้างก็ตาม การรับรู้และการมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำนวัตกรรมไปใช้ยังคงจำกัด ซึ่งอาจเป็นเพราะการสื่อสารที่ไม่เพียงพอหรือการไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมอย่างแท้จริง

อภิปรายผลการวิจัย

อภิปรายผลโดยพิจารณาตามวัตถุประสงค์การวิจัย ได้ดังนี้

1. การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

ผลจากการสอบถามข้อมูลเชิงปริมาณ พบว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก มีการนำนวัตกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ไปใช้ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.09, S.D. = 0.49) ทั้งในด้าน 1. ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต 2. ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม 3. ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน 4. ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม 5. ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ 6. ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน 7. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด 8. ด้านการบริหารจัดการ โดยทุกด้านกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมากขึ้นไป และเมื่อเปรียบเทียบความคิดของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ตามข้อมูลส่วนบุคคลที่ต่างกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากความรู้ และความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับนวัตกรรมในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ที่อาจมีความแตกต่างกัน จึงทำให้มีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

ซึ่งเป็นไปในทางเดียวกันกับการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ที่พบว่า ได้มีการนำนวัตกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ไปใช้ในองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ในหลายด้าน แต่มักจะทราบกันในหมู่ผู้บริหารระดับสูงเป็นส่วนใหญ่ ให้เป็นไปตามนโยบายของภาครัฐ ในขณะที่ประชาชนทั่วไปอาจจะทราบเป็นเพียงบางส่วนเท่านั้น ประกอบกับความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังมีความเข้าใจในนวัตกรรมการบริหารราชการท้องถิ่นไม่ดีมากนัก ในแง่ของการนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพอาจจะยังไม่เกิดขึ้นเท่าที่ควร

ดังนั้น การนำนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นกระบวนการในการช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่สำคัญสามแห่ง ได้แก่ ชลบุรี ฉะเชิงเทรา และระยอง โดยนำวิธีการใหม่ ๆ มาใช้มีส่วนช่วยในการแก้ไขปัญหาในท้องถิ่นและพัฒนาคุณภาพชีวิตของ

ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะต้องสร้างความรู้และความเข้าใจให้เจ้าหน้าที่ บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมถึงประโยชน์ในการเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการจากการใช้นวัตกรรมดังกล่าว และขยายผลไปยังประชาชนในพื้นที่ ได้รับทราบถึงความสะดวก รวดเร็ว และประสิทธิภาพดังกล่าวต่อไป

2. อิทธิพลของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการ ที่มีต่อยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

อิทธิพลของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการต่อยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พบว่า การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการมีอิทธิพลต่อยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดอย่างชัดเจน ผู้บริหารได้นำนวัตกรรมมาเป็นข้อมูลสำคัญในการกำหนดนโยบายสาธารณะและการจัดทำยุทธศาสตร์ นอกจากนี้ ยุทธศาสตร์ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในปัจจุบันมักจะรวมถึงนวัตกรรมที่มีบทบาทสำคัญในด้านการบริหารจัดการและการให้บริการประชาชนในหลากหลายด้าน

ดังนั้น นวัตกรรมการบริหารราชการ จึงมีอิทธิพลสำคัญต่อการกำหนดยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นข้อมูลพื้นฐานให้ผู้บริหารในพื้นที่จัดทำนโยบายสาธารณะและกำหนดยุทธศาสตร์ ซึ่งช่วยให้การบริหารงานมีความทันสมัยและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในสังคมปัจจุบันได้ดียิ่งขึ้น

3. ปัญหา อุปสรรคของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

จากการสำรวจข้อมูลเชิงปริมาณ ด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ นวัตกรรมการบริหารภาครัฐ พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 4.11 , S.D. = 0.50) โดยทุกด้านได้แก่ 1. นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ 2. นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริหาร 3. นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม 4. นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ และ 5. นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์เชิงกระบวนการ มีระดับความคิดเห็นในระดับมากขึ้นไป ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจาก ความเข้าใจเกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ ที่มีความเข้าใจไม่เพียงพอ หากมีการทำสิ่งใหม่ หรือใช้เทคโนโลยีมาใช้ในบางขั้นตอน จึงอาจตีความได้ว่า เป็นนวัตกรรมในการบริหารภาครัฐ จึงทำให้ระดับการรับรู้อยู่ในระดับที่สูง ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาในเชิงคุณภาพ ที่ค้นพบว่า การประชาสัมพันธ์ให้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับนวัตกรรมยังคงมีข้อจำกัด ผู้ที่ไม่อยู่ในวงการราชการหรือประชาชนทั่วไปอาจไม่รับรู้หรือไม่เข้าใจในเรื่องนวัตกรรมอย่างเต็มที่ อีกทั้งการวางแผนและการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมมักขาดความยั่งยืนและการวางแผนระยะยาว นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านการติดตามและประเมินผลการทำงานที่ยังไม่ละเอียดถี่ถ้วนพอ

ดังนั้น อุปสรรคที่สำคัญของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารภาครัฐ คือ การขาดความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับนวัตกรรมกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมถึงการขาดการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากภาคประชาชน นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องการขาดแคลนทรัพยากรและงบประมาณที่เพียงพอในการนำไปใช้อย่างแพร่หลายและยั่งยืน

4. การรับรู้ และมีส่วนร่วมในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจากประชาชนในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

การรับรู้และการมีส่วนร่วมในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจากประชาชนในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พบว่า ประชาชนในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยได้รับรู้และมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนวัตกรรมเท่าที่ควร แม้ว่าจะมีการประชาสัมพันธ์จากองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ตาม การรับรู้และการมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำนวัตกรรมไปใช้ยังคงจำกัด ซึ่งอาจเป็นเพราะการสื่อสารที่ไม่เพียงพอหรือการไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมอย่างแท้จริง

ดังนั้น หากประชาชนในพื้นที่มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับนวัตกรรมที่จำกัด การมีส่วนร่วมยังไม่เพียงพอ และการประชาสัมพันธ์และการสร้างความเข้าใจที่ไม่ชัดเจน โอกาสในการเพิ่มการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนานวัตกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจึงยังเกิดขึ้นได้น้อย

5. ข้อเสนอแนะ เพื่อนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกต่อไป

จากข้อค้นพบข้างต้น ชี้ให้เห็นว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเสริมสร้างการใช้นวัตกรรมในทุกภารกิจอย่างยั่งยืน ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งจะต้องมีการออกแบบกระบวนการให้ครอบคลุมในทุกขั้นตอน มีการวางแผนระยะยาว มีการอบรมและสัมมนาให้ความรู้กับบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อเพิ่มความเข้าใจและทักษะในการนำนวัตกรรมไปใช้ รวมถึงการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้รับรู้และมีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น เช่น การเชิญเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการหรือประชาพิจารณ์ เป็นต้น ซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะเป็นกุญแจสำคัญในการพัฒนานวัตกรรมในองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก และการสนับสนุนจากทุกภาคส่วนเพื่อให้การนำนวัตกรรมมาใช้สามารถเกิดผลลัพธ์ที่ดีได้อย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ผลจากการศึกษา สามารถนำไปปรับใช้เพื่อพัฒนาการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้ดียิ่งขึ้น ดังนี้

1. ควรมีการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร ในหลากหลายช่องทาง ในการประชาสัมพันธ์นวัตกรรมให้ครอบคลุมทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่ประชาชน ให้มากยิ่งขึ้น

2. ควรให้มีการจัดอบรมและสัมมนาที่เข้าถึงบุคลากรของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกระดับ เพื่อเพิ่มความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ และนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด และมีประสิทธิภาพในการให้บริการสาธารณะ

3. ควรสร้างความยั่งยืนในการใช้นวัตกรรม การใช้นวัตกรรมในการบริหารภาครัฐ จะต้องมีการวางแผน ออกแบบกระบวนการ และติดตามผลการปฏิบัติตามแผน ทั้งในระยะสั้นและในระยะยาว เพื่อให้เกิดความยั่งยืนและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ควรให้มีประเด็นของนวัตกรรม อยู่ในทั้ง วิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์นโยบายที่ผู้บริหารแถลงต่อสภา

4. ควรให้มีหน่วยงานหรือบุคคลรับผิดชอบหลักเป็นเจ้าภาพอย่างชัดเจนและเกาะติดในด้านนี้โดยเฉพาะ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรม

5. ควรมีการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน การนำนวัตกรรมไปใช้ควรเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนตั้งแต่การวางแผนจนถึงการประเมินผล โดยการเชิญประชาชนเข้ามาร่วมเป็นคณะกรรมการหรือคณะกรรมการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรม

6. ควรมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในกลุ่มองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่อยู่ในเขตเศรษฐกิจพิเศษเกี่ยวกับเรื่องของนวัตกรรม อยู่เสมอเพื่อเป็นการพัฒนา และกำหนดนโยบายให้มีความสอดคล้อง สัมพันธ์กันบ้าง

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับ ทั้งความรู้ และความรู้ความเข้าใจในเรื่องนวัตกรรมลงลึกถึงระดับอำเภอด้วย

2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับ การมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ในเรื่องการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับ ความพึงพอใจและความคาดหวังของประชาชนในพื้นที่ในเรื่องการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นบ้าง

4. ควรมีการศึกษาในเชิงเปรียบเทียบระหว่างองค์กรปกครองส่วนจังหวัดทุกแห่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

5. ควรมีการศึกษาในเชิงเปรียบเทียบระหว่างประชาชน ในเขตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยทุกจังหวัด โดยอาจจะจำแนกองค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่นออกตามจังหวัด หรือจำแนกตามประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย เช่น เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล เมืองพัทยา เป็นต้น

6. ควรมีการศึกษาในเชิงเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจ ระหว่างบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยทุกจังหวัด ในประเด็นของนวัตกรรม

บรรณานุกรม

- การส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย. (2548). เอกสารประกอบการฝึกอบรม
โครงการพัฒนาบุคลากร. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น การส่งเสริมการ
ปกครองท้องถิ่น.
- กิตติมา ดีประชา. (2565). ความพึงพอใจในการบริการและแนวทางการพัฒนานวัตกรรมเพื่อการ
จัดเก็บภาษีท้องถิ่นของ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งหนึ่งในจังหวัดชลบุรีที่ได้รับ
ผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา 2019. งานนิพนธ์หลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กุลธน ธนาพงศ์ธร. (2517). การเข้ามีส่วนร่วมของประชาชนกับการปกครองท้องถิ่นของไทยใน
เทศบาลกับการพัฒนา. กรุงเทพฯ: คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
- โกวิท พวงงาม. (2553). การสังเคราะห์และถอดบทเรียนนวัตกรรมท้องถิ่นและการบริการสาธารณะ
ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. (ต้นแบบการบริหารจัดการภารกิจที่ถ่ายโอน). กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์ดอกเปื้อน.
- จิรพจน์ สังข์ทอง. (2562). ปัจจัยการบริหารที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนวัตกรรมท้องถิ่น กรณีศึกษา
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคใต้. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ชูวงศ์ ฉายะบุตร. (2539). การปกครองท้องถิ่นไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น.
- โกวิท พวงงาม. (2543). การปกครองท้องถิ่นไทย : หลักการและมิติใหม่ในอนาคต. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- นครินทร์ เมฆไตรรัตน์. (2547). การกระจายอำนาจกับการปกครองตนเองในระดับท้องถิ่น.
กรุงเทพฯ : ธรรมดาเพลส.
- เฉลิมพล มีสมนัย. (2548). การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในการบริหารราชการไทย. นนทบุรี :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ปรัชญา เวสารัตน์. (2532). การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ในการบริหารราชการไทย. (พิมพ์ครั้งที่
5). นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ณัฐภัทร์ สัมฤทธิ์ พิรสิทธิ์ คำนวนศิลป์. (2556). บทบาทหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด.
รวมบทความวิจัยในการประชุมหาญใหญ่วิชาการ ครั้งที่ 4 วันที่ 10 พฤษภาคม 2556.
สงขลา. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

พงษ์เสฐียร เหลืองอลงกต. (2565). *นวัตกรรมการจัดการภาครัฐ*. กรุงเทพฯ : ทริปปี้ลกรุ๊ป.

พบสุข ชำของ. (2561). *การบริหารจัดการบนฐานความร่วมมือ : ฐานรากนวัตกรรมท้องถิ่น*.
กรุงเทพฯ: คลังน่านาวิทยา.

ไพฑูรย์ โพธิสว่าง. (2556). *การทำวิจัยทางสังคมศาสตร์*. ชลบุรี : Come in.

รวิภา ธรรมโชติ. (2562). การศึกษานวัตกรรมกับการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในภาครัฐเพื่อการ
แข่งขันในประชาคมอาเซียน กรณีศึกษา ประเทศสิงคโปร์. *วารสารการเมือง การบริหาร
และกฎหมาย คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*, (1), 403 -404.

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. (2545). การบริหารเมือง ทบวงและการบริหารท้องถิ่น. กรุงเทพฯ :
ห้างหุ้นส่วนจำกัด วี.เจ. พรินตติ้ง.

_____. (2541). ผู้ว่าราชการจังหวัดไทยเปรียบเทียบกับผู้ว่าราชการจังหวัดของสหรัฐอเมริกา
ฝรั่งเศสและญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วีระศักดิ์ เครือเทพ และคณะ. (2558). รายงานการสำรวจความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อบริการ
สาธารณะ.การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน และความไว้วางใจของประชาชนที่มี
ต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

วุฒิสาร ตันไชย. (2547). การกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่น : ความก้าวหน้าหลัง
รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2540. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คลังวิชา.

ศุภสวัสดิ์ ชัชวาลย์. (2547). โครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดินกับการปกครองท้องถิ่น. ใน
สารานุกรมการปกครองท้องถิ่นไทย. กรุงเทพฯ : ธรรมดาเพรส.

สนธิ บางยี่ขัน. (2547). *การเมืองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สุพจน์ บุญวิเศษ. (2563). *การสร้างสรรค์นวัตกรรมการบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองในเขตพื้นที่
อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี*. ชลบุรี : คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย
บูรพา.

สุรศักดิ์ ชะมารัมย์. (2562). *ประเด็นร่วมสมัยทางนโยบายสาธารณะและการจัดการภาครัฐ*.
กรุงเทพฯ : โฟร์เพช.

สุภรัตน์ สุวิสุทธิ. (2562). การกระจายอำนาจและนวัตกรรมที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไทย. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์, วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.

สำนักงานคณะกรรมการนโยบายและเขตเศรษฐกิจพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก. ความเป็นมาของ อีอีซี. เข้าถึงเมื่อ 24 กุมภาพันธ์ 2566 เข้าถึงได้จาก
<https://www.eeco.or.th/th/government-initiative/why-eec>

อนุจิตร ชินสาร. (2557). นวัตกรรมการบริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์, วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.

เอกชัย สุมาลี และชัยวุฒิ ตันไชย. (2563). นวัตกรรมการบริหารกับการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสู่ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ : เอ.พี.กราฟิค ดีไซน์และการพิมพ์.

เอกวิทย์ มณีธร. (2554). ระบบราชการ รัฐวิสาหกิจ และองค์การมหาชน (เอกสารคำสอน). ชลบุรี: คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

เอกวิทย์ มณีธร และเขมมาวีร์ รักษ์ชูชีพ. (2564). นวัตกรรมการจัดการ. กรุงเทพฯ : ทริบเบิล กรุ๊ป.

Drucker, P. (1985). Innovation and entrepreneurship, New York: Harper Row Publishing.

Hughes, Thomas P. (1987) . The evolution of large technological systems. In The social construction of technological systems. New directions in the sociology and history of technology, edited by W.E. Bijker, T.P. Hughes and T. Pinch. Cambridge, Massachusetts & London, England: MIT Press, 51-82

McKeown Max. (2008). The Truth About Innovation. London. UK: Prentice Hall. ISBN 0273719122.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

เลขที่แบบสอบถาม () () ()

แบบสอบถาม

เรื่อง นวัตกรรมกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น :

กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามที่จัดทำขึ้นสำหรับประชาชนในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ขอความร่วมมือมายังท่าน กรุณาตอบแบบสอบถามโดยไม่ต้องกังวลใดๆ ทั้งสิ้น เพราะคณะผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลเหล่านี้ไว้เป็นความลับ และจะไม่มีการวิเคราะห์เป็นรายบุคคล แต่จะวิเคราะห์โดยภาพรวม จึงขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่ท่านเห็นว่าตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() ต่ำกว่า 25 ปี

() 25-34 ปี

() 35-44 ปี

() 45-54 ปี

() สูงกว่า 55

3. สถานภาพ

() โสด

() สมรส

() หม้าย

() หย่าร้าง

4. อาชีพ

() นิสิต นักศึกษา

() รับราชการ/ บุคลากรภาครัฐ

() ลูกจ้างหน่วยงานเอกชน

() อาชีพอิสระ เช่น ค้าขาย/ เกษตรกร

() อื่นๆ (ระบุ).....

5. ระดับการศึกษา

() ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.

() มัธยมศึกษาตอนปลายหรือ

เทียบเท่า

() อนุปริญญา/ ปวส.หรือเทียบเท่า

() ปริญญาตรี

() สูงกว่าปริญญาตรี

6. รายได้ต่อเดือน

- () ต่ำกว่า 10,000 บาท () 10,000-20,000 บาท
 () 20,001-30,000 บาท () 30,001-40,000 บาท
 () 40,001-50,000 บาท () สูงกว่า 50,000 บาท

7. ภูมิลำเนาเดิม

- () เกิดในพื้นที่ จังหวัด ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง () เกิดในพื้นที่จังหวัดอื่น

8. ประสบการณ์ การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับท้องถิ่น เช่น ไปใช้สิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่น/ สมาชิกสภาท้องถิ่น และหรือ ลงสมัครรับเลือกตั้งในระดับท้องถิ่น เช่น เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด(อบจ.) องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) เมืองพัทยา กรุงเทพมหานคร เป็นต้น

- () เคย () ไม่เคย

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับ การใช้นวัตกรรมกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยมากที่สุด (5)	เห็นด้วยกลาง (4)	เห็นด้วยปานกลาง (3)	เห็นด้วยน้อย (2)	เห็นด้วยน้อยที่สุด (1)
1) ด้านสาธารณสุข สุขภาพ คุณภาพชีวิต						
1.1	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรม ในการพัฒนาระบบการให้บริการสาธารณสุข อย่างมีประสิทธิภาพ และทั่วถึง					
1.2	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมพัฒนาระบบการป้องกัน ควบคุมโรคติดต่อ และโรคอุบัติใหม่ เช่น โควิด 19 ไข้เลือดออก ฯลฯ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็น ด้วย มาก ที่สุด (5)	เห็น ด้วย มาก กลาง (4)	เห็น ด้วย ปาน กลาง (3)	เห็น ด้วย น้อย กล (2)	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด (1)
1.3	องค์การบริหารส่วนจังหวัด(อบจ.)ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมในการยกระดับ การดูแล ผู้สูงอายุ คนพิการ ด้วยเทคโนโลยี และสร้างการมีส่วนร่วมกับชุมชน					
2) ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม						
2.1	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรม ในการส่งเสริม การจัดการศึกษา และบริการการศึกษาขั้น พื้นฐาน อย่างเท่าเทียมและมีคุณภาพ					
2.2	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรม ในการส่งเสริม อนุรักษ์ฟื้นฟูและสืบสาน ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณีและศาสนา					
2.3	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมในการส่งเสริม การท่องเที่ยววิถีวัฒนธรรมของท้องถิ่น					
3) ด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชน						
3.1	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมในการส่งเสริมและ ยกระดับเกษตรกรรม โดยมีการใช้เทคโนโลยี มาช่วย เพื่อลดต้นทุน เพิ่มปริมาณ คุณภาพ และมูลค่าเพิ่มให้ผลผลิต					

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็น ด้วย มาก ที่สุด (5)	เห็น ด้วย มาก กลาง (4)	เห็น ด้วย ปาน กลาง (3)	เห็น ด้วย น้อย กลาง (2)	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด (1)
3.2	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมเพื่อยกระดับ สินค้า OTOP ในพื้นที่สู่สากล มีการพัฒนาต่อยอด ผลิตภัณฑ์ ขยายช่องทางขายผ่านระบบ เทคโนโลยีสารสนเทศ กับนานาชาติ					
3.3	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมในการ ยกกระดับ ทักษะแรงงานพร้อมรับ ความต้องการแรงงาน ที่ มีความรู้ความสามารถ ทักษะที่ตอบโจทย์ ในเขต เศรษฐกิจพิเศษ					
4) ด้านการพัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การคมนาคม						
4.1	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการนำนวัตกรรมมาใช้ในการพัฒนา เข้าถึงอินเทอร์เน็ต การบริการ WI-FI ในพื้นที่ สาธารณะ อย่างครอบคลุมทุกชุมชน					
4.2	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการนำนวัตกรรมมาใช้ในการ เสริมสร้างการเป็นเมืองอัจฉริยะ นำเทคโนโลยี สารสนเทศมาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหาร จัดการเมืองและบริการประชาชน					
4.3	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการนำนวัตกรรม พัฒนาระบบบริการ สาธารณูปโภคพื้นฐาน ระบบทางระบายน้ำ ขยาย การให้บริการไฟฟ้า ประปา ให้เพียงพอต่อความ ต้องการของประชาชน					

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็น ด้วย มาก ที่สุด (5)	เห็น ด้วย มาก กลาง (4)	เห็น ด้วย ปาน กลาง (3)	เห็น ด้วย น้อย กลาง (2)	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด (1)
5) ด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ						
5.1	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่มีการนำนวัตกรรมมาใช้ในการ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ ให้ได้ตามมาตรฐานสากล สำหรับเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทั้งในประเทศและนานาชาติ					
5.2	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการนำนวัตกรรมมาใช้ในการพัฒนา และส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sport Tourism)					
5.3	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่มีการนำนวัตกรรมมาใช้ในการ ส่งเสริมและพัฒนากีฬา และสนามกีฬาสำหรับรองรับกีฬาขั้นพื้นฐาน					
6) ด้านการอนุรักษ์ ป่าไม้ ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน						
6.1	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรม ในการพัฒนาระบบการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อเพิ่มป่าบก ป่าชายเลน และแก้ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเล					
6.2	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมพัฒนาระบบการฟื้นฟูสภาพอากาศ โดยเพิ่มพื้นที่สีเขียว และติดตั้งระบบตรวจอากาศ ฝุ่นละออง PM 2.5 ในพื้นที่เสี่ยง					

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็น ด้วย มาก ที่สุด (5)	เห็น ด้วย มาก กลาง (4)	เห็น ด้วย ปาน กลาง (3)	เห็น ด้วย น้อย กลาง (2)	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด (1)
6.3	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมในการจัดการขยะ ด้วยเทคโนโลยีและนำไปทำเป็นพลังงานสะอาด แบบครบวงจร					
7) ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกัน ปราบปรามและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด						
7.1	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรม ในการพัฒนาด้าน ความปลอดภัยทางถนน ไฟทางสาธารณะให้ เพียงพอ เพื่อลดอุบัติเหตุ และจัดการจุดเสี่ยงให้ น้อยลง					
7.2	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรม ในการ ส่งเสริม สนับสนุน การใช้เทคโนโลยี เพื่อการรักษาความ ปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน					
7.3	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมในการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ โดยใช้ เทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อ เข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย ให้เห็นถึงโทษและพิษภัย ของยาเสพติดเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย ให้เห็นถึงโทษ และพิษภัยของยาเสพติด					
8) ด้านการบริหารจัดการ						
8.1	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมในการ ส่งเสริมและ สนับสนุนเพื่อให้เกิดการพัฒนางานด้านการ บริการและพัฒนาไปสู่องค์กรยุคใหม่					

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็น ด้วย มาก ที่สุด (5)	เห็น ด้วย มาก กลาง (4)	เห็น ด้วย ปาน กลาง (3)	เห็น ด้วย น้อย กลาง (2)	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด (1)
8.2	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมเพื่อยกระดับการให้บริการประชาชน และการบริหารจัดการด้วยเทคโนโลยีสู่การเป็นภาครัฐดิจิทัล					
8.3	องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการใช้นวัตกรรมในการพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบข้อมูลเพื่อการทำงานสู่มืออาชีพ ภายใต้องค์กรแห่งการเรียนรู้					

ส่วนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมการบริหารภาครัฐ

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความรู้				
		รู้ มาก ที่สุด (5)	รู้มาก (4)	รู้ ปาน กลาง (3)	รู้น้อย (2)	ไม่รู้ (1)
1) นวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์						
1.1	ท่านรู้ว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการพัฒนานวัตกรรมเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ ขึ้นใหม่					
1.2	ท่านรู้ว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ ใช้นวัตกรรม ในการการพัฒนาและกำหนดยุทธศาสตร์ เพื่อเป็นการยกระดับขีดความสามารถขององค์กรได้					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความรู้				
		รู้ มาก ที่สุด (5)	รู้ มาก (4)	รู้ ปาน กลาง (3)	รู้ น้อย (2)	ไม่ รู้ (1)
2) นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการ						
2.1	ท่านรู้ว่าการจัดการบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการนำนวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์และการบริการมาใช้					
2.2	ท่านรู้ว่าการจัดการบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ ใช้นวัตกรรม เพื่อให้มีการปรับเปลี่ยน รูปแบบของบริการให้ดีขึ้น					
3) นวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรม						
3.1	ท่านรู้ว่าการจัดการบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการนำนวัตกรรมด้านนวัตกรรมด้านรูปแบบการส่งมอบการให้บริการนวัตกรรมมาใช้					
3.2	ท่านรู้ว่าการจัดการบริหารส่วนจังหวัด(อบจ.)ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการนำนวัตกรรมมาใช้ในการปรับเปลี่ยนแนวทาง รูปแบบ และช่องทางในการติดต่อสื่อสารกับประชาชน					
4) นวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การ						
4.1	ท่านรู้ว่าการจัดการบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการนำนวัตกรรมด้านกระบวนการและการบริหารองค์การมาใช้					
4.2	ท่านรู้ว่าการจัดการบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการนำนวัตกรรม ออกแบบและพัฒนาโครงสร้างภายในองค์กร เพื่อเพิ่มคุณภาพในการให้บริการ และพัฒนาการบริหารการใช้งบประมาณได้อย่างคุ้มค่า และบริหารงานบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความรู้				
		รู้ มาก ที่สุด (5)	รู้มาก (4)	รู้ ปาน กลาง (3)	รู้น้อย (2)	ไม่รู้ (1)
5) นวัตกรรมด้านการปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการ						
5.1	ท่านรู้ว่าการจัดการบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการนำนวัตกรรมด้าน การปฏิสัมพันธ์ในเชิงกระบวนการมาใช้					
5.2	ท่านรู้ว่าการจัดการบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในพื้นที่ที่ท่านอยู่ มีการนำนวัตกรรมมาใช้ เพื่อ พัฒนาระบบของความสัมพันธื โดยการเชื่อมโยง กันของแต่ละหน่วยงานในเชิงอำนาจหน้าที่					

ส่วนที่ 4 ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณท่านผู้ให้ข้อมูลเป็นอย่างสูง

รองศาสตราจารย์ วาทีเรอตรี ดร. เอกวิทย์ มณีธร หัวหน้าโครงการวิจัย

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์เชิงโครงสร้างนวัตกรรมการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น :

กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

รองศาสตราจารย์ วาทีเรอตรี ดร.เอกวิทย์ มณีธร : หัวหน้าโครงการวิจัย

คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

- 1) การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกในภาพรวมเป็นอย่างไรบ้าง ในความคิดเห็นของท่าน
- 2) การนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการ มีอิทธิพลของต่อยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก หรือไม่ อย่างไร ในความคิดเห็นของท่าน
- 3) ปัญหา อุปสรรคของการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก มีอะไรบ้าง ในความคิดเห็นของท่าน และน่าจะมีสาเหตุมาจากอะไร โปรดอธิบาย
- 4) ท่านมีข้อเสนอแนะ หรือข้อสังเกตเพื่อนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกต่อไป อย่างไรบ้าง
- 5) ท่านคิดว่าประชาชน มีการรับรู้ และมีส่วนร่วมในการนำนวัตกรรมไปใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ในระดับใด
- 6) ข้อสังเกต หรือความคิดเห็นอื่น ๆ (ถ้ามี)

ขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูง ในความอนุเคราะห์ที่ให้ข้อมูล

ภาคผนวก ค

ผู้ให้สัมภาษณ์

ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 15 คน

สำหรับผู้ให้ข้อมูลสัมภาษณ์ทั้ง 15 คน ไม่สะดวกให้เปิดเผยชื่อและนามสกุลจริง ดังนั้นจึงเป็นการขอใช้นามสมมติ เป็น ผู้ให้สัมภาษณ์ ก. ได้แก่ บุคลากรของ อบจ. ในพื้นที่ EEC ซึ่งมี 5 คน, ผู้ให้สัมภาษณ์ ข. ได้แก่ บุคลากรของหน่วยงานรัฐอื่น ๆ ที่ต้องทำงานเกี่ยวข้องกับ อบจ. ซึ่งมี 5 คน, และผู้ให้สัมภาษณ์ ค. ได้แก่บุคลากรจากภาคประชาชน ซึ่งมี 5 คน เช่นกัน รวมทั้งสิ้นเป็น 15 คน

1) บุคลากรของ อบจ. จากฝ่ายการเมืองและฝ่ายประจำ ในพื้นที่ EEC 5 คน

ได้แก่ ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.1, ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.2, ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.3, ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.4, ผู้ให้สัมภาษณ์ ก.5

2) บุคลากรของหน่วยงานรัฐอื่นๆที่ต้องทำงานเกี่ยวข้องกับ อบจ. ในพื้นที่ EEC 5 คน

ได้แก่ ผู้ให้สัมภาษณ์ ข.1, ผู้ให้สัมภาษณ์ ข.2, ผู้ให้สัมภาษณ์ ข.3, ผู้ให้สัมภาษณ์ ข.4, ผู้ให้สัมภาษณ์ ข.5

3) ได้แก่บุคลากรจากภาคประชาชน ในพื้นที่ EEC 5 คน ได้แก่ ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.1,

ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.2, ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.3, ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.4, ผู้ให้สัมภาษณ์ ค.5

ภาคผนวก ง

ผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

เลขที่ IRB2-012/2567

**เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยบูรพา**

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาโครงการวิจัย

รหัสโครงการวิจัย: HU 112/2566

โครงการวิจัยเรื่อง: นวัตกรรมกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตพัฒนาพิเศษ
ภาคตะวันออก

หัวหน้าโครงการวิจัย: รองศาสตราจารย์ ว่าที่เรือตรี ดร.เอกวิทย์ มณีนธ์ **หน่วยงานที่สังกัด:** คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์
วิธีทบทวน: ☒ Exemption ☐ Expedited ☐ Full board

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัย
ดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ ไม่มี
การล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ตัวผู้วิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ (ดูตามเอกสารตรวจสอบ)

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	ฉบับที่ 2 วันที่ 25 เดือน มกราคม พ.ศ. 2567
2. โครงการวิจัยฉบับภาษาไทย	ฉบับที่ 1 วันที่ 9 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2566
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วันที่ 25 เดือน มกราคม พ.ศ. 2567
4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 1 วันที่ 9 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2566
5. แบบเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น แบบบันทึกข้อมูล (Data Collection Form)
แบบสอบถาม หรือสัมภาษณ์ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	ฉบับที่ 1 วันที่ 9 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2566
6. เอกสารอื่น ๆ	
6.1 (ร่าง) หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล	ฉบับที่ 1 วันที่ 9 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2566

วันที่รับรอง : วันที่ 8 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2567
วันที่หมดอายุ : วันที่ 8 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2568

ลงนาม

(นายเจนวิทย์ นวลแสง)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ชุดที่ 2 (กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)

**หมายเหตุ การรับรองนี้มีรายละเอียดตามที่ระบุไว้ด้านหลังเอกสารรับรอง **